

Ὁ «Δ» μήνυσε τὴν Ε.Ρ.Τ. Α.Ε. γιὰ τὴν
λογοκρισία τῶν εὐρημάτων στὴν Ὀλυμπία

ΔΑΥΛΟΣ

ΔΡΧ. 1700
ΕΥΡΩ 4,98

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΑΣΤΕΣ ΑΤΛΑΝΤΙΟΙ
ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΝΑΡΧΑΙΟΙ
ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΕΣ ΤΟΥΣ

“Ενας μύθος τοῦ «έλληνοχριστιανισμοῦ»:
τὸ «Κρυφὸ Σχολειὸ» ἐπὶ Τουρκοκρατίας

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό
Πρωτοποριακής Έρευνας.
Κυδαθηναίων 29, Πλάκα,
105 58 Αθήνα.
Τηλέφωνα: 3223957, 9841655.
Τηλομοιότητα: 3314997.

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ («Internet»):
<http://www.davlos.gr>
Ηλεκτρονική αλληλογραφία:
davlos@otenet.gr

Τά Γραφεία του «Δ» λειτουργούν
πρωινές ώρες 9.30 - 14.30
καθημερινά (και Σάββατο).

Ίδρυτής-Ίδιοκτήτης-
Εκδότης-Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
Αχιλλέως - Μουσών 51
Παλαιό Φάληρο.

Παραγωγή: PRESS LINE
Μάγερ 11, Αθήνα, τηλ.: 5225.479.

- Τιμή αντιτύπου: 1.700 δρχ. - 4,98 ευρώ.
- 12μηνη συνδρομή: 16.000 δρχ. - 46,98 ευρώ.
- Οργανισμών κλπ.: 24.000 δρχ. - 70,43 ευρώ.
- Φοιτητών: 13.000 δρχ. - 38,15 ευρώ.
- Έξωτερικοί: 80 δολλ. ΗΠΑ.
- Η συνδρομή καταβάλλεται κατά την έγγραφη.
- Η συνδρομή ανανεώνεται αυτόματα μετά την λήξη του 12μήνου. Διακοπή της συνδρομής γίνεται μόνον κατόπιν τηλεφωνήματος του ενδιαφερομένου.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.

Τά χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Όλες οι συνεργασίες και τα
ταχυδρομικά εμπόσματα στη διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ, Μουσών 51,
175 62 Π. Φάληρο, Αθήνα.

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
που αλλάζουν διεύθυνση, να το
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

Απαγορεύεται ή εν όλω ή εν μέρει
αναδημοσίευση ή αναμετάδοση
καθ' οιονδήποτε τρόπον
δημοσιευμάτων του «Δαυλός»
χωρίς την γραπτή άδεια του εκδότη.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 14768:

Η τραγική παραφροσύνη
του «Ελληνοχριστιανισμού»

Δ.Ι.Α.

ΣΕΛΙΣ 14771:

Το «Κρυφό Σχολείο»: ένας ελληνοχριστιανικός μύθος
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ 14771:

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
Ν. ΖΩΓΡΑΦΑΚΗΣ, Ε. ΑΤΤΑΒΥΡΙΟΣ, Γ. ΚΟΥΡΑΚΟΣ, Δ.
ΕΡΜΕΙΔΗΣ - Μ. ΓΑΡΓΑΛΙΔΗΣ, ΟΔ. ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ, Γ.
ΧΑΤΖΗΣΤΑΥΡΙΔΗΣ.

ΣΕΛΙΣ 14776:

Ιστορία - μούμια

ΠΑΝ. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 14777:

Μήνυση και άγωγή του «Δ» κατά της ΕΡΤ Α.Ε.
για τη λογοκρισία του διαφημιστικού «σπότ»

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΣΕΛΙΣ 14783:

Οί άνθρωποθυσιαστές Ατλάντιοι του Μεξικού
και οί πανάρχαιοι Έλληνες εκπολιτιστές τους
ΣΤΕΦ. ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ

ΣΕΛΙΣ 14783:

Δηλώσεις του Ε. Μαντιέβιτς στο Σύδνεϋ
για τα έχνη των Αρχαιοελλήνων στο Περού
ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΣΕΛΙΣ 14793:

Αρχαιοελληνικά αρχιτεκτονικά πρότυπα
σε κτίσματα της Κορέας και της Ζιμπάμπουε
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΑΣ

ΣΕΛΙΣ 14800:

Όταν οί «είδωλολατρικοί» θεοί δίνουν
άλλοθι στην άπεικόνιση του γυμνού σώματος...
ΠΑΝ. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 14803:

Το κοσμικό μόρφωμα «σάρμα»
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΜΠΡΑΝΤΖΟΣ

ΣΕΛΙΣ 14811:

Δύο μεγάλοι Νεοέλληνες διαφωτιστές:
Αδαμάντιος Κοραΐς και Έμμανουήλ Ροΐδης
ΔΗΜ. ΜΑΡΓΕΤΗΣ - Π. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 14825:

Η κατάργηση των τόνων και πνευμάτων
και ή άγλωσσία των σημερινών Έλλήνων
Μ. ΚΟΥΡΚΟΥΤΑΣ - Δ. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΣΕΛΙΣ 14831:

Προθέσεις του ύφυπουργού Αθλητισμού
Γ. Φλωρίδη για ιδεολογική αναβάθμιση του «2004»
ΠΑΝ. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 14835:

Και ή πέμπτη μέθοδος της αποδείξεως
είχε ανακαλυφθή από τον Αριστοτέλη
ΔΗΜ. ΜΑΡΓΕΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ 14838:

Η έπιστήμη ως ύπηρέτρια της θρησκείας
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ

ΣΕΛΙΣ 14841:

Μία έκδοση της Μητροπόλεως Σερρών
ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΣΔΕΚΗΣ

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ: σελ. 14810 • ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ
ΑΔΗΡΤΑ: σελ. 14825 • Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ: σελ. 14828 • ΟΙ
ΓΕΝΝΗΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ: σελ. 14829
• Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ: σελ. 14841.

Ἡ τραγικὴ παραφροσύνη τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ τραγέλαφου

Κατὰ τὴν ἐπίσημη ἰδεολογία τοῦ Νεοελληνικοῦ Κράτους, δηλ. τὸν «ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμό», ἡ δημοσίευση τῶν εὐρημάτων τῶν Γερμανῶν ἀρχαιολόγων U. Sinn, J. Ebert, K. Brodersen καὶ P. Siewert, πού διενεργοῦν ἀνασκαφές στὴν Ὀλυμπία, στὰ ὁποῖα καταγράφονται Ὀλυμπιάδες καὶ ὀλυμπιονίκες ἀγώνων, πού οἱ Ἕλληνες τελοῦσαν μέχρι τουλάχιστον τὸ 741 μ.Χ. ἐκτὸς νόμου, κατὰ παράδασιν δηλαδὴ τῶν ἀπαγορευόντων τὴν τέλεσή τους ἐπὶ ποινῇ θανάτου καὶ δημεύσεως περιουσίας Διαταγμάτων (392 μ.Χ.) τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου καὶ μετὰ τὴν κατ' ἐφαρμογὴν τούτων ἰσοπέδωση τῆς Ὀλυμπίας (395-396 μ.Χ.), ἡ δημοσίευση λοιπὸν τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς ἀνακαλύψεως **«ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμό»**. Καὶ μάλιστα σὲ τέτοια **«ἀντίθεση»**, ὥστε ὁ φορέας - προστάτης τῆς ἰδεολογίας αὐτῆς τοῦ Ρωμαίου κρατιδίου, ἡ κρατικὴ «Ἑλληνικὴ Ραδιοφωνία-Τηλεόραση Α.Ε.», α) νὰ ἐφαρμόξῃ ὑπὸ καθεστῶς πλήρους δημοκρατίας καὶ ἐλευθεροτυπίας βάρβαρη λογοκρισίαν μεσαιωνικοῦ τύπου καὶ νὰ ἀπαγορεύῃ τὴν μετάδοσιν τῆς διαφημίσεως τοῦ σχετικοῦ δημοσιεύματος τοῦ «Δαυλοῦ» καὶ στὰ τρία κανάλια τῆς (μὲ ἔγγραφη γνωμάτευση, πού οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ὑπογράψῃ!) καὶ β) νὰ μὴ δίνη καμμία ἐξήγηση καὶ νὰ ἀποκρύπτῃ ἱεροκρυφίως τὴ γνωμάτευση αὐτὴ (τυχαῖα ἔφθασε στὰ χέρια μας), ἀκόμη κι ὅταν ἡ ὑπόθεση αὐτὴ πῆρε εὐρεῖαν δημοσιότητα στὸν Τύπο. Καὶ αὐτά, ἐνῶ α) ἔχουν ἤδη δημοσιεύσει τὴν ἀρχαιολογικὴ αὐτὴ ἀνακάλυψιν τοὺς οἱ προαναφερθέντες Γερμανοὶ ἀρχαιολόγοι σὲ βιβλία καὶ περιοδικὰ προσφάτως ἐκδοθέντα στὴ Γερμανία καὶ β) ἔχουν ἤδη μεταδώσει ἐδῶ καὶ μῆνες ἐκτενῶς αὐτὴ **«τὴν εἶδησιν τοῦ αἰῶνος»** κατὰ τὸν ἐπικεφαλῆς τῶν ἀνασκαφῶν ἀρχαιολόγο Sinn τὸ Δίκτυο τῆς Κρατικῆς Τηλεόρασεως τῆς Γερμανίας δύο φορές καὶ μία φορὰ μέχρι στιγμῆς τὸ Κρατικὸ Ραδιόφωνο τῆς Γερμανίας.

Θὰ ὑπέθετε κανεὶς πληροφορούμενος τὰ ἀνωτέρω, ὅτι ἀπλῶς ζοῦμε σ' ἓνα φρενοκομεῖο. Θὰ καταλαβαίναμε ὅμως, ὅτι ἡ ἄθλια αὐτὴ πραγ-

ματικότητα είναι ιδιαίτερα βαρειάς μορφής, ἂν ρίξουμε μιὰ ματιά στοῦ Χθές. (Βασικὴ ἀρχὴ τοῦ «Δ», ὡς γνωστόν, εἶναι νὰ βλέπη τὸ Σήμερα μὲ τὴ δοθήθεια τῆς – ἀληθινῆς – γνώσεως τοῦ Παρελθόντος, ἀλλιῶς τὰ συμβαίνοντα τώρα μᾶς εἶναι ἀκατανόητα.) Θὰ εἴχαμε μπροστά μας τότε ὁλοζώντανη τὴν εἰκόνα τῆς συστηματικῆς ἱστορικῆς δολοφονίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ (βασικὸς θεσμὸς τοῦ ὁποίου εἶναι οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες), πὺν ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἔκδοση τῶν προμνημονευθέντων Διαταγμάτων καὶ τὴν ἄμεση, ἀλλὰ καὶ συνεχιζόμενη μὲ «ἄλλα μέσα» ὡς σήμερα, ἐφαρμογὴ τους:

Ὁ Ἀθλητισμὸς ἦταν συνεχῶς ἀπαγορευμένος γιὰ 1.550 τουλάχιστον χρόνια (ἄρχισε νὰ ἀναδιώνη στὴν Εὐρώπη περὶ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰ.) καὶ τὸ Ὀλυμπιακὸ Πνεῦμα κατεσυκοφαντεῖτο καὶ κατεδιώκετο ἄγρια ὡς «εἰδωλολατρία», «ἔργον τοῦ Διαβόλου» καὶ «μανία τῶν μιαρῶν Ἑλλήνων» (καί, ἐννοεῖται, κατεδιώκοντο καὶ ἐξαλείφθηκαν ἐπίσης ἀπὸ προσώπου Γῆς ὅλες οἱ ἄλλες μορφές τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Φιλοσοφία, ἡ Ἀρχιτεκτονικὴ - Γλυπτικὴ, τὸ Θέατρο κ.λπ., μὲ ἄμεσο ἀποτέλεσμα τὴν ἐπιβολὴ τοῦ πνευματικοῦ σκοτόντος γιὰ μιὰ τουλάχιστον χιλιετία – τὸν Μεσαίωνα). Παράλληλα καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ὑπεβάλλετο ἐπὶ αἰῶνες σὲ συστηματικὴ γενοκτονία ἢ ἀφελληνισμό, ὥσπου νὰ καταντήσῃ ἀπὸ τὸ πολυπληθέστατο ἔθνος, πὺν ἦταν ἐγκατεστημένο σ' ὅλες τὶς ἀκτὲς τῆς Μεσογείου ὅπως οἱ δάτραχοι στίς ὄχθες μιᾶς λίμνης κατὰ τὸν Πλάτωνα, σὲ μιὰ ἀσήμαντη πληθυσμιακὴ λαότητα· καὶ ἀπὸ μοναδικὸς δημιουργὸς τοῦ Παγκόσμιου Πολιτισμοῦ σὲ «παλιοψάθα τῶν ἐθνῶν» κατὰ τὸν Μακρυγιάννη, ἐντελῶς στεῖρος πολιτισμικά, σὲ βαθμὸ πὺν ἀπὸ τὴν στιγμὴ τῆς ἱστορικῆς δολοφονίας του νὰ μὴν παραγάγῃ πιά τίποτε, πὺν νὰ ἀποτελέσῃ στοιχεῖο τοῦ παγκόσμιου πολιτισμικοῦ γίνεσθαι. Εἶναι ἡ «Ἑλλάδα» ἐκείνη, πὺν, «ὅπως κι ἂν τὴν κυττάξης, σὲ πληγώνει» κατὰ τὸν Σεφέρη.

Μὲ τὸν φακὸ λοιπὸν τοῦ Χθές, πὺν χονδρικὰ περιγράψαμε παραπάνω, βλέπουμε πεντακάθαρα, ὅτι: Ὁ «Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς», μὲ τὸν ὁποῖον «ἔρχεται σὲ ἀντίθεση» κατὰ τὴν ΕΡΤ Α.Ε. (καὶ τοὺς ἀρουνταίους, πὺν προφανῶς ἀποφασίζουν, μιᾶς καὶ ἡ ἀπόφασί τους εἶναι ἀνυπόγραφη) ἡ τέλεση Ὀλυμπιάδων ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνες καὶ μετὰ τὴν

ἀπαγόρευσέ τους καὶ τὴν καταστροφή τῆς Ὀλυμπίας, εἶναι ὁ «πολιτισμὸς» ἐκείνων ἀκριδῶς πὺν θέλει νὰ προστατεύσῃ ἡ λογοκρισία, δηλαδή ὁ «πολιτισμὸς» τῶν καταστροφέντων τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ στὴν περίφημη «γνωμοδότησή» τους ἐκφράζουν τὴν ἀνησυχία, ὅτι μὲ τὴν ἀναγγελία τῆς εἵδησης γιὰ τὴν τέλεση Ὀλυμπιάδων μετὰ τὴν ἀπαγόρευσέ τους ἀπὸ τὸν Θεοδόσιο **«μπορεῖ εὐλόγα νὰ δημιουργηθοῦν ἐντυπώσεις στὸ τηλεοπτικὸ κοινό, ὅτι ἡ διοργάνωση καὶ διεξαγωγή τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων <τοῦ 2004> κινοῦνται σὲ πλαίσια ἐκτὸς νόμου»**(!!!). Καὶ ἡ «Ἑλληνικὴ Ραδιοφωνία - Τηλεόραση Α.Ε.», πὺν χρησιμοποιεῖται ὡς ἐκτελεστὴς τῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἡ Ραδιοφωνία - Τηλεόραση πὺν ὑλοποιεῖ τὸ «πνεῦμα» τῆς ἰδεολογίας τους (βάρβαρη λογοκρισία τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ μεσαιωνικοῦ τύπου ἔλεγχος τῆς ἐλευθερίας τῆς ἔρευνας καὶ τοῦ λόγου). Καὶ τὸ ἀποκορύφωμα τῆς τραγικῆς τῷ ὄντι εἰρωνίας: Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀναλάβει τὴν τέλεση τῆς Ὀλυμπιάδος τοῦ 2004, τὴν ὁποία καὶ ἐπικαλοῦνται στὴ «γνωμάτευσή» τους, μὲ τὴν ἔννοια ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐγγυητές της – καὶ οἱ διώκτες αὐτῶν πὺν τὴν ἀπειλοῦν, δηλαδή ἐκείνων πὺν ὁμιλοῦν γιὰ τὴν ἐπιμονὴ τῶν Ἑλλήνων νὰ διατηροῦν τὸν θεσμό ἀκόμη καὶ διωκόμενοι.

Τὸ θλιβερὸ συμπέρασμα: Ἐνα κρατίδιο, αὐτὸ τὸ **«παράλλαμα, τὸ ψέμα»** κατὰ τὸν Παλαμᾶ, εἶναι ὁ ζωντανὸς πρωταγωνιστὴς τῆς Greek Tragedy (προτιμῶ νὰ γράψω τὸν ὄρο στὴν ξενικὴ του μορφή, διότι μόνο κάποιοι, λίγοι, ξένοι εἶδαν καὶ μίλησαν γιὰ τὴν διαχρονικὴ (καὶ σημερινή) τραγωδία τοῦ Ἑλληνισμοῦ – ἐμεῖς, ζώντας σὲ κωματώδη κατάσταση ἀπὸ ἄποψη ἱστορικῆς αὐτογνωσίας καὶ πολιτισμικῆς αὐτοσυνειδησίας, δὲν τὴν βλέπουμε, ἀπλῶς τὴν ὑφιστάμεθα ἀνυποψίαστοι). Εἶναι ὁ παραφρονήσας τραγικὸς Ὀρέστης, πὺν θυθίζεται σὲ λήθαργο μπροστὰ στὸν δολοφονημένο πατέρα του Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν δολοφόνου τοῦ πατέρα του καὶ ταυτόχρονα πατριῶ τοῦ Αἰγισθο. Εἶναι ἡ Ἄτη (ἡ γενικὴ ψυχοπνευματικὴ διαταραχή), πὺν ἀπ-άγει (=ὀδηγεῖ ἀναγκαστικὰ) πρὸς τὴν ἐλληνοχριστιανικὴ ἀπ-Ἀ'τη.

Δ.Ι.Λ.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

‘Ο έκπολιτισμός τῶν Ἰνδῶν ἀπὸ πανάρχαιους Ἕλληνες

Κύριε διευθυντά,

Στὸ τεύχος 220 καὶ στὴν σελ. 13980 τοῦ «Δαυλοῦ» στὸ ἐξαίρετο ἄρθρο τοῦ κ. Κ. Καρμυράντζου ἀναφέρεται ἡ λέξη «Σανσκριτική», ἡ ὁποία ἀποδίδεται sans-krita = σάος + γραπτὰ (σάος = ὑγιής/σωστός). Ὅμως λογικά δὲν στέκει ἡ λέξη σανσκριτική νὰ σημαίνει σωστά γραπτὰ ἢ κάτι παρεμφερές.

Στὸ «Λεξικὸν τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς» τοῦ Ι. Σταματάκου ὑπάρχει ἡ λέξη ἐτέος (μακρινός, παλαιός), ποὺ στὴ λεγομένη Σανσκριτικῇ ἀποδίδεται μὲ τὶς λέξεις san καὶ sant. Προσθέτουμε τὴν λέξη κριτική (κρητική), ποὺ μᾶλλον ἢ ἀποδόθηκε λάθος (μὲ γιώτα) ἡ λόγῳ τῆς πολυφωνίας τῶν ἐλληνικῶν διαλέκτων (ὅπου τὸ γιώτα ἰσοῦται καὶ μὲ τὸ ὕψιλον καὶ μὲ τὸ ἦτα: βλέπε Λεξικὸν τῶν Λίντελλ-Σκῶττ-Κωνσταντινίδη) ἐπικράτησε ἡ γραφὴ μὲ ι. Ἐπομένως Σανσκριτικῇ = Ἑτεοκρητικῇ = Παλαιοκρητικῇ = Μακρινῇ Κρητικῇ (Γλώσσα). Ἡ Κρήτη ἀπεκαλεῖτο καὶ Ἀερία καὶ οἱ κάτοικοί της Ἀεριοὶ ἢ Ἀριοι, καὶ ἐξ αὐτοῦ προεκλήθη ὁ μῦθος τῶν «Ἀνατολιστῶν» περὶ «Ἀρίας φυλῆς».

Τὰ ἐλληνικά λοιπὸν «σημάτα», ποὺ ἔφεραν στὴν Ἰνδία οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες ποὺ ἐξώρμησαν ἀπὸ τὴν Κρήτη, λέγονται Σανσκριτικά. Τοῦτο ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα τῆς γραφῆς ποὺ δρε-

θηκε στὴν Ἰνδία μὲ τὴν γραφὴ τῆς Πολυνησίας καὶ μὲ τὰ Ἑλληνικά. Ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὰ ὀνόματα, ποὺ ἀναφέρει ὁ «Δαυλός» σὲ προηγούμενα τεύχη του, ὅπως Δημήτριος Ἑλληνικά, Δημητράγια Σανσκριτικά, Ἀγαθοκλῆς - Ἀγαθοκρέγια κ.λπ.

Ἀναφέρεται ἱστορικά ἀπὸ τὰ «Τριέτια», ὅτι οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὸν Διόνυσο - Ἰακχο (μετέπειτα Ἰαχβέ, ἀπὸ μεταγλώττιση στὰ Ἑβραϊκά) ἔφτασαν στὴν Ἰνδία σὲ τρία χρόνια, ὅπως γράφει ὁ Νόννος Πανοπολίτης, ὅπου ἐνίκησαν τοὺς ὁμόζυγους μὲ τίγρεις καὶ καθάλλα στοὺς ἐλέφαντες Ἰνδοὺς (ἄρα ζουγκλόδιους, ποὺ λόγῳ τῶν γνωστῶν κινδύνων δὲν ἦταν δυνατόν νὰ δημιουργήσουν πολιτισμὸ ἐκεῖ). Μετέδωσαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴ Γλώσσα καὶ γραφὴ. Ὅπως δημοσιεύθηκε σὲ προηγούμενα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ σας, συμπίπτει μὲ τὰ παραπάνω καὶ ἡ ἀποψη τοῦ Γερμανοῦ γλωσσολόγου Νόρς Γιόσεφσον, ὅτι στὴν Πολυνησία ὁμιλοῦν τὴν ἀρχαία Αἰολοδωρικὴ διάλεκτο. Ἐπίσης ἐκεῖ, ὅπως καὶ στὴν Ν. Ἀμερικῇ, χρησιμοποιοῦν ἐλληνικὲς λέξεις μὲ τοπικὲς καταλήξεις, ὅπως ἰνάχα ἀπὸ τὸ ἴνα. Στὴν Ἰνδία καὶ στὴν Πολυνησία οἱ γράφες εἶναι ὅμοιες. Μάλιστα τὸ Η παριστάνεται μὲ τὸ 8 καὶ τὸ Θ μὲ τὸ 9, μὲ ὅμοια ἀριθμητικὴ ἀξία, ποὺ σὲ συσχετισμὸ μὲ

Ἀγία Λαύρα, Κρυφὸ Σχολεῖο κ.λπ. ψεύδη τοῦ ἐλληνοχριστιανικοῦ ἰδεολογήματος

Ἡ μελετητὴς τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ Βασίλης Μισυρλῆς ἀναφέρει: «Κρυφὸ σχολεῖο ὑπῆρχε γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα μέχρι τὴν ἡλικία τῶν 11 χρόνων, ὄχι γιατί οἱ Τοῦρκοι ἀπαγόρευαν στοὺς Ρωμιοὺς νὰ μορφωθοῦν, ἀλλὰ διότι οἱ Ἕλληνες ἔκρυβαν τὰ παιδιά τους γιὰ νὰ μὴν τὰ πάρουν γεννίτισαρους ἢ γιὰ τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ὀθωμανικοῦ δικαίου. Ὅμως τὸ πιὸ συγκλονιστικὸ εἶναι ἄλλο. Τὰ πρῶτα καὶ πραγματικὰ κρυφὰ σχολεῖα ποὺ καταγράφει ἡ ἱστορία εἶναι τὸν 8ον αἰῶνα στὴν Καισαριανὴ ἀπὸ Ἕλληνες Ἐθνικούς, ὅπου ἐδίδασκαν κρυφὰ ἀπ' τοὺς χριστιανούς τοὺς Ἕλληνες φιλοσόφους στὰ παιδιά τους, προκειμένου νὰ τὰ εἰσάγουν στὴν ἀπαγορευμένη μὲ ποινὴ θανάτου θύραθεν παιδεία.»

Ἄς δοῦμε τίς σχετικὲς ἀπόψεις καὶ μερικῶν ἱστορικῶν, ξένων καὶ Ἑλλήνων.

τά άλλα γράμματα προέκριναν οί δήθεν «Ἀραβικοί» ἀριθμοί, πού λέγονται ἀπό τούς εἰδικούς «Ἰνδοίκοι» καί εἶναι οἱ Ἑτεοκρητικοί χαρακτῆρες, δηλ. οἱ Ἑλληνικοί. Ἀλλά καί οἱ γραφές τῶν κατοίκων τῆς νήσου Μό, τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Μάγια κ.λπ. εἶναι ὅμοιες μέ τίς ἑλληνικές, μᾶς καί ἡ Αἴγυπτος εἶναι ἀποικία τοῦ Ἀττιδος ἐξ Ἰναχίας Ἀργους καί Μινύων ἐξ Ὀρχομενοῦ Θεσσαλίας. Δέν εἶναι δυνατόν ὅλα αὐτά νά εἶναι συμπτώσεις. Ἐξ Ἀττιδος ὁ ΣέρΑπισ = ἱερός Ἀπισ.

Πολλά στοιχεῖα παρέχονται σέ προηγούμενα τεύχη τοῦ «Δαυλοῦ» πάνω στό θέμα αὐτό, καί καλὸ θά εἶναι ὅσοι δέν τὰ ἔχουν νά τὰ προμηθευτοῦν. Ἐνισχυτικά τῆς ἀπόψεώς μου αὐτῆς εἶναι καί τὰ γραφόμενα ὑπὸ τοῦ κ. Καρμυράντζου ὡς καί τὸ βιβλίο τοῦ Ἐνρίκο Ματτίεβιτς «Ταξίδι στήν Μυθολογική

Κόλαση».

Ἀργά ἢ γρήγορα ὅλοι οἱ λαοί, θέλουν δέν θέλουν, θά μάθουν τὴν ἀληθινὴ ἱστορία τῶν Ἑλλήνων, ἀκόμη καί τῆς προπαγανδῶδους ἐποχῆς. Πρὸς τὸ παρόν τὸ σύννεφο τοῦ σκοταδισμοῦ ἐδῶ καί δύο χιλιάδες χρόνια, ἐνισχυόμενο μέ τὴν «Μαύρη Ἀθηνᾶ» καί τούς Ἀνατολιστές, μᾶς κρύβει τὸν ἥλιο τῆς ἀληθείας. Ὁ ἥλιος ὅμως σιγά-σιγά, καθῶς θά νοιαζώμαστε, θά ἐρευνούμε καί θά ἀποκτοῦμε Ἑλληνικὴ Παιδεία, θά διαλύῃ τὸ σύννεφο, καί τότε «θά κἀνὴ ξαστεριά», πού τόσο περιμένει ἡ ἀνθρωπότητα.

Μέ ἑλληνικούς χαιρετισμούς

Νικόλαος Ζωγράφης

Γύθειο

Ἑλληνικὴ Παιδεία καί Παιδεία τῆς Ρωμοσύνης

Κύριε Λάμπρου,

Σχετικὰ μέ τὸν Ἀλβανόπαιδα πρωτεύσαντα μαθητῇ, πού ἐγίνε σηματοφόρος τοῦ Λυκείου Νέας Μηχανιώνας, ἐπικαλέσθηκαν πολλοὶ τὸ Ἰσοκράτειο, πὼς «Ἑλληνας εἶναι ὅποιοι μετέχει τῆς τῶν Ἑλλήνων παιδείας». Ἀλλὰ ποία Ἑλληνικὴ Παιδεία ἐπικαλοῦνται; Αὐτὴν πού διδάσκει, ὅτι τὸ Ἀλφάβητο εἶναι φοινικικό, ὅτι καταγόμαστε ἀπ' τὴν ἀνύπαρκτη ἰνδοευρωπαϊκὴ φυλὴ, ὅτι ὁ πολιτισμός μας εἶναι δανεικός, ὅτι οἱ πρῶτοι πολιτισμοὶ ἐμφανίζονται στὴ Μεσοποταμία, ὅτι οἱ πρῶτοι ναυπηγοὶ ἦσαν οἱ Φοίνικες; Αὐτὴν πού ἀποσιωπᾷ ὅλες

τίς ἀρχαιολογικὲς μαρτυρίες γιὰ τὴν πρωτιά μας στὸν πολιτισμὸ καί στὶς ἐπιστῆμες καί τὴν αὐτοχthonία τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς; Ὅλα αὐτά εἶναι Ἑλληνικὴ Παιδεία;

Ἐπομένως ὁ Ἀλβανόπαις τῆς Νέας Μηχανιώνας δέν μετεῖχε ἐτσι κι ἄλλως τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας, ἀλλὰ ὠδηγήθηκε, ὅπως καί τὰ Ἑλληνόπουλα, νά μετὰσχη στὴν «εἰσπραξή» εἰκοσαριῶν ἀπλῶς.

Μέ τιμῇ

Ε. Ἀτταδύριος

Θεσσαλονίκη

Ἡ σύγχυση Ἑλληνισμοῦ-Ρωμοσύνης κάποιων ἱεραρχῶν μας

Κύριε διευθυντά, χαῖρε,

Στις 8-1-2001 στίς εἰδήσεις τῶν 8 μ.μ. εἶδα καί

Ὁ Φιλῆμων στὸ ἔργο του «Δοκίμιον Ἱστορικὸν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», τόμος γ', κεφ. κβ' ἀποκαλεῖ τὸ κρυφὸ σχολεῖο «παχυλὸν ψεῦδος». Ὁ Σπυρίδων Τρικούπης στὴν «Ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», τόμος Α', σ. 229, τὸ χαρακτηρίζει «μέγα ψεῦδος». Ὁ Ἰωάννης Βλαχογιάννης, πού ἀγωνίστηκε μέ πάθος νά θεμελιώσῃ στὴν ἀρχεαὶκὴ ἔρευνα στὴν ἱστορίαν τοῦ '21, ἀναφέρει: «Δέν ὑπάρχει καμμία ἱστορικὴ μαρτυρία, πού νά δεβαιώσῃ τὴν ὑπαρξὴ κρυφοῦ σχολεῖου». Ὁ Φίνλεϋ στὸ «Ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», τόμος Α', σελ. 217, λέγει: «Τοῦ δέν ἀνταποκρίνεται στὴν ἀλήθειαν».

Ἡ καθιέρωση τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ ψέματος δοθηθήκε ἀπ' τοὺς ζωγράφους Γύζη (1824-1901) καί Βρυζάκη (1814-1878). Ὁ Γύζης ἔκανε ἀνώτερες σπουδὲς στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Μονάχου μέ ὑποτροφία τοῦ Ὁρθόδοξου Ἰδρύματος τῆς Τήνου ὑπὸ

άκουσα τὸν οἰκουμενικὸ πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο νὰ λέγῃ σὲ μικρὰ Ἑλληνόπουλα πού τὸν ἐπισκέφθηκαν στὸ Φανάρι, γιὰ νὰ τοῦ ποῦν τὰ κάλαντα τῶν Θεοφανείων, ὅτι «*Ἐμεῖς εἴμαστε Ρωμιοί...*». Τὸ περασμένο Πάσχα εἶδα καὶ ἄκουσα τὸν ἐκπρόσωπο (:) τοῦ Παναγίου Τάφου νὰ ὁμιλῇ σὲ Ἕλληνες καὶ νὰ λέγῃ, ὅτι «*πολλοὶ ἦσαν οἱ Ρωμιοὶ ποὺ ἦλθαν καὶ προσκύνησαν*». Τέλος σὰν ἀπὸ στρατος ἀξιωματικὸς διαβάξω στὴν ἐφημερίδα «*Ἡχώ τῶν Αἰθέρων*» δηλώσεις τοῦ Μητροπολίτη Ναυπάκτου καὶ Ἀγ. Βλασίου κ. Ἱεροθέου, τίς ἐξῆς: «*Αὐθεντικοὶ Εὐρωπαῖοι εἶναι οἱ Ρωμιοί, νόθοι οἱ ψάχνοντες γιὰ τοὺς προγόνους τους*» (Ἑλλη-

νες)... Πάντως ἐμεῖς θὰ παραμείνουμε Ρωμιοί, θὰ ἐξακολουθοῦμε νὰ κρατᾶμε τὴν παράδοση τῆς Ἑννιάς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας...».

Πιστεύω, ὅτι αὐτοὶ πού τὸν ἀκοῦν δὲν ἀνέκουν στὸ «*ἀγροῖκον Λάτιον*» καὶ ὅτι προπάτορές τους δὲν εἶναι γιὰ κανένα λόγο οἱ προαγωγοὶ τῶν συζύγων τους Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, Χαλδαϊκῆς ρίζας, πού ἀμφισβητοῦνται (Thomas Thomson: «*Δαυλός*», IB, σ. 8103· ὡς καὶ «*Δαυλός*», ΙΓ', σελ. 8451).

Μετὰ τιμῆς
Γεώργιος Κουράκος
Ἡλιούπολη

Διάλογος γιὰ τὸν τετραγωνισμό τοῦ κύκλου

Κύριε διευθυντά,

Στὸ τεῦχος 228 (Δεκέμβριος 2000) τοῦ «*Δαυλοῦ*» ἀναπτύχθηκε μιὰ ἐπιπεδὴ προσέγγιση στὸν τετραγωνισμό τοῦ κύκλου ἀπὸ τὸν ἀξιόλογο συνάδελφο πολιτικὸ μηχανικὸ στὴ Λάρινα κ. Μάρκο Γεωργαλίδη. Εἶμαι σίγουρος, ὅτι ὁ κ. Μ. Γ. γνωρίζει τὸ πρόγραμμα τῆς ἐταιρείας Autodesk, τὸ AutoCAD 2000, μὲ τὸ ὁποῖο προσπάθησα νὰ προσεγγίσω τὴν γεωμετρικὴ κατασκευὴ του, μὲ τὴν ὄντως μεγάλη ἀκριβεία πού διαθέτει τὸ συγκεκριμένο πρόγραμμα. Πλὴν ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν μου ἦταν ἓνα καὶ μόνο ἓνα γιὰ τὸν ἀριθμὸ $\pi=3,14$, μὲ κατασκευὴ τοῦ κύκλου στὸ συγκεκριμένο σχῆμα πού δημιούργησα ἀκτίνας 1.000.000 μετρικῶν μονάδων, οὕτως ὥστε νὰ προσεγγίσω ὅσο τὸ δυνατόν καλύτερα τὸν συγκεκριμένο ἀριθμὸ (π), ὅπως βγαίνει ἀπὸ τὴν προτεινόμενη κατασκευὴ διὰ τοῦ σχήματος

τῆς σελίδας 14585 τοῦ «*Δαυλοῦ*».

Δηλαδή, ὅπως φαίνεται καὶ παρακάτω ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα πού δίνει τὸ πρόγραμμα, ἡ τιμὴ τοῦ π εἶναι, σύμφωνα μὲ τὴν κατασκευὴ πού προτείνεται ἀπὸ τὸν συνάδελφο, ἴση μὲ $\text{area} = 3140955.9001$, δηλαδή ἀναγωγικὰ 3.1409559001, καὶ ὄχι 3.1415926535897932384626 - 43382795, ὅση ἀκριβεία δίνει ἡ ἀριθμομηχανὴ τῶν windows. Ἐπειδὴ προφανῶς, ὅπως φάνηκε ἀπὸ τὴν ὅλη παράθεση τοῦ θέματος, δὲν ἐγίνε ἀναλυτικὴ παράθεση τῆς συγκεκριμένης προσέγγισης (διαφαίνονται κενὰ γιὰ τὸν μὴ ἐνημερωμένο σὲ τέτοια θέματα ἀναγνώστη), ἡ ὁποία πραγματικὰ εἶναι ἀρκετὰ ἀκριβὴς, ἐὰν κάνω λάθος, παρακαλῶ πολὺ καὶ προκειμένου νὰ δοθῇ καὶ ὄχι νὰ ἀντιπαρατεθῇ, νὰ τύχῃ μιᾶς πιὸ ἀναλυτικῆς παρουσίας τοῦ θέματος, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς μαθηματικῆς ἀπόδειξης τοῦ ἀριθμοῦ π

μὲ τὴν αἰγίδα τῆς Ἐκκλησίας: Ὁ καλλιτέχνης δημιούργησε τὰ ἔργα «*Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε*», «*Ἰωσήφ καὶ Φαραώ*», «*Ἰουδῆθ καὶ Ὀλοφέρνης*», «*Ὁ Θρίαμβος τῆς Θρησκείας*», τὸ περιβόητο «*Κρυφὸ Σχολεῖο*» κ.ἄ. Ὁ πίνακας τοῦ Βρυζάκη «*Ὁ μητροπολίτης Π.Π. Γερμανὸς ὑψώνει τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας*» (1851) καὶ ὁ πίνακας τοῦ Γύζη «*Τὸ Κρυφὸ Σχολεῖο*» (1886) ἔγιναν σὲ μία συγκεκριμένην ἐποχὴ, ὅποτε οἱ σχέσεις πολιτείας καὶ ἐκκλησίας εἶχαν δεθῇ μὲ τὸ καθιερωθὲν τότε ἐπίσημο κρατικὸ ἰδεολόγημα τοῦ «*Ἑλληνοχριστιανισμοῦ*». Ὁ «*Δαυλός*» σὲ προηγούμενα τεύχη του ἔχει ἐρευνήσει τὴν ὑπόθεσιν «*Ἀγία Λαύρα*» καὶ ἔχει ἀνατρέψει καὶ τὸ μεγάλο αὐτὸ ψεῦδος μὲ ἱστορικὰ καὶ μόνο στοιχεῖα.

Τὰ παραπάνω ἱστορικὰ κατασκευάσματα πέρασαν καὶ στὴν ἐλεγχόμενην ἀπὸ τὸ κράτος παιδεία, ἀπὸ τὰ σχολικὰ ἀναγνώσματα ἕως τὰ σχολικὰ τραγούδια. Στὶς 12

ὡς κλασματικοῦ καὶ ὄχι ὡς ὑπερβατικοῦ, ὡς εἰθισται νὰ λέγεται, ἀριθμοῦ. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν προσοχή σας.

Μετὰ τιμῆς

Δημήτρης Ἑρμείδης

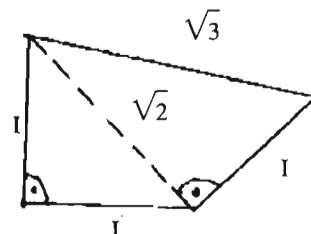
Πολιτικός μηχανικός, Ἀθήνα

Ἀπάντηση τοῦ κ. Μ. Γεωργαλλίδη:

Στὸ ἴδιο πρόγραμμα CAD 2000, ὅταν ἔγινε μέτρηση μήκους 1.000 μονάδων σὲ σύστημα δύο καθέτων ἀξόνων καὶ τρίτου κάθετου ἐπὶ τῆς ὑποτεινούσης τῶν δύο πρώτων, ὅπως τὸ διπλανὸ σχῆμα, εὐρέθη τιμὴ 1732,050810000 μονάδων ἀντὶ τῆς πραγματικῆς 1732,0507. Δηλαδή τὸ μέτρο μέτρησης δὲν εἶναι τὸ κατάλληλο.

Μάρκος Π. Γεωργαλλίδης

Λάρινα, Κύπρος

Υ.Γ. Πᾶσα δοῆθαι ἀποδεκτή.

Περὶ ἀναδιώσεως τῆς θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου

Ἀγαπητὲ κ. Λάμπρου,

Ἐπειδὴ κατὰ καιροὺς δέχομαι διάφορες προσκλήσεις... «συσπράτευσης» μου στὸν ἀγῶνα διαφόρων ὁμάδων ἢ ἐντύπων ποὺ εὐαγγελίζονται τὴν... ἐπανασύσταση (;) τῆς ἀρχαίας θρησκείας τῶν Ἑλλήνων, σὺς ὅποιες ἄλλοτε ἀναγνωρίζω ἀφελῇ ἀνιδιοτέλεια καὶ ἄλλοτε διαβλέπω ὑστεροβουλία περὶ τὸν σκοπὸ, θὰ ἤθελα μέσω τοῦ ἐγκρίτου «Δαυλοῦ» νὰ ξεκαθαρίσω τὴ θέση μου καταθέτοντας παράλληλα τὴν ἀποψη μου γιὰ τὸ σοβαρὸ (ὅπως ἐξελίσσεται ἐν μέσῳ φαιδρότητας) αὐτὸ ζήτημα, προσπαθώντας νὰ δοθῇ (στὸ μέτρο δεδαίως ποὺ μπορῶ) κάποιους νέους καὶ ἀνυστερόδουλους ἀνθρώπους, ποὺ μέσα στὴν ἀγνότητα τῶν προθέσεων τοὺς κινδυνεύουν νὰ πέσουν θύματα εἴτε ἀλλοτρίων προθέσεων ἢ τῆς χαρακτηριστικῆς βλακειας ὠρισμένων γραφικῶν τύπων τῆς ἀπροσδιορίστου ταυτότητας κοινωνίας μας εἴτε κοροΐδα τῆς

ἀρπακτικότητας τῶν «ἐλλαδεμπόρων». Ἐν πρώτοις ξεκαθαρίζω, ὅτι οἱ θέσεις τοῦ «Δαυλοῦ» γιὰ τὸ ζήτημα μὲ καλύπτουν πλήρως καὶ θὰ συστήσω τὴν ἀνάγνωση τοῦ ἐξαιρετοῦ ἄρθρου «Περὶ Δωδεκαθεϊσμοῦ» τοῦ συνεργάτου σας Π. Κουβαλάκη στὸ τεῦχος Δεκεμβρίου 2000, ποὺ ὀντως βάξει τὰ πράγματα στὴν θέση τους. Προσθέτω καὶ ἐγὼ τὸ ἐξῆς: Οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ τῶν Ἑλλήνων εἶναι δυνάμεις καὶ ἔννοιες καὶ ὄχι πρόσωπα. Πολὺ περισσότερο δὲ σὲ καμμία περίπτωσι δὲν εἶναι μετενσαρκωμένα ἀνθρώπινα ὄντα σὲ ἐξέλιξη, ὅπως λέγουν μερικοὶ «Δωδεκαθεϊστές», ἐπηρεασμένοι προφανῶς ἀπὸ θεοσοφικῆς θεωρίας τύπου Μπλαδάτσκι, Μπέζαντ κ.ἄ. Τὸ ἂν τοὺς δόθηκαν ὀνόματα ἀνθρώπων (βασιλέων, ἡρώων κ.ἄ.) τοῦ παρελθόντος, αὐτὸ δὲν τοὺς καθιστᾷ ὑπαρκτοὺς «περιλαμβαντες προσωπικότητες», ὅπως δογματίζοντας τοὺς χαρακτηρίζουν ὠρισμένοι σὲ μωσαϊκοῦ τύπου καταγραφές καὶ

Μαΐου 1999 τὸ Ἀσσοσιέιτεντ-Πρέξς διένειμε στὸν τύπο μία φωτογραφία, ὅπου ἀπεικονίζεται ἡ ἀναπαράσταση τοῦ «κρυφοῦ σχολειοῦ» μὲ κοῦκλες (ὑπάρχει μέχρι σήμερα στὴ Μονὴ Πεντέλης). Τὸ συνοδευτικὸ κείμενο βασιζόταν σὺς θέσεις τοῦ καθηγητοῦ Ἀγγέλου καὶ τῆς καθηγήτριας Ἐλισάβετ Ζαχαριάδου, ἡ ὁποία ὑπογράμμισε ὅτι: «Οἱ ἱστορίες αὐτὲς εἶναι καθαρὲς μυθοπλασίες, ὅπου δημιουργήθηκαν ἀπ' τὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν θέση τῆς καὶ τὸ γόητρό της». Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἀφοῦ ἀφώρισε τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάσταση (βλ. «Δ», τεύχη Μαρτίου 1999 καὶ Μαρτίου 2000), τοὺς φιλικούς καὶ ὀπλαρχηγούς, δημιούργησε καὶ ἔσπασε ψεύτικα γεγονότα, ἀλλάζοντας τὴν ἱστορία. Ἡ ἀποκατάσταση τῆς ἀλήθειας καὶ ἡ ἀπονομή ἱστορικῆς δικαιοσύνης εἶναι ἀναγκαῖο νὰ γίνουν, γιὰ νὰ προχωρήσῃ τὸ ἔθνος μας ἐξελικτικὰ στὸ μέλλον.

Βασίλειος Μανρομμάτης

ἀφοριστικούς «νόμους» και «ἐντολές» ὑποπτης προέλευσης.

Ἡ ἔννοια τοῦ «προσωπικοῦ θεοῦ» εἰσήχθη στήν κοινωνία μας ἀπό τόν Ἰουδαιοχριστιανισμό γιά πρώτη φορά μαζί μέ τήν λαίλαπα τῆς ἀνθελληνικῆς καταστροφικῆς μανίας τῶν «τὰ φαῖά φερόντων» ὁμολογητῶν τοῦ Γιαχβέ ἀντάμα μέ τήν ἔννοια τῆς «Ἱστορίας» (ὄχι ὡς καταγραφῆς τῶν γεγονότων ἀλλά ὡς προκαθωρισμένης πορείας ἐνός κόσμου «κτιστοῦ» ἀπό τόν Θεό γιά συγκεκριμένο σκοπό ἐνός ἀπολειστικά δικοῦ του, ἀνερχόμενου... ἐσθελισμού). Καί ἂν ἡ εἰσαγωγή τῆς ἔννομιας τῆς «Ἱστορίας» ὡδήγησε στήν ἀπαξίωση κάθε πλευρᾶς τοῦ ἀνθρώπινου γίνεσθαι πέραν τῆς ἐξύμνησης τοῦ οὐράνιου δυνάστη, ἡ εἰσαγωγή τῆς ἔννομιας τοῦ «προσωπικοῦ Θεοῦ» εὐθύνεται, πέραν τοῦ εὐτελισμοῦ πού ἐπέφερε στήν ἀνθρώπινη σκέψη, καί γιά ἕνα τραγικό φαινόμενο, πού ἀκόμη καί σήμερα καταταυρανᾷ πολλές ἑλληνικές οἰκογένειες: τόν μοναχισμό. Διότι σ' ἀντίθεση μέ τόν Βουδισμό π.χ., πού ὁ μοναχισμός ἀποτελεῖ ἕναν τρόπο ζωῆς, οἱ ἔχοντες ὑποστή τήν πλύση ἐγκεφάλου κατὰ τήν κατὰ γωγῇ Ἑλληνες, προερχόμενοι ἀπό ἕναν λαό ἐκ φύσεως κοινωνικό, προσπαθοῦν μέσα ἀπό τήν ἐγκατάλειψη ὅσων περιφρονητικά ὀνομάζουν «ἐπίγεια» νά ἐπιτύχουν τήν περιβόητη πλέον μετά τις... ὀμφαλοσκοπικές πρακτικές τοῦ Μεσαίωνα «προσωπική» σχέση μέ τόν Θεό (ἐξ οὗ καί ἡ θυμίζουσα γάμο «κουρά» τῶν δοκίμων μοναχῶν, ὅπου ὑποτίθεται ὅτι συνάπτουν γαμήλια σχέση οἱ μὲν ἄνδρες μέ τήν... Παναγία, οἱ δὲ γυναῖκες μέ τόν... Χριστό!).

Ὅποιοι λοιπόν ἐπιχειρεῖ τήν ἀπόδοση «προσωπικῆς» ιδιότητος στοῦ θεοῦ εἶναι βασικά Ἰουδαιοχριστιανός, ἀκόμη κι ἂν (διαπράττοντας ὕδριν) ὀνομάζει τόν θεό του Δία ἢ ὅπως ἄλλως θέλει. Ὅσο γιά τήν... ἐπαναλειτουργία τῶν ἱερῶν τῆς

ἀρχαιότητος καί τις... σπονδές, δὲν προσφέρονται σήμερα: πέραν τοῦ ὅτι ἡ σπονδή ἀπό μόνη τῆς δὲν ἀρκεῖ, ἂν δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα μέθεξης μέ τήν ἀλήθεια, περικλείει καί τόν κίνδυνο γιά τόν τελοῦντα τήν... σπονδή νά καταστή τοῦλάχιστον γραφικός ἢ νά καταλήξῃ στήν ἀτιμωτική κατὰ τοὺς Ἑλληνες «ιδιώτευση» ἢ στή δημιουργία κλειστῶν θεοκρατικοῦ τύπου ὁμάδων, περιθωριοποιημένων καί ἀποκομμένων ἀπό τήν κοινωνική πραγματικότητα. Ἐκεῖνο πού στίς μέρες μας προέχει εἶναι ἡ ἀπελευθέρωση ἀπό τήν ἐθνική ἀνιστόρητη καί ἀντιεπισημονική ἰδεολογική σχιζοφρένεια, πού ταλανίζει τόν λαό μας καί ἡ συνεπιδοποίηση τῶν πραγματικά ἑλληνικῶν ἀξιών.

Κι ὅσον ἀφορᾷ στοὺς ἄγνους καί ρομαντικούς «Δωδεκαθεῖστες» (διότι, ἂς τὸ ἐπαναλάβουμε, ὑπάρχουν καί ἐξουσιαστὲς ἀπατεῶνες, πού ἐξαπατοῦν τοὺς ἀναζητητὲς τῆς ἑλληνικῆς ἀλήθειας), αὐτοὶ δὲν μποροῦν νά φέρουν στὸν νοῦ παρὰ ἐκείνη τήν Καθαφική ἀναφορά πάνω στίς ἐπιστολές πού ἔστειλε ὁ (ὄχι ἀκόμη ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὰ χριστιανικά του διώματα) ἀγνότατος Ἰουλιανὸς πρὸς τοὺς Ἑλληνες ἱερεῖς τῆς Ἑθνικῆς μας Θρησκείας, στίς ὁποῖες δεδαίως δὲν ἔλαβε ἀπάντηση:

«Δὲν μποροῦσαν νά παίξουν μ' ἐκείνον τὸν χριστιανομαθημένο οἱ ἀποδέκτες τῶν ἐπιστολῶν. Ἑλληνες ἦσαν τέλος πάντων» μὴδὲν ἄγαν, Αὐγουστε...»

Μηδὲν ἄγαν λοιπόν, ἀγαπητοὶ «Δωδεκαθεῖστες», καί σᾶς εὐχομαι (μέ τήν δοῆθεια τῶν θεῶν μας δεδαίως, γιατί, ἀπ' ὅ,τι φαίνεται, τήν χρειάζεσθε) νά... συνέλθετε.

Μετά τιμῆς

Ὅδυσσεὺς Πατεράκης

Ἡράκλειο Κρήτης

Δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ζητήσουν συγγνώμη;

Ἄγαπητέ κ. Λάμπρου,

Διαβάξω τὸ ἱστορικό καί τις συνέπειες τῶν διαταγμάτων τοῦ Θεοδοσίου «Ἐς ἑδαφος φέρειν» καί ἀναρωτιέμαι, γιατί αὐτὸ τὸ μῖσος καί ἡ κακία ἀπὸ μία «θρησκεία τῆς ἀγάπης» πρὸς ἕναν λαό πού δὲν τήν ἔδωκε σὲ τίποτα. Σκεφθῆτε ἂν διδάσκει τὸ μῖσος, τί θὰ μπορούσε νὰ κάνει. Δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ δοῦν, τί κακὸ ἔκαναν σ' αὐτὸν τὸν λαό καί νὰ τοῦ ζητήσουν συγγνώμη; Ἀντὶ αὐτοῦ ὁ κ. Χριστόδουλος προσπαθεῖ μέ κάθε θυσία καί μέ «ἐντολές ἐξ οὐρανοῦ», ὅπως ὁ ἴδιος διακηρύττει, νὰ πετύχῃ τὴν διαιώνιση τῆς πνευματικῆς δουλείας καί ὑποταγῆς αὐτοῦ τοῦ λαοῦ σὲ ξενόφερτες θεότητες καί ξένα

συμφέροντα, ἀντίθετα πρὸς τὸ ἐλεύθερο καί ἄγνὸ πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων, ἐκμεταλλεζόμενος τὰ θεῖα πρὸς ἐκφοβισμό.

Τὰ τεῖχη τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀπάτης δὲν θὰ ἀντέξουν στὸ τρᾶνταγμα τῆς ἀλήθειας καί τῶν σύγχρονων ἐπιτεύξεων τῆς ἐπιστήμης. Ὁ σημερινὸς μορφωμένος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ πιστεῦσῃ, ὅτι ὁ «Θεός» εἶναι αὐτὸς πού παρουσιάζουν οἱ ἐκμεταλλεῖς τῆς ἀνθρώπινης ἀμάθειας πρὸς ὄφελος τῆς δικῆς τους «θεϊκῆς» ἀπολυταρχίας.

Μέ ἐκτίμηση

Γεώργιος Χατζησταυρίδης

Ὁρλάνδο, Φλώριδα, ΗΠΑ

Ίστορία - Κοκκινοσκουφίτσα για ενήλικες

«Μιά φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μικρό κοριτσάκι, πού φορούσε κόκκινο σκουφάκι και τό 'λεγαν Κοκκινοσκουφίτσα.» Κάπως έτσι αρχίζει ή γιαγιά τὸ πασίγνωστο παραμῦθι τῆς Κοκκινοσκουφίτσας καὶ τοῦ Κακοῦ Λύκου. Παραμῦθι, πὸν ἀκούει καὶ ξανακούει τὸ ἀνήλικο, χωρὶς νὰ βαρύνεται, χάσκοντας καὶ γοητευμένο.

Τὰ χρόνια τῆς ἀθωότητας ὁμως φεύγουν γρήγορα χωρὶς γυρισμό. Τὸ παιδάκι ἔγινε τώρα ἄνδρας ὀλάκερος ἢ ὥριμη γυναίκα. Μὰ καὶ ἡ Κοκκινοσκουφίτσα μεγάλωσε. Πέταξε μάλιστα τὸ κόκκινο σκουφάκι τῆς καὶ φόρεσε περικεφαλαία. Τῇ λένε τώρα Ἀθηνᾶ, Ἀρτεμη, Ἀφροδίτη, Ἀρχαία Ἑλλάδα. Καὶ κάποιες φορὲς πετᾷ στὴν ἄκρη τὴν περικεφαλαία καὶ φορᾷ φωτοστέφανο. Καὶ τότε τῇ φωνάζουν Θεοτόκο, Θεομήτορα, Παναγία. Ὁ Κακὸς Λύκος ἄλλαξε κι αὐτὸς ὄψη, ἔγινε πιὸ τρομερός. Ἔγινε Κύνκλωπας, Ἐκτορας, Πέρσης, Ἀγαρηνός, Τοῦρκος. Ἔτσι καὶ οἱ μεγάλοι ἀκοῦν ἢ διαδάζουν τὰ παραμῦθια τους, πρὶν κοιμηθοῦν. Τώρα πιά ἐκεῖνοι πὸν τοὺς τὰ ἀφηγοῦνται δὲν εἶναι οἱ γιαγιάδες· λέγονται «ἱστορικοὶ» ἢ «ἐρευνητές». Ξέρουν ἀπὸ ἀφήγηση καὶ πάντοτε συγκινοῦν καὶ συγκινοῦνται. Ἐξυμνοῦν μὲ ὅλη τους τὴν καρδιά τίς νέες ἡρωίδες γιὰ ἐνήλικες: Ἀντὶ τὴν Κοκκινοσκουφίτσα οἱ γιαγιάδες, τώρα τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα οἱ ἑλληναῖδες, τὴν Παναγία οἱ παπᾶδες.

Ὅλοι τους περνοῦν καλὰ καὶ μεῖς καλύτερα. Ἐκτὸς... ἐκτὸς ἂν ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χεῖλη τους κάτι μοιραῖο καὶ ἀπαγορευμένο: ἡ **ζωντανὴ ἱστορικὴ ἀλήθεια**. Γνωρίζουν ὅλοι τί σημαίνει καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴ δγάλουν ἀπ' τὴ σκέψη τους, τὴ γλῶσσα τους, νὰ μείνῃ ἀνείπωτη, ἀκατονόμαστη. Ἄν τὴν ποῦν, θὰ κάνουν μέγα λάθος, γιατί φέρνει τὴν ντροπὴ, τὸν πανικό, τὸν κίνδυνο. Καὶ κάνει ἄνω κάτω τὴν νύχτα τῶν ὁμορφῶν παραμυθιῶν. Γιατὶ τότε ἡ Ἱστορία, ἐκείνη ἡ ὀλοζώντανη λευκοφορεμένη θεὰ μὲ τὸ αὐστηρὸ ὄψος καὶ τὸ σπινθηροδόλο βλέμμα τῆς, θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ φέρετρο τοῦ παραμυθιοῦ καὶ θὰ τοὺς πλησιάσῃ. Κι ἡ νύχτα θὰ γίνῃ μέρα – καὶ τὰ παραμῦθια δὲν λέγονται τῇ μέρα.

– Δὲν εἶναι Ἱστορία αὐτὴ, μωροί. Βγῆτε ἔξω στὸν κόσμον νὰ τὴν μάθετε. Πεταχτῆτε ἔξω ἀπὸ τὸ πνευματικὸ ὑπνωτήριο τοῦ παραμυθιοῦ γιὰ ἐνήλικες, γιὰ νὰ δῆτε τὴν ὄψη τῆς ἀπὸ κοντά. Εἶναι ψεῦτες οἱ ὑπνωτικοὶ παραμυθᾶδες. Ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια δὲν εἶναι μούμια. Εἶναι πόνος, αἷμα. Εἶναι ὄχι νεκρὸ χθές, ἀλλὰ ζωντανὸ σήμερα. Εἶναι δανλός, πὸν θερμαίνει, φωτίζει καὶ πυρπολεῖ μαζί.

Παν. Α. Κουβαλάκης

ΜΗΝΥΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΓΗ ΤΟΥ «Δ» ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΡΤ Α.Ε. ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗΣ "Έντονες αντιδράσεις από τόν Τύπο κ.λπ.

Ο «Δαυλός» διά του δικηγόρου του υπέβαλε στην αρμόδια Εισαγγελική Αρχή μήνυση κατά της ΕΡΤ Α.Ε. για τα ποινικά αδικήματα που ή Κρατική Τηλεόραση διέπραξε εις βάρος του Περιοδικού με την παράνομη απόφασή της να απαγορεύσει και στους τρεις διαύλους της ET1, NET και ET3 την μετάδοση διαφημιστικού μηνύματός μας, αλλά και με το αιτιολογικό που επικαλέστηκε, για να θεμελιώσει την πράξη αυτή λογοκρισίας της Ίστορίας και της Έρευνας. Επίσης ο «Δ» κατέθεσε αρμοδίως και αγωγή για τα άστικά αδικήματα που διαπράχθηκαν εις βάρος των συμφερόντων του Περιοδικού με τις ανωτέρω πράξεις και ισχυρισμούς της ΕΡΤ Α.Ε.

Επίσης επελήφθη της άπιστευτης αυτής υποθέσεως το Έθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης και τη διερευνά. (Πληροφορίες για τόν τρόπο με τόν όποιο θά αντιμετωπίσει την υπόθεση αυτή της λογοκρισίας το Ε.Σ.Ρ. θά δημοσιευθούν στο επόμενο τεύχος μας.)

Ως γνωστόν, ή Κρατική Τηλεόραση λογόκρινε και «έκοψε στόν άέρα» πληρωμένο διαφημιστικό μήνυμά μας, που προέβαλλε τά εύρήματα προσφάτων ανασκαφών τών Γερμανών αρχαιολόγων Sinn, Brodersen, Siewert και Ebert στην Όλυμπία, στά όποια καταγράφονται Όλυμπιάδες και όλυμπιονίκες αγώνων, που οι Έλληνες τελούσαν για 350 χρόνια έκτός νόμου μετά την απαγόρευσή τους και την ισοπέδωση της Όλυμπίας από τούς Βυζαντινούς (βλέπε τεύχη 229, Ίανουαρίου 2001 και 230, Φεβρουαρίου 2001). Στό αιτιολογικό της άπιστευτης αυτής λογοκρισίας μεσαιωνικής μορφής, τό όποιο, σημειωτέον, ούδεις έκ της ΕΡΤ Α.Ε. υπογράφει, αναφέρεται ότι τό διαφημιστικό μας μήνυμα (τό πλήρες κείμενό του δημοσιεύθηκε στό προηγούμενο τεύχος) «έρχεται σέ αντίθεση με τόν Έλληνικό Πολιτισμό» και ότι «μπορούν νά δημιουργηθοούν έντυπώσεις ότι οι Όλυμπιακοί <του 2004> κινούνται σέ πλαίσια έκτός νόμου»! Προδήλως με την απαγόρευση αλλά και τούς ισχυρισμούς αυτούς (πίσω από τούς όποιους κρύβονται άλλες σκοπιμότητες) επιφέρεται βαρεια ήθικη βλάβη κατά τούς κύρους ένός πολιτιστικού περιοδικού που επί 20 χρόνια έχει δώσει σκληρόν αγώνα για τόν Έλληνικό Πολιτισμό (βασιικός θεσμός του όποιου είναι οι Όλυμπιακοί Αγώνες) και δυσφήμισή του ως μέσου ένημερώσεως αλλά και βαρεια ύλική ζημία του. Λεπτομέρειες για την πορεία της υποθέσεως θά δημοσιευθούν σέ επόμενα τεύχη μας.

Αντιδράσεις κατά της λογοκρισίας και του αιτιολογικού της

Η πρωτοφανής αυτή πράξη (άλλά και τό άπίστευτο «αιτιολογικό») της Κρα-

τικής Τηλεόρασης προκάλεσε πολλές αντιδράσεις, μεταξύ των οποίων και μετάδοση της είδησης από ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς του Καναδά και των ΗΠΑ, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον του Κρατικού Δικτύου Τηλεοράσεως της Γερμανίας. Στην Ελλάδα αντιδράσεις σημειώθηκαν από τα Μ.Μ.Ε., συλλόγους και ιδιώτες, που πληροφορήθηκαν τα συμβάντα από τη δημοσίευση του σχετικού Δελτίου Τύπου στην ηλεκτρονική τοποθεσία (site) του «Δ» στο Διαδίκτυο (βλ. τεύχος 230).

Τὰ δημοσιεύματα τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων

Σταχυολογούμε κατωτέρω μερικά από τα δημοσιεύματα του αθηναϊκού Τύπου, που υπέπεσαν στην αντίληψή μας:

‘Η «Αθηναϊκή» στο φύλλο της της 18ης Ιανουαρίου προέβαλε την υπόθεση με σχόλιό της εντός πλαισίου ως εξής:

“Μεσαιωνική λογοκρισία από την ΕΡΤ

“Λογοκρισία μεσαιωνικού τύπου” (!) αποδίδει στην ΕΡΤ Α.Ε. το περιοδικό “Δαυλός” με άφορη άρνηση της κρατικής ραδιοτηλεόρασης να προβάλει διαφημιστικό μήνυμα του περιοδικού, που αναφέρεται σε αρχαιολογικά ευρήματα που μαρτυρούν την τέλεση Ολυμπιακών Αγώνων από τους Έλληνες, ακόμη κι όταν είχαν απαγορευθεί από τους Βυζαντινούς! Η άρνηση της κρατικής ραδιοτηλεόρασης να προβάλει το σχετικό τεύχος του περιοδικού, που βασίζεται – σύμφωνα με ή γνωμοδότηση των νομικών υπηρεσιών της ΕΡΤ Α.Ε. (!) – στην “άρχη διαφύλαξης, προαγωγής και διάδοσης του Έλληνικού Πολιτισμού και της Έλληνικής Παράδοσης που διέπουν τις εκπομπές της”, δεν αποκλείεται να φέρη αντιμέτωπη την κρατική ραδιοτηλεόραση με το περιοδικό μέσα στις δικαστικές αίθουσες. Οί υπεύθυνοι της κρατικής ραδιοτηλεόρασης κοινοποίησαν στο περιοδικό “Δαυλός” την απόφασή τους να διακόψουν την προβολή του σχετικού μηνύματος, επικαλούμενοι σχετική γνωμοδότηση των νομικών υπηρεσιών της ΕΡΤ, στην οποία αναφέρεται ότι σύμφωνα με την κείμενη νομοθεσία (άρθρο 3, παρ. 2 Ν. 1/30/1987) οί ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές της ΕΡΤ Α.Ε. διέπονται από την αρχή διαφύλαξης, προαγωγής και διάδοσης του Έλληνικού Πολιτισμού και της Έλληνικής Παράδοσης. Σύμφωνα με τους νομικούς της κρατικής ραδιοτηλεόρασης λοιπόν “ή ΕΡΤ μπορεί να άρνηθῇ τῇ μετάδοσῃ ὁποιασδήποτε διαφήμισης πού μπορεῖ νά εἶναι ἀντίθετη μέ αὐτὲς τίς ἀρχές”. Η γνωμοδότηση της νομικής υπηρεσίας της ΕΡΤ ὅμως “διερευνᾷ” τίς ἐπιπτώσεις ἀπὸ τὴν μετάδοση καὶ δημοσίευση τοῦ συγκεκριμένου ἱστορικοῦ ντοκουμέντου καὶ στὴ σύγχρονη πραγματικότητα. “Ὅπως ἀναφέρουν οἱ νομικοὶ τῆς ΕΡΤ, “μέ τὴν προτεινόμενη διαφήμιση μπορεῖ νά δημιουργηθοῦν ἐντυπώσεις στὸ τηλεοπτικὸ κοινὸ ὅτι ἡ ὀργάνωση καὶ διεξαγωγή τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων κινοῦνται σὲ πλαίσια ἐκτὸς νόμου (!) καὶ τοῦτο σὲ μία περίοδο πού ἡ χώρα μας ἔχει ἀναλάβει διεθνεῖς δεσμεύσεις γιὰ τὴ διοργάνωση τῆς Ὀλυμπιάδας τοῦ 2004”! Κατὰ συνέπεια – καταλήγει ἡ γνωμοδότηση τῶν νομικῶν τῆς ΕΡΤ – “συντρέχει νόμιμη περίπτωση ἀρνήσεως μετάδοσης τῆς παραπάνω διαφήμισης”... Οἱ υπεύθυνοι τοῦ περιοδικοῦ “Δαυλός” θεωροῦν, ὅτι τὸ σχετικὸ αἰτιολογικὸ τῆς ΕΡΤ ἀποτελεῖ “ψευδὲς

πρόσχημα, πίσω από το οποίο κρύβονται άλλες σκοπιμότητες”, τονίζοντας ότι η σχετική γνωμοδότηση που τους κοινοποιήθηκε δεν φέρει την υπογραφή κανενός εκ των υπευθύνων της. Οί υπεύθυνοι του περιοδικού, κάνοντας λόγο για “μεσαιωνικού τύπου έλεγχο της ελευθερίας της έρευνας και του λόγου”, έπιφυλάσσονται να προβούν σε όλες τις νόμιμες ενέργειες και να χρησιμοποιήσουν τα ένδικα μέσα “για την ήθικη προσβολή του κύρους του και την ύλική βλάβη που επέφερε στα συμφέροντά του ή απόφαση της ΕΡΤ”. 99

- Η «Ελευθεροτυπία» της 18ης Ίανουαρίου έγραψε τα ακόλουθα:

“Γύρισε πίσω διαφήμιση ή ΕΡΤ

Μπορεί ή ΕΡΤ να έχει λόγους, ώστε να φοβάται ακόμη και τον ίσκιο της, ειδικά σε θέματα που άφορούν στους Ίολυμπιακούς ΊΑγώνες (έκτός της πολιτικής διάστασης της ύπόθεσης έχει και κοτζάμ έγχειρημα κάλυψης και παραγωγής μπροστά της), αλλά να “κόβη” και διαφημίσεις, που φοβάται ότι οί Έλληνες τηλεθεατές δεν θα καταλάβουν τα κατά τ΄ άλλα θετικό μήνυμά τους; Ποιά διαφήμιση γύρισε πίσω μετά πανικού; Αυτήν του ίστορικού περιοδικού “Δαυλός”, όπου με έμφανές πνεύμα ειρωνείας και σαφή έρευνητική τάση τόνιζε: “Στόν “Δαυλό” που κυκλοφορεί: Οί Έλληνες συνέχισαν την “έκτός νόμου” τέλεση των Ίολυμπιακών αγώνων για 300 χρόνια μετά την άπαγόρευσή τους και την ίσοπέδωση της αρχαίας Ίολυμπίας από τους Βυζαντινούς. Τα πρόσφατα εύρηματα Γερμανών αρχαιολόγων στην Ίολυμπία, που ανατρέπουν την Ίστορία. Στόν “Δαυλό” που κυκλοφορεί, το περιοδικό της πρωτοποριακής ίστορικής έρευνας”. Και τί απάντησε ή ΕΡΤ; “Οτι “με την προτεινόμενη διαφήμιση μπορεί εύλογα να δημιουργηθούν έντυπώσεις στο κοινό, ότι ή όργάνωση και διεξαγωγή των Ίολυμπιακών ΊΑγώνων κινούνται σε πλαίσια έκτός νόμου και τούτο σε μία περίοδο που ή χώρα μας έχει αναλάβει διεθνείς δεσμεύσεις για τη διοργάνωση της έπόμενης Ίολυμπιάδας του 2004. Και μάλιστα σε συνδυασμό και με την πρωτοβουλία της χώρας μας να διοργανώσει παράλληλα με το αγωνιστικό μέρος των Ίολυμπιακών ΊΑγώνων και Πολιτιστική Ίολυμπιάδα και με σκοπό ακριβώς την προαγωγή και διάδοση του έλληνικού πολιτισμού και της έλληνικής παράδοσης”. Και ενεργοποίησε τη διάταξη του 1730/87, που της έπιτρέπει να άρνείται τη μετάδοση οποιασδήποτε διαφήμισης (και άλλων προγραμμάτων) που δεν διέπονται από την αρχή της διαφύλαξης, προαγωγής και διάδοσης του έλληνικού πολιτισμού και της έλληνικής παράδοσης. Και ήρέμησε... 99

- Η «Βραδυνή» της 19ης Ίανουαρίου έγραψε έντός πλαισίου τα έξης:

“Ίστορία και “Δαυλός”

ΊΑπό το περιοδικό “Δαυλός», που άσχολείται με την πρωτοποριακή ίστορική έρευνα, λάδαμε δελτίο τύπου όπου αναφέρεται ότι στο τρέχον τεύχος του δημοσιεύεται άρθρο με θέμα τα πρόσφατα εύρηματα των Γερμανών αρχαιολόγων Sinn, Brodersen και Ebert στην Αρχαία Ίολυμπία, στα όποια μαρτυρείται τέλεση Ίολυμπιάδων και μετά την άπαγόρευση των ΊΑγώνων και την ίσοπέδωση της Ίολυμπίας από τους Βυζαντινούς. Το κείμενο αυτό λοιπόν, που άφω-

ροῦσε στὴ συγκεκριμένη ἔρευνα, δὲν μεταδόθηκε ἀπὸ τὰ τρία κρατικά κανάλια NET, ET1 καὶ ET3, μὲ τὸ αἰτιολογικὸ ὅτι “ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ τὴν Ἑλληνικὴ Παράδοση”.

»Τὸ περιοδικὸ θεωρεῖ, ὅτι τὸ δικαιολογητικὸ “ἀποτελεῖ ψευδὲς πρόσχημα, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀποκρύπτονται ἄλλες σκοπιμότητες”. Καταγγέλλει ἐπίσης τὴν πράξη τῆς EPT ὡς “θάρδαρη πράξη λογοκρισίας τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ μεσαιωνικοῦ τύπου ἔλεγχου τῆς ἐλευθερίας τῆς ἔρευνας καὶ τοῦ λόγου”.

»Απὸ πλευρᾶς ET3 σὲ ἀνακοίνωση μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρεται, ὅτι σύμφωνα μὲ τὸ νόμο “ἡ EPT μπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ τὴ μετάδοση ὅποιασδήποτε διαφήμισης”. Ἐξηγεῖται στὴ συνέχεια, ὅτι ἡ σχετικὴ διαφήμιση σύμφωνα μὲ τὴν ἀποψη τῆς EPT “μπορεῖ εὐκόλα νὰ δημιουργήσῃ ἐντυπώσεις ὅτι ἡ διεξαγωγή καὶ ὁργάνωση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων κινοῦνται σὲ πλαίσια ἐκτὸς νόμου καὶ τοῦτο σὲ μία περίοδο πού ἡ χώρα μας ἔχει ἀναλαβεῖ διεθνεῖς δεσμεύσεις γιὰ τὴ διοργάνωση τῆς ἐπόμενης Ὀλυμπιάδας”. 99

Ἄλλες ἀντιδράσεις ὑπὲρ τοῦ Περιοδικοῦ

Ἡ Ἀμφικτυονία Οἰκουμενικοῦ Ἑλληνισμοῦ μετὰ ἀπὸ συνεδρίασή της τὴν 25 Ἰανουαρίου ἐξέδωσε τὴν ἀκόλουθη ἀνακοίνωση - ψήφισμα:

“Ἀθήνα 25/01/2001

Μὲ ἀφορμὴ τὴν πρόσφατη ἀπαγόρευση (16/01/2001) προβολῆς τῆς διαφήμισης τοῦ περιοδικοῦ “Δαυλὸς” μὲ γνωμοδότηση τῶν νομικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς EPT Α.Ε., κατὰ τὴν ὁποία προβάλλεται “ἡ ἀρχὴ τῆς διαφύλαξης, προαγωγῆς καὶ διάδοσης τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Παράδοσης”, ἡ Ἀμφικτυονία Οἰκουμενικοῦ Ἑλληνισμοῦ

θεωρεῖ:

- ὡς οὐσιῶδες καὶ βασικὸ συστατικὸ τῆς Δημοκρατίας τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐπιστημονικῆς ἔρευνας καθὼς καὶ τὴν προσήλωση στὴν αὐστηρὴ ἐπιστημονικὴ δεοντολογία·

ἐκτιμᾷ:

- ὅτι οἱ ἐπιστημονικὲς ἀμφισβητήσεις λύνονται σὲ ἐπιστημονικὰ συνέδρια καὶ ἡμερίδες καὶ δὲν ἀποτελοῦν πεδίο ἐφαρμογῆς λογοκρισίας·
- ὅτι ὄντως ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Παράδοση προστατεύονται καὶ καλλιεργοῦνται μὲ ἀνοιχτὴ συζήτηση καὶ προβολὴ ἐπιστημονικῶν ἀπόψεων, ἰδιαίτερα μάλιστα ὅταν δὲν ἀποτελοῦν μόνον ἀπόψεις, ἀλλὰ ἔχουν ἐπὶ πλεόν καὶ τὸ κύρος τῆς τεκμηριωμένης ἐπιστημονικῆς ἔρευνας, ὅπως στὴν περίπτωσιν τοῦ δημοσιεύματος τοῦ περιοδικοῦ “Δαυλὸς”.

Ὑπενθυμίζει τέλος τὴ ρήσιν τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητῆ, ὅτι “τὸ Ἕθνος πρέπει νὰ θεωρῇ ἐθνικὸ ὅ,τι εἶναι ἀληθινό”.

Γιὰ τὴν Ἀμφικτυονία Οἰκουμενικοῦ Ἑλληνισμοῦ

Ἡ πρόεδρος

Μαρία Τζάνη

Καθηγήτρια Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. 99

Υπήρξαν και πολλές αντιδράσεις πολιτών, που είδαν στην ιστοσελίδα του «Δ» στο Διαδίκτυο τις σχετικές πληροφορίες και μās έστειλαν επιστολές, αλλά ό χώρος δέν έπιτρέπει στό τεύχος αυτό τή δημοσίευσή τους. Ένδεικτικά μόνο δημοσιεύουμε τίς παρακάτω:

“Αθήνα 22/01/2001

ΠΡΟΣ: Έπουργό Τύπου & ΜΜΕ κ. Δημήτρη Ρέππα protocol@minpress.gr, Διοίκηση ΕΡΤ Α.Ε. Έντεταλμένο Σύμβουλο κ. Ίωάννη Έξαρχο ixarchos@ert.gr, Διεύθυνση Νομικών Έπηρεσιών κ. Βασίλη Κωστόπουλο vas.costopoulos@ert.gr, Γενική Διεύθυνση ΕΤΙ κ. Κωνσταντίνο Έλαδάνο kalavanos@ert.gr, Γενική Διεύθυνση ΝΕΤ, Γενικό Διευθυντή κ. Νικηφόρο Άντωνόπουλο nantonop@ert.gr, Γενική Διεύθυνση ΕΡΤ3 Γενικό Διευθυντή κ. Μιχάλη Έλεξανδρίδη ert3jd@compulinc.gr.

ΚΟΙΝ.: Περιοδικό “Δαυλός” davlos@otenet.gr

Θέμα: Χρήση περιουσίας έλληνικού λαού

Πληροφορήθηκα από τήν σελίδα του έγκριτου περιοδικού “Δαυλός” στό Διαδίκτυο, ότι ή Νομική Έπηρεσία τής ΕΡΤ Α.Ε. άρνήθηκε τή μετάδοση διαφήμισης του περιοδικού στους τρείς κρατικούς σταθμούς τηλεόρασης με τό πρόσχημα ότι:

“Η προτεινόμενη διαφήμιση μπορεί νά θεωρηθί ότι έρχεται σέ αντίθεση με τίς άρχές που διέπουν τίς ραδιοτηλεοπτικές έκπομπές τής ΕΡΤ Α.Ε. και ειδικότερα τήν άρχή τής διαφύλαξης, προαγωγής και διάδοσης του Έλληνικού Πολιτισμού και τής Έλληνικής Παράδοσης. Κατά συνέπεια συντρέχει νόμιμη περίπτωση άρνησης τής μετάδοσης της παραπάνω διαφήμισης”.

Λυπάμαι, διότι είχα τήν έλπίδα ότι τουλάχιστον οί τρείς κρατικοί σταθμοί, που συντηρούνται από τό υστέρημα του Έλληνικού Λαού, θά κρατούσαν τά έλάχιστα προσήματα, σέ ό,τι άφορά στήν έλάχιστη δυνατότητα προβολής όλων των άπόψεων. Διότι ή διαφήμιση του “Δαυλού” μπορεί νά μήν ήταν άρεστή στήν κρατούσα άποψη περί έλληνικής παράδοσης και πολιτισμού, και αυτή είναι και ή αίτία που τήν λογοκρίνατε, όμως προκαλεί γέλιο ή γελοία δικαιολογία ότι τάχα ή διαφήμιση αυτή είναι σέ αντίθεση με τήν άρχή τής διαφύλαξης, προαγωγής και διάδοσης του Έλληνικού Πολιτισμού και τής Έλληνικής Παράδοσης και μάλιστα ό,τι με τήν προτεινόμενη διαφήμιση μπορεί εύλογα νά δημιουργηθούν έντυπώσεις στό τηλεοπτικό κοινό, ό,τι ή όργάνωση και διεξαγωγή των Όλυμπιακών Αγώνων κινούνται σέ πλαίσια έκτός νόμου. Κύριοι, είναι άπαράδεκτο νά λογοκρίνετε τόν έλεύθερο διάλογο και τήν παράθεση έπιχειρημάτων. Άλλά προφανώς ή διαλεκτική σās είναι άγνωστη. Έσείς δημοκρατικώτατα, όταν δέν σās άρέση κάτι (που πιθανόν νά έχετε παρεξηγήσει ή άκόμη χειρότερα νά άπορρίπτετε, δίχως νά έλέγχετε και κρίνετε όσα λέει), τό κόβετε και στήν καλύτερη των περιπτώσεων δίνετε όποια δικαιολογία θέλετε στήν πράξη σας, διότι, βλέπετε, διοικείτε τό μαγαζί του πατέρα σας, και όχι έναν οργανισμό κρατικό, δηλαδή λαϊκή περιουσία.

“Όμως ακόμα πιό προκλητικό και άπαράδεκτο είναι νά κατηγορήτε κάποιον, ό,τι είναι αντίπαλος ιδεωδών και ιδανικών, για τά όποια δεκαετίες τώρα μάχεται άγώνα δύσκολο και από τό πιό προχωρημένο και δύσκολο μετερίζι. Και τουλάχιστον ό “Δαυλός”, με τήν όποια κριτική μπορεί νά γίνη στα άρθρα του και έπιχειρήματά του, μάχεται άκριδώς γι’ αυτόν τόν έλληνικό πολιτισμό και τήν παράδοση. Και είναι άστείο νά κατηγορηθί ό “Δαυλός” ό,τι προσπαθεί νά δημιουργήσει έντυπώσεις άρνητικές για τους Όλυμπιακούς Αγώνες (τόν θεσμό). Μελετήστε τήν ιστορία, κάντε και καμμιά

ἐπίσκεψη στήν Ὀλυμπία καὶ πέστε μας ἔπειτα, γιατί οἱ ναοί, τὰ ἀγάλματα καὶ ὅλη ἡ πολιτιστική μας κληρονομιά βρίσκονται σήμερα σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, δηλαδή σὲ ἐρείπια ἢ μὲ σοβαρὲς καταστροφές. Νὰ ξέρετε καλά, ὅτι δὲν φταίει ὁ χρόνος, τὸ χέρι παρωπιδόφρων εἶναι ποὺ κατέστρεψε ναοὺς, ἀγάλματα. Τὸ ἴδιο χέρι εἶναι ποὺ ἔκαψε τὴ βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξάνδρειας, στερώντας μας ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τῆς συγκεντρωμένης σοφίας τῶν προγόνων μας.

Καὶ τέλος πάντων μὲ ποιό δικαίωμα λογοκρίνατε ἓνα περιοδικό; Διαίσθάνομαι, ὅτι μέσα σας θὰ λέτε: Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ τὸ ἐκδίδουν καὶ τὸ διαβάζουν φασίστες, ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ κράτους μας. Μάθετε λοιπὸν πὼς οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Δαυλοῦ» ὄχι μόνο δὲν εἶναι φασίστες, ἀλλὰ ξέρουν νὰ ἀκοῦνε κάθε ἐπιχείρημα, νὰ μελετᾶνε κάθε ἀποψη καὶ ὅλα τὰ δεδομένα, ὥστε μέσῳ τῆς διαλεκτικῆς, ἀκολουθώντας ἐπιστημονικὰ μονοπάτια νὰ ὀδηγοῦνται ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ κοντὰ στὴν ἀλήθεια. Γιατί μόνο ἡ ἀλήθεια εἶναι ὑπεράνω ὅλων.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν χρόνο σας,
εὐελπιστῶ σὲ μελέτη καὶ τῶν ἐπιχειρημάτων μου

Θωμᾶς Β. Σφέτσας

Περιστέρει, Ἑλλάς. ”

“Κύριοι τοῦ “Δαυλοῦ”,
Θεωρῶ, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὶς προφανεῖς σκοπιμότητες ποὺ κρύβονται πίσω ἀπὸ τὴν ἀπαγόρευση τῆς μετάδοσης τῆς διαφήμισης ἀπὸ τὰ τρία κρατικὰ κανάλια, ὑπάρχει καὶ ὁ παράγων “ὀλοκληρωτικὴ βλακεία” τῶν ἱθυνόντων καὶ μὴ, τὸν ὁποῖο πρέπει νὰ λάβετε πολὺ σοβαρὰ ὑπ’ ὄψη. Διότι ἐνδεχομένως ἡ ἄγνοια νὰ μὴν εἶναι ἀνίκητη, ἡ βλακεία ὅμως καὶ ἡ ἡμιμάθεια εἶναι.

Φιλικά

Γιάννης Πλατῆς

Δρ. Μαθηματικῶν, Ἡράκλειο Κρήτης. ”

“Thank you for bringing to our attention this unbelievable event by the management of the Greek national T.V. company ERT.
We will appreciate if you continue keeping us informed.

Thank you

Thomas S. Saras

Editor In Chief “Patrides”. ”

[**Μετάφραση:** Εὐχαριστῶ, διότι θέσατε ὑπ’ ὄψιν μας τὴν ἀπίστευτη αὐτὴ πράξη τῆς Διοικήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Κρατικῆς Τηλεόρασης ΕΡΤ. Θὰ σᾶς εἴμεθα εὐγνώμονες, ἂν συνεχίσετε νὰ μᾶς κρατᾶτε ἐνήμερους.

Εὐχαριστῶ

Thomas S. Saras

Ἀρχεκδότης τοῦ “Patrides”. ”

[Σὲ ἐπόμενο τεῦχος θὰ δημοσιευθοῦν καὶ ἄλλες πληροφορίες γιὰ τὴν ἐκ πρώτης ὄψεως κωμικοτραγικὴ ἀλλὰ κατὰ βάθος ἐξαιρετικὰ σοβαρὴ αὐτὴ ὑπόθεση.]

Δημήτρης Ι. Λάμπρου

**‘Ο Πλούταρχος εξιστορεῖ πανάρχαιο
ἀποικισμό ‘Ελλήνων στήν Ἀμερική
ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΕΣ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ
Οἱ «Ἰνδιᾶνοι» εἶναι ἀπόγονοι τῶν Ἀτλάντων**

Σύμφωνα με τὸν Πλάτωνα ἡ αὐτοκρατορία τῆς Ἀτλαντίδας ἐκτεινόταν ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν νησιῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ καὶ σὲ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐδάφη τῆς ἡπείρου τὴν ὁποία σήμερα ὀνομάζουμε Ἀμερική. Κέντρο αὐτῆς τῆς πανίσχυρης δυνάμεις ἦταν τὸ νησί τῆς Ἀτλαντίδας, τὸ ὁποῖο καταβυθίστηκε ἀπὸ τὸν μεγάλο κατακλυσμὸ τοῦ 9.600 π.Χ. Ὁ Πλάτων στὸν «Τίμαιο» (25α) ὀριοθετεῖ τὰ πρὸς τὴν Δύση ἐδάφη τῶν Ἀτλάντων: «Σ’ αὐτὸ τὸ νησί, τὴν Ἀτλαντίδα, δημιουργήθηκε κάτω ἀπὸ βασιλικὴ ἐξουσία μία μεγάλη καὶ θαυμαστὴ δύναμη, ποὺ κυριάρχησε σὲ ὅλο τὸ νησί καθὼς καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα νησιὰ καὶ μέρη τῆς ἀπέναντι ἡπείρου».

**Δηλώσεις τοῦ Ε. Ματτίεβιτς στὸ Σίδνεϋ
γιὰ τὰ ἱχνητῶν Ἀρχαιοελλήνων στὸ Περού**

Ὁ Ἄδης καὶ ἡ Περσεφόνη ἔζησαν στὶς κεντρικὲς Ἀνδεις τοῦ Περού, σύμφωνα με τὸν πανεπιστημιακὸ καθηγητὴ Ἐνρίκο Ματτίεβιτς, ὁ ὁποῖος αὐτὲς τὶς μέρες θρίσκεται στὸ Σίδνεϋ. Ὁ γεννημένος στὴν Ἰταλία Ἐνρίκο Ματτίεβιτς, ὁ ὁποῖος σπούδασε καὶ ἐργάστηκε σὲ πανεπιστήμια τοῦ Περού καὶ τῆς Βραζιλίας, δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία, πὼς οἱ Ἕλληνες ἀνακάλυψαν τὴν Ἀμερική πολλὰ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν Χριστόφορο Κολόμβο (γιὰ τὸν ὁποῖο κάποιοι ὑποστηρίζουν, ὅτι ἦταν ἐπίσης Ἕλληνας). Τὶς ἀπόψεις του γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες τὶς διατυπώνει ἐμπεριστατωμένα ὁ Λατινοαμερικανὸς καθηγητὴς στὸ διβλίο

Σε προκατακλυσμαία λοιπόν εποχή οί χώρες – νησιωτικές και ήπειρωτικές – οί όποϊες θρίσκονταν πέρα από τϊς Ἡράκλειες Στῆλες (Γιβραλτάρ) ἀνῆκαν στή σφαίρα ἐπιρροῆς καί κατοχῆς τῆς Ἀτλαντίδας. Ἦταν δηλαδή οί περιοχῆς ὅπου κατοικοῦσαν οί Ἀτλαντες (μαζί καί ἡ Ἀμερική). Κρατώντας αὐτό τὸ σημαντικό στοιχεῖο πού μᾶς δίνει ὁ Πλάτων, θά προσπαθήσουμε στή συνέχεια νά ἐρευνήσουμε, ἂν οί Ἀτλαντες ταυτίζονται μέ τοὺς Τιτάνες (μέ τὴν εὐρεία ἔννοια πού δίνεται στοὺς Τιτάνες, ὅταν δηλαδή θεωροῦνται «φυλή»), ἦταν ὀπαδοί τοῦ Κρόνου καί γι' αὐτὸν ἀκριδῶς τὸ λόγο ἐπιχείρησαν νά καταστρέψουν μέ πολεμικά μέσα τὴν Αἰγίδα. Τὸν πόλεμο αὐτὸν μεταξὺ Ἑλλήνων καί Ἀτλάντων περιγράφει ἀναλυτικά ὁ Πλάτων στὸν «Τίμαιο».

Ἡ Κρόνια καταγωγή τῶν Ἀτλάντων

Ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ἀναφέρεται στὴν καταγωγή τῶν Ἀτλάντων καθὼς καί στὸν γενάρχη τοὺς Τιτάνα Ἀτλαντα, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὠνομάστηκαν ἔτσι. Ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα πού ἀκολουθεῖ ἀντιλαμβανόμαστε, ὅτι οί Ἀτλαντες ἦταν γένος Τιτάνων: «...οἱ γιοὶ τοῦ Οὐρανοῦ μοίρασαν τὸ βασίλειο, ἐνῶ οἱ ἐπιφανέστεροι ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν ὁ Ἀτλας καί ὁ Κρόνος. Στὸν Ἀτλαντα ἔλαχε ἡ περιοχή πρὸς τὸν ὠκεανό, καί ὠνόμασε τοὺς λαοὺς Ἀτλαντίους...». («Ἱστορική Βιβλιοθήκη», Γ' 60.1). Στὴ συνέχεια τοῦ ἴδιου ἔργου τοῦ ὁ Διόδωρος ἀναφέρει γιὰ τὸν Κρόνο: «Ὁ Κρόνος σύμ-

του **«Ταξίδι στὴ Μυθολογικὴ Κόλαση»**, τὸ ὁποῖο ἔχει κυκλοφορήσει καί στὰ Ἑλληνικά. Τὶς ἐπαναλαμβάνει ὁμως καί τώρα, στὸ πλαίσιο τοῦ ταξιδιοῦ πού πραγματοποιεῖ στὴν Αὐστραλία.

Μιλώντας στὰ μέσα ἐνημέρωσης ὁ καθηγητὴς Ματτίεδιτς σημειώνει: **«Στὶς κεντρικῆς Ἀνδεις τοῦ Περού, κοντὰ στὸ συνοικισμό τοῦ Τσαβὶν ντὲ Χουαντάρ, θρίσκονται τὰ ὑπολείμματα ἐνὸς φημισμένου μαντείου ἄνω τῶν 3.000 ἐτῶν. Αὐτὸ τὸ ἀρχαῖο μαντεῖο ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ ἐμένα σὰν ἡ «Κατοικία τοῦ Ἀδῆ καί τῆς Περσεφόνης», τὰ φοδερά ἀνάκτορα τῶν θεοτήτων τοῦ χθόνιου κόσμου. Οἱ παραστάσεις τοῦ Τσαβὶν συμπίπτουν στὶς μικρότερες λεπτομέρειες μέ τὶς ὀντότητες τοῦ Τάρταρου, οἱ ὁποῖες περιγράφονται στὴ «Θεογονία» τοῦ Ἡσιόδου.»**

φωνα με τὸν μύθο, πὺν ἦταν ἀδελφὸς τοῦ ᾿Ατλαντος καὶ διακρινόταν γιὰ τὴν ἀσέβεια καὶ τὴν πλεονεξία του...» (Γ', 61.1). «Λένε λοιπόν, πὺς ὁ Κρόνος ἦταν κύριος τῆς Σικελίας καὶ τῆς Λιβύης ἀλλὰ καὶ τῆς ᾿Ιταλίας καὶ με δύο λόγια συνέστησε τὸ βασίλειό του ἀπὸ τὰ μέρη πρὸς τὴ Δύση· παντοῦ ἐγκατέστησε φρουρὲς στὶς ἀκροπόλεις καὶ στὶς ὄχυνες τοποθεσίες, καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο τόσο στὴ Σικελία ὅσο καὶ στὰ πρὸς δυσμὰς μέρη πολλὲς ἀπὸ τὶς ψηλὲς τοποθεσίες πῆραν τ' ὄνομά τους ἀπὸ ἐκεῖνον καὶ λέγονται μέχρι σήμερα Κρόνια» (Γ', 61.3.4).

Σύμφωνα με τὸν Διόδωρο οἱ χῶρες τῆς Δύσης θρίσκονταν ὑπὸ τὴν κυριαρχία τῶν Τιτάνων ᾿Ατλαντος καὶ Κρόνου. ᾿Οχι ὁμως καὶ ἡ Αἰγίδα, ἡ ὁποία ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὴ σφαῖρα ἐπιρροῆς καὶ κατοχῆς τους. Τὰ σύννορα ἐκτείνονταν στὴ σημερινὴ ᾿Ιταλία καὶ στὴ Λιβύη (᾿Αφρικὴ) ἔως τὴν Αἴγυπτο.

᾿Ο Πλάτων δείχνει νὰ συμφωνῇ, ἐφ' ὅσον καὶ ἐκεῖνος ἐντοπίζει τὰ ὅρια τῆς αὐτοκρατορίας τῶν ᾿Ατλάντων, στὴ μεγαλύτερη ἐξάπλωσή της πρὸς τὰ ἀνατολικά, ἔως τὴν ᾿Ιταλία καὶ τὴ Λιβύη, με τὴν Αἰγίδα καὶ τὴν Αἴγυπτο νὰ σχηματίζουν ἀντίπαλη δύναμη: «᾿Επὶ πλέον πρὸς τὴν πλευρά μας ἐπικράτησε (ἡ αὐτοκρατορία τῆς ᾿Ατλαντίδας) στὴ Λιβύη ἔως τὴν Αἴγυπτο καὶ στὴν Εὐρώπη ἔως τὴν Τυρρηνία» («Τίμαιος», 25e).

Βλέπουμε λοιπόν, ὅτι τὰ ἐδάφη καὶ τὰ ὅρια ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς ᾿Ατλαντικῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Τιτάνειας κυριαρχίας – ὅπως

᾿Ο ἴδιος δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ᾿Ελληνες ἔφθασαν στὴ Νότια ᾿Αμερικὴ πολλοὺς αἰῶνες πρὶν ἀπὸ τὸν Κολόμβο καὶ παρουσιάζει μία σειρά στοιχείων, γιὰ νὰ ἀποδείξῃ τοὺς ἰσχυρισμούς του αὐτοῦς, καταλήγοντας: **«Οἱ μύθοι πὺν διηγοῦνται τὰ φανταστικά ταξίδια τῶν ἀρχαίων ᾿Ελλήνων στὸν Κάτω Κόσμο θὰ εἶχαν τὴν καταγωγή τους στὶς διηγήσεις τῶν θαλασσοπόρων τοῦ Αἰγαίου, οἱ ὁποῖοι “κατέβηκαν” στὴ Νότια ᾿Αμερικὴ, ἀφοῦ εἶχαν διασχίσει τὸν ᾿Ατλαντικὸ ᾿Ωκεανό. Συνεχίζοντας τὴ ναυσιπλοΐα μέσῳ τοῦ ᾿Αμαζόνιου ποταμοῦ θὰ εἶχαν φτάσει μέχρι τὶς ᾿Ανδεις τοῦ Περού, ὅπου θρίσκονται ἔως σήμερα ἀφθονα ἀρχαιολογικά κατάλοιπα, πὺν μποροῦν νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν παρουσία τους.»**

Γ. Χατζημανώλης

(Αθηναϊκὸ Πρακτορεῖο Εἰδήσεων)

τά δίνουν οί δύο ἀρχαῖοι συγγραφεῖς – ταυτίζονται. Ἐπίσης ἀποδείξαμε, ὅτι οἱ ᾿Ατλαντες ἦταν ἀπόγονοι τοῦ Τιτάνος ᾿Ατλαντος, ἀδελφοῦ καὶ συμβασιλέα τοῦ Κρόνου.

Οἱ ᾿Ατλαντες ταυτίζονται μέ τοὺς Τιτάνες καὶ στήν ψυχοσύνθεση. Ἀμφότεροι παρουσιάζονται στά ἀρχαῖα κείμενα ὡς ἀλαζόνες, ὕβριστές καὶ ὕλιστές. Ὁ Πλάτων στὸν «Κριτία», ἀναφερόμενος στοὺς ᾿Ατλαντες, σημειώνει: «Μὰ ὅταν τὸ θεϊκὸ στοιχεῖο πὺν εἶχαν μέσα τους (μέ τὸν καιρὸ) ἐκφυλίστηκε καὶ χάθηκε, γιατί ἀνακατεύθηκε πάρα πολὺ μέ τὸ ἀνθρώπινο στοιχεῖο, καὶ ἔτσι ἐπικράτησε στὸ χαρακτήρα τους τὸ τελευταῖο, τότε πιά, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ βαστάξουν τὸ δάρος τῆς εὐτυχίας τους, ἄρχισαν νὰ ἀσχημονοῦν. Καὶ ἔτσι σὲ ἐκεῖνον πὺν μποροῦσε νὰ βλέπη (καὶ νὰ κρίνη) φαίνονταν ὡς παλιάνθρωποι, γιατί ἔχασαν ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα ἀγαθὰ τους τὰ πιὸ καλὰ καὶ ὠραῖα, (...) αὐτοὶ πὺν τοὺς εἶχε κυριέψει τὸ πάθος τῆς πλεονεξίας καὶ κύτταζαν νὰ μεγαλώσουν ὅπως - ὅπως τὸν πλοῦτο τους καὶ τὴ δύναμή τους» («Κριτίας», 121b).

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ χαρακτῆρες – ὅπως οἱ ᾿Ατλαντες τοῦ Πλάτωνος – σύμφωνα πρὸς τὸν Πλούταρχο πάσχουν ἀπὸ τὸ «σύνδρομο τοῦ Τυφῶνος», ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα. Ὁ τελευταῖος τῶν Τιτάνων Τυφῶν (σύμφωνα πάντα πρὸς τὸν Πλούταρχο) συμβολίζει «...τὸ παθιασμένο, τιτανικό, ἄλογο καὶ ἀποσυντονισμένο μέρος τῆς ψυχῆς, ἐνῶ στὸ σῶμα τὴ φθορά, τὶς ἀρρώστιες, τὶς διαταραχές...».

Ὁ Πλούταρχος γιὰ τὶς ἐλληνικὲς ἀποικίες στὸ Μεξικὸ

Ὁ Πλούταρχος ὑποστήριξε, ὅτι στήν ἡπειρο πὺν ὑπάρχει πέρα ἀπὸ τὸν ᾿Ατλαντικὸ ὠκεανὸ κατοικοῦσαν οἱ «φυλὲς τοῦ Κρόνου», ταυτίζοντας κατὰ αὐτὸν τὸν τρόπο τοὺς ἰθαγενεῖς κατοίκους τῆς Ἀμερικῆς μέ τοὺς μυθικοὺς Τιτάνες ἢ μέ τοὺς γενετικοὺς καὶ ἰδεολογικοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Παράλληλα ὅμως καὶ ἔχοντας πάντα ὑπ' ὄψη μας τὴ διήγηση τοῦ Πλάτωνος γύρω ἀπὸ τὴν ᾿Ατλαντίδα ἀντιλαμβανόμαστε, ὅτι οἱ λαοὶ τοῦ Κρόνου εἶναι καὶ ἀπόγονοι τῶν ᾿Ατλάντων. Οἱ ταυτίσεις εἶναι πλέον πάρα πολλές, γιὰ νὰ εἶναι τυχαῖες.

Στὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ «Ἠθικά», πὺν ἀκολουθεῖ, ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει καὶ ἀποκαλύπτει ὅχι μόνο τὴν ὑπαρξὴ τῆς ἀμερικανικῆς ἡπείρου ἀλλὰ καὶ τὴν Κρόνια καταγωγὴ τῶν κατοίκων τῆς. Ἐπίσης ὁ ἱερέας τοῦ Ἀπόλλωνος μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ὑπῆρχαν καὶ ἐλληνικὲς ἀποικίες στά παράλια τῆς ἰδίας ἡπείρου: «Ἐγὼ θέβαια δὲν εἶμαι παρὰ ἡθοποιός, πρὶν ὅμως θὰ σᾶς ἀναφέρω τὸν ποιητὴ..., ἂν δὲν ὑπάρχη ἀντίρρηση, ἀρχίζο-

Ὁ ἐλληνικὸς μαϊάνδρος στοὺς Ἀζτέκους τοῦ Μεξικοῦ. Ἄνω: Θώρακας σὲ μορφὴ τελετουργικῆς ἀσπίδας (Γουανάκο). Κάτω: Ἀζτεκικὴ ἀσπίδα. (Μουσεῖο Στουτγάρδης.)

ντας ἀπὸ τὸν Ὅμηρο:

“Ἡ Ὠγυγία, νησί πὺν θρίσκειται μακριὰ στὴ θάλασσα”,

ποὺ ἀπέχει δρόμο πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τὴ Βρεταννία, πλέοντας πρὸς τὰ δυτικά. Τρία ἄλλα νησιά, ποὺ ἀπέχουν ἴση ἀπόσταση ἀπὸ ἐκείνη καὶ με-
ταξύ τους, θρίσκονται πέρα ἀπὸ αὐτή, πρὸς τὸ σημεῖο ὅπου δύει τὸ καλο-
καίρι ὁ ἥλιος. Σ’ ἓνα ἀπὸ αὐτά, λένε οἱ βάρβαροι στὸ μῦθο τους, εἶχε φυ-
λακίσει ὁ Δίας τὸν Κρόνο, κι ἐκεῖνος, ἔχοντας φρουρὸ τὸν γιό του, εἶχε
ἐγκατασταθῇ δίπλα στὰ νησιά ἐκεῖνα καὶ σὲ ἐκείνη τὴ θάλασσα, τὴν ὁποία
ὀνομάζουν Κρόνιον πέλαγος. Ὅσο γιὰ τὴ μεγάλη ἡπειρο, ἀπὸ τὴν ὁποία
τριγυρίζεται σὲ κύκλο ἡ μεγάλη θάλασσα, ἀπὸ τὰ ἄλλα νησιά ἀπέχει λι-
γώτερο, ἀπὸ τὴν Ὠγυγία ὅμως γύρω στὰ πέντε χιλιάδες στάδια (= 960
χλμ.) καὶ τὸ ταξίδι γίνεται σὲ πλοῖα μὲ κουπιὰ, διότι τὸ πέλαγος διαβαί-
νεται ἀργὰ καὶ εἶναι λασπουδερὸ λόγῳ τῶν πολλῶν ρευμάτων. Τὰ ρεύμα-
τα θγαίνουν ἀπὸ τὴ μεγάλη ἡπειρωτικὴ χώρα, δημιουργοῦν προσχώσεις
καὶ ἡ θάλασσα εἶναι πυκνὴ, γεώδης καὶ θεωρήθηκε πὼς ἔχει παγώσει.
Ἀπὸ τὰ ἡπειρωτικὰ μέρη (λένε οἱ βάρβαροι) τὰ πρὸς τὴ θάλασσα κατοι-
κοῦν οἱ Ἕλληνες, γύρω ἀπὸ κόλπο ὃχι μικρότερο ἀπὸ τὴ Μαιώτιδα (λί-
μνη), ποὺ τὸ στόμιό του θρίσκειται στὴν ἴδια εὐθεῖα μὲ τὸ στόμιό τῆς Κα-
σπίας θάλασσας. Ἐκεῖνοι ἀποκαλοῦν καὶ θεωροῦν τοὺς ἑαυτοὺς τους
ἡπειρώτες καὶ νησιῶτες ὅσους κατοικοῦν τούτῃ τὴ γῇ, ἐπειδὴ περιδρέχε-
ται γύρω γύρω ἀπὸ θάλασσα. Πιστεύουν ἐπίσης, ὅτι μὲ τοὺς λαοὺς τοῦ
Κρόνου ἀναμείχθηκαν ἀργότερα ὅσοι ἔφτασαν μὲ τὸν Ἡρακλῆ καὶ παρέ-
μειναν καὶ ὅτι τὸ ἐλληνικὸ στοιχεῖο, ποὺ ἔσθηνε ἤδη ἐκεῖ καὶ ἦταν ὑπο-
ταγμένο στὴ βαρβαρικὴ γλῶσσα, τοὺς νόμους καὶ τὸν τρόπο ζωῆς, ἀνα-
ζωπυρήθηκε, γιὰ νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι, καὶ ἔγινε πάλι ἰσχυρὸ καὶ σημαντικό.
Γιὰ τοῦτο τίς ἀνώτερες τιμὲς ἔχει ὁ Ἡρακλῆς, τίς ἀμέσως ἐπόμενες ὁ Κρό-
νος» (Πλούταρχος, «Περὶ τοῦ ἐμφαινομένου προσώπου τῷ κύκλῳ τῆς σε-
λήνης», 941 A-C).

Ἐκπληκτοὶ μαθαίνουμε, ὅτι σὲ ἓνα μεγάλο κόλπο τῆς ἡπείρου αὐτῆς,
ὁ ὁποῖος προφανῶς εἶναι ὁ Κόλπος τοῦ Μεξικοῦ, ἐφ’ ὅσον εἶναι στὴν
ἴδια εὐθεῖα μὲ τὴν Κασπία θάλασσα, εἶχαν δημιουργηθῇ ἐλληνικὲς
πανάρχαιες ἀποικίες, στίς ὁποῖες ἀργότερα καὶ ὑπὸ τὴν ἡγεσίᾳ τοῦ
Ἡρακλῆ εἶχαν ἐγκατασταθῇ καὶ ἐπόμενες γενιὲς Ἑλλήνων ἀποίκων,
ἐξ αἰτίας τῆς ἀπομόνωσης καὶ τοῦ ἀφελληνισμοῦ ποὺ εἶχαν ὑποστῇ
οἱ πρῶτοι ἀποικοί.

Στὴν πορεία τοῦ χρόνου ὅμως Ἕλληνες καὶ ἰθαγενεῖς ἀναμείχθηκαν
ξανά σύμφωνα πρὸς τὸν Πλούταρχο. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος, πού, ἐνῶ

Οί Ἀτλάντιοι, ἐθισμένοι στίς ἀνθρωποθυσίες, χρειάστηκε νά ἐκπολιτισθοῦν ἀπό τόν Ἡρακλῆ, γιά νά ἐγκαταλείψουν τό ἀνατριχιαστικό αὐτό ἔθιμο. Στήν εἰκόνα, πού ἐφτείαξε Ἰνδιάνος καλλιτέχνης, ὅταν τοῦ τὸ ζήτησαν οἱ Ἰσπανοὶ μετά τήν κατάκτηση τοῦ Μεξικοῦ, ἕνας Ἀζτέκος ἱερέας θυσιάζει τὸ ἀνθρώπινο θῦμα μέ σχετικά γρήγορη ἐπέμβαση: Σχίζει τὸ στήθος του μέ μαχαίρι, ἐνῶ δίπλα ἕνα ἄλλο πρόσωπο δοῦναι στήν τελετή.

στις γλώσσες και την τέχνη των ιθαγενών υπάρχουν πλήθος στοιχείων, τὰ ὅποια μαρτυροῦν ἑλληνικὴ καταγωγή, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἰσπανικῆς κατάρτησης ἢ μόνῃ μαρτυρία γιὰ τοὺς λευκοὺς ἀνθρώπους βρισκόταν στὶς παραδόσεις τῶν ἐρυθροδέρμων γιὰ τοὺς λευκοὺς θεοὺς ἐκπολιτιστές, ποὺ εἶχαν ἔρθει πέρα ἀπὸ τὴ θάλασσα – ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ –, εἶχαν δώσει τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ εἶχαν ὑποσχεθῇ, ὅτι θὰ ἐπέστρεφαν κάποια στιγμή στὸ μέλλον*. Οἱ μόνοι λευκοὶ Ἡρακλείδες τῆς Ἀμερικῆς ποὺ διασώθηκαν ἀπὸ τὶς ἐπιμεξίες, εἶναι οἱ Ἀραουκανοὶ τῆς Χιλῆς (ἀπόγονοι τῶν Σπαρτιατῶν - Ἡρακλειδῶν), οἱ ὅποιοι, ἀπομονωμένοι στὰ βουνὰ τῆς πατρίδας τους, παρέμειναν λευκοὶ καὶ Ἕλληνες στὴ συνείδηση.

Ὁ Πλούταρχος ἐπίσης μιᾶς ξεκάθαρη καὶ γιὰ ἐκπολιτιστικὴ δράση τῶν Ἑλλήνων στὴν Ἀμερικὴ, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας οἱ ιθαγενεῖς Κρόνιοι εἶχαν ὑποβιβάσει τὴ λατρεία τοῦ Κρόνου καὶ λάτρευαν στὴ θέση τοῦ τὸν ἥρωα Ἡρακλῆ. Μάλιστα στὶς μυητικὲς παραδόσεις καὶ σύμφωνα πρὸς τὸν Πορφύριο ὁ Ἡρακλῆς ταυτίζεται καὶ μὲ τὸν ἥλιο: *«Καθὼς ὁ ἥλιος ἀπαλλάσσει ἀπὸ κάθε τι κακὸ ὅλα τὰ ἐπίγεια, τὸν προσαγόρευσαν Ἡρακλέα, ἐκ τοῦ «κλάσθαι πρὸς τὸν ἀέρα» πηγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ πρὸς τὴ δύση. Ἀπέδωσαν δὲ σὲ αὐτὸν μυθολογικὰ τὴν ἐπιτέλεση δώδεκα ἄθλων, ἐπισημαίνοντας τὴ διαίρεση τοῦ οὐρανοῦ σὲ ἀντίστοιχα ζῶδια»* (Πορφύριος, «Περὶ Ἀγαλμάτων», 10).

Ὁ ἐκβαρβαρισμὸς τῶν ιθαγενῶν καὶ οἱ ἀνθρωποθυσίες

Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ μετὰ μποροῦμε νὰ ἀποκωδικοποιήσουμε καὶ ἐπὶ πλεον στοιχεῖα γύρω ἀπὸ τοὺς ιθαγενεῖς τῆς Ἀμερικῆς. Μετὰ τὴν ἀφομοίωση τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ἀπὸ τὶς κυρίαρχες πληθυσμιακὰ

*[Σημείωση τοῦ ἐκδότη:] Ὅπως εἶχαμε ἀναγράψει καὶ στὸ τ. 215, σ. 13598, ὅταν ὁ Φερδινάνδος Κορτές κατέκτησε τὸ Μεξικὸ, στὴ δεύτερη ἀναφορά του πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας Κάρολο Ε', γραμμένη στὴ «Σεγκούρα ντὲ λά Φροντέρα, Νέα Ἰσπανία» (= Μεξικὸ), στὶς 30 Ὀκτωβρίου 1520, γράφει τὰ ἑξῆς γιὰ τὴν πρώτη του συνάντηση μὲ τὸν αὐτοκράτορα τῆς χώρας Μοκτεσούμα:

«Ἀφοῦ μοῦ ἔδωσε τὰ δῶρα του, κάθισε πάνω σ' ἓνα τάπητα, ποὺ τὸν ἄπλωσε κοντὰ στὸν δικό μου καὶ μοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια: "Ἐδῶ καὶ καιρὸ ξέρομε ἀπὸ διάφορα ποὺ μᾶς ἄφησαν οἱ πρόγονοί μας, ὅτι οὔτε ἐγὼ οὔτε καὶ κανένας ἄλλος κάτοικος αὐτῆς τῆς χώρας εἴμαστε αὐτόχθονες. Εἴμαστε ξένοι, ἔχομε ἔρθει ἀπὸ πολὺ μακριά, κάτω ἀπὸ τὶς πολεμικὲς σημαίες ἐνὸς βασιλιᾶ, ποὺ ξαναγύρισε στὸν τόπο του μετὰ τὴν κατάκτηση καὶ ἄφησε τόσο καιρὸ νὰ ξαναγύριση στὸ Μεξικὸ, ὥστε οἱ ὑπηκοοὶ του ἦταν πιά πληθυσμὸς πολυἀριθμὸς στὴν ἐπιστροφή του. Αὐτὸς ὁ βασιλιάς θέλησε νὰ ξαναπάρῃ τοὺς ὑπηκόους του μαζί του, μὰ δὲν θέλησαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ ἀκόμα νὰ τὸν δεχτοῦν σὰν ἀφέντη. Ἐφυγε μόνος, καὶ πάντα μᾶς ἔλεγε ὅτι θὰ ἐρχόταν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους του, γιὰ νὰ ὑποτάξῃ αὐτὴ τὴ χώρα. Σύμφωνα μὲ τὸ σημεῖο τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ εἶπατε ὅτι ἦρθατε, σύμφωνα μὲ ὅσα μᾶς διηγεῖσθε γιὰ τὸ βασιλιᾶ ποὺ σᾶς ἔστειλε ἐδῶ, πιστεύουμε τόσο ἀκλόνητα ὅτι εἶναι ὁ φυσικὸς μας βασιλιάς, ἐπειδὴ λέτε ἀκόμα καὶ ὅτι εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ ἔχει ἀκούσει νὰ γίνεαι λόγος γιὰ μᾶς".»

(Βλ. Φερνάντο Κορτές, «Ἡ κατάκτηση τοῦ Μεξικοῦ», ἔκδ. Στοχαστῆς, σ. 658-59, Ἀθήνα 1985.)

ἐρυθρόδεσμες φυλές, ἐνῶ ἡ λατρεία τοῦ Ἑλίου - Ἑρακλῆ παρέμεινε στοὺς τύπους, στὴν οὐσία ἐπανῆλθε ἀπὸ τοὺς ντόπιους τὸ Κρόνιο τελετουργικό, τὸ ὁποῖο βασιζόταν στὶς ἀνθρωποθυσίες.

Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος ποὺ οἱ Μάγια, οἱ Ἴνκα, οἱ Ἀζτέκοι κ.ἄ., ἐνῶ λάτρευαν τὸν Ἑλίο, τοῦ πρόσφεραν ἀνθρωποθυσίες, ἀναβιώνοντας ἔτσι ἔμμεσα τὴ λατρεία τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων, δηλαδή τὴ λατρεία τῆς ὕλης, ἡ ὁποία δὲν ἀναγνωρίζει καμμιά πνευματικότητα παρὰ μόνο τὴν κυριαρχία τοῦ ἀνθρωποφάγου Κρόνου - Χρόνου, στὰ πλαίσια τοῦ ὁποίου ἡ ἀνθρώπινη ὄντοτητα δὲν ἔχει καμμιά ἀξία, μὲ τὴν ἀνθρωποθυσία νὰ ἐπιβεβαιώνῃ τὴν τυραννία τοῦ Κρόνου - Χρόνου στὶς ἐφήμερες ἐπίγειες ζωὲς τῶν ἀνθρώπων.

Τὴν ἀπαίτηση τοῦ Κρόνου καὶ τῆς λατρείας τῶν Τιτάνων γιὰ ἀνθρωποθυσίες μᾶς τὴ διασφύζει ὡς μαρτυρία ὁ Πλούταρχος, ἀναφερόμενος στοὺς Φοῖνικες τῆς Καρχηδόνας, οἱ ὁποῖοι τὸν λάτρευαν προσφέροντάς του ἀνθρωποθυσίες: «Δὲν θὰ ἦταν πιὸ ὠφέλιμο γιὰ τοὺς Καρχηδόνιους νὰ πάρουν ἐξ ἀρχῆς ὡς νομοθέτη τὸν Κριτία ἢ τὸν Διαγόρα καὶ νὰ μὴν πιστεύουν στὴν ὑπαρξὴ κανενὸς θεοῦ πνεύματος ἢ θεοῦ, ἀπὸ τὸ νὰ κάνουν θυσίες σὰν κι αὐτὲς ποὺ προσέφεραν στὸν Κρόνο; Δὲν ἦταν αὐτὰ ὅπως τὰ ἀναφέρει ὁ Ἐμπεδοκλῆς, μιῶνας γιὰ ἐκείνους ποὺ θυσίαζαν ζωντανὰ πλάσματα:

“Σηκώνει ὁ πατέρας τὸν ἀγαπητό του γιό, ποὺ ἔχει ἀλλάξει στὴ μορφὴ, καὶ κάνοντας προσευχὴ τὸν σφάζει, ὁ ἀνόητος”,

ἀλλὰ μὲ γνώση καὶ συνείδηση προσέφεραν οἱ ἴδιοι θυσία τὰ παιδιά τους, ἐνῶ οἱ ἄτεκνοι ἀγόραζαν ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς παιδιά καὶ τὰ ἔσφαζαν σὰν ἀρνιά ἢ σὰν μικρὰ πουλιά, ἐνῶ ἡ μητέρα στεκόταν πλάι αὐστηρὴ καὶ χωρὶς νὰ θρηνῇ. “Ἀν ὅμως στέναζε ἢ δάκρυζε, στεροῦνταν τὴν τιμὴ, ἀλλὰ καὶ τὸ παιδί της δὲν γλύτωνε τὴ θυσία. Μπροστὰ μάλιστα ἀπὸ τὸ ἄγαλμα ὅλη ἡ περιοχὴ γέμιζε ἀπὸ θορύβους, καθὼς ἄρχιζαν νὰ παίζουν τοὺς αὐλοὺς καὶ νὰ χτυποῦν τὰ τύμπανα, γιὰ νὰ μὴν ἀκούγεται ἡ βοὴ τῶν θρηνῶν. “Ἀν ὥστόσο γίνονταν ἄρχοντες μας οἱ Τυφῶνες ἢ οἱ Γίγαντες διώχνοντας τοὺς θεοὺς, μὲ ποιὲς ἄραγε θυσίες θὰ εὐχαριστιόνταν ἢ ποιὲς ἄλλες ἱεροτελεστίες θ’ ἀπαιτοῦσαν;» (Πλούταρχος, «Ἑθικά. – Περὶ Δεισιδαιμονίας», 171 B-D).

Ἀπὸ τὰ παραπάνω ἀρχαῖα ἀποσπάσματα κατανοοῦμε πλέον τοὺς λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους οἱ «Ἰνδιᾶνοι» τῆς Ἀμερικῆς – οἱ λαοὶ τοῦ Κρό-

νου –, ἐνῷ ἰσχυρίζονταν ὅτι λάτρευαν τὸν ἥλιο, τοῦ προσέφεραν ἀνθρωποθυσίες. Ἀπὸ τὰ ἴδια ἀρχαῖα κείμενα ἐπίσης ἀποκαλύπτεται ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ πανάρχαιος ἀποικισμὸς τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ἀφ' ἑτέρου γίνεται ὁρατὴ ἡ ταύτιση τῶν Τιτάνων καὶ τῶν λαῶν τοῦ Κρόνου μὲ τοὺς Ἀτλαντες καὶ τὰ φυλετικά τους κατάλοιπα.

Ἔτσι οἱ θεωρίες, ποὺ κατὰ καιροὺς ἔχουν δεῖ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας καὶ οἱ ὁποῖες ὑποστηρίζουν τὴ σχέση τῶν προκολομβιανῶν πολιτισμῶν τῆς Ἀμερικῆς μὲ τὴ χαμένη Ἀτλαντίδα, βλέπουμε ὅτι μερικῶς ἐπαληθεύονται. Καὶ λέμε μερικῶς, διότι ἀντίθετα μὲ τοὺς ἰσχυρισμοὺς ἀλλοδαπῶν συγγραφέων καὶ ἐρευνητῶν, οἱ ὁποῖοι θέλουν τὴν Ἀτλαντίδα γενέτειρα τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ μέσῳ αὐτοῦ καὶ τοῦ σύγχρονου, ἐμεῖς ὑποστηρίζουμε ὅτι, ἐφ' ὅσον οἱ Ἀτλαντες ἡττήθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες τῆς Αἰγίδας, ἦταν ὁ ἐλληνικὸς προκατακλυσμιαίος πολιτισμὸς σαφῶς ἀνώτερος τοῦ Ἀτλάντιου.

Ἐπίσης οἱ ἰθαγενεῖς κάτοικοι τῆς Ἀμερικῆς, ἂν καὶ ἦταν κάποτε ὑποτελεῖς τῶν Ἀτλάντων, δέχθηκαν τίς μετέπειτα πολιτιστικὲς ἐπιδράσεις τῶν Ἑλλήνων θετικὰ καὶ γι' αὐτὸ τοὺς διατήρησαν στὶς φυλετικὲς τους μνῆμες ὡς «λευκοὺς θεοὺς». Ἀκόμα καὶ ἂν στὴν πορεία τοῦ χρόνου ἐπέστρεψαν στὴν Κρόνια λατρεία τῶν προπατόρων τους – ἀνθρωποθυσίες κ.λπ. –, αὐτὸ σὲ καμμία περίπτωσι δὲν μαρτυροῦν ἀνωτερότητα τοῦ Ἀτλάντιου πολιτισμοῦ. Ἀντιθέτως δείχνει, ὅτι μετὰ τὴν παύση τῆς ἄμεσης ἐλληνικῆς ἐπίδρασης ἐξέπεσαν σὲ δεισιδαιμονικὲς λατρεῖες καὶ πέρα ἀπὸ τὴν ἀρχιτεκτονικὴ (ἢ ὁποία ἐξυπηρετοῦσε τὸ Κρόνιο ἱερατεῖο καὶ τὴν αὐτοκρατορικὴ ἐξουσία, καὶ γι' αὐτὸ διατηρήθηκε) στάθηκαν ἀνίκανοι νὰ ἐξελίξουν τὴ φιλοσοφία καὶ τίς ἐπιστῆμες ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες θεωροῦνται ὡς ἡ βάση τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τίς ὁποῖες πρεσβεύει ὁ Ἑλληνισμός.

Καὶ γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους ὑποτάχθηκαν σχεδὸν ἀμαχητὶ στοὺς Ἰσπανοὺς κονκισταδόρες· ἐνῷ οἱ Ἀραουκανοὶ τῆς Χιλῆς, οἱ ὁποῖοι μόνον διατήρησαν τὴ φυλετικὴ καὶ πνευματικὴ τους καθαρότητα – γνώριζαν, ἂν καὶ μυστικά, ὅτι εἶναι ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων –, εἶναι οἱ μόνον «Ἰνδιᾶνοι» τῆς Ἀμερικῆς ποὺ δὲν ὑποτάχθηκαν ποτὲ καὶ σὲ κανέναν. Γιατί, ὅπως ὑποστηρίζει ὁ Ἱπποκράτης, οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι εἶναι οἱ πλέον φοβεροὶ καὶ ἀήττητοι μαχητῆς, ἐνῷ οἱ δοῦλοι, ἀδιάφορο ἂν εἶναι δοῦλοι θεοῦ ἢ ἀνθρώπου, εἶναι καταδικασμένοι νὰ παραμένουν πάντα στὴν ἴδια κατάσταση.

Ἀρχαία ἑλληνικὴ ἀρχιτεκτονικὴ στὴν Κορέα καὶ τὴν Ζιμπάμπουε! Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΦΡΟΚΕΝΤΡΙΣΜΟ

Τὶς τελευταῖες δεκαετίες δρᾷ στὴν Εὐρώπη καὶ Βόρειο Ἀμερικὴ ἐπιστημονικοφανὴς κίνησι, προβάλλουσα τὴν Ἀφρικὴ ὡς κοιτίδα τοῦ πολιτισμοῦ. Μάχεται ἀθεμίτως τὸν κλασσικὸ πολιτισμό, μὲ στόχο τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ τὴν γλῶσσα μας. Στὴν κίνηση αὐτὴ προεξάρχοντες εἶναι, ὡς γνωστόν, ἐβραϊκῆς καταγωγῆς ἄτομα. Ὁ Ἀφροκεντρισμὸς πλήττει τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἐπιστῆμὴ μὲ ἀντιεπιστημονικὰ διαστρεβλωτικὰ συγγράμματα ὡς «*The Stolen Legacy*» («Κλεμμένη Κληρονομιά») τοῦ G. James, «*Black Athena*» («Μαύρη Ἀθηνᾶ») τοῦ Martin Bernal καὶ ἀφανῶν συνεργῶν, «*Ἡ Εὐρώπη*» τοῦ Durozel μὲ τὴ διαγραφὴ τῆς ἀρχαίας Εὐρωπαϊκῆς (= Ἑλληνικῆς) Ἱστορίας ὑπὸ κύκλων τῆς Ἡνωμένης Εὐρώπης πρὸ τοῦ Καρλομάγνου καὶ ἴδρυσι ἀντιστοίχου Εὐρωπαϊκοῦ Μουσείου.

Ἐξετάζουμε πέντε ἐγχρωμες φωτογραφίες ἱστορικῶν ἀρχιτεκτονημάτων πανομοιότυπων καθ' ὕλην καὶ τεχνοτροπίαν, ἀπεχόντων μεταξὺ των αἰῶνες, ἐξ ὧν δύο ἑλληνικὲς πρὸ Χριστοῦ κατασκευὲς πύργων, ἓνα τῆς Ζιμπάμπουε –ἀντίγραφο τῶν ἑλληνικῶν πύργων τῶν τελευταίων πρὸ Χριστοῦ ἔτων – καθὼς καὶ ἓνα κυκλικὸ θολωτὸ τάφο τῶν ἑλληνικῆς καταγωγῆς Ἑτρούσκων τῆς Ἰταλίας καὶ ἓνα νεώτερο ἀντίγραφό του στὴν Κορέα.

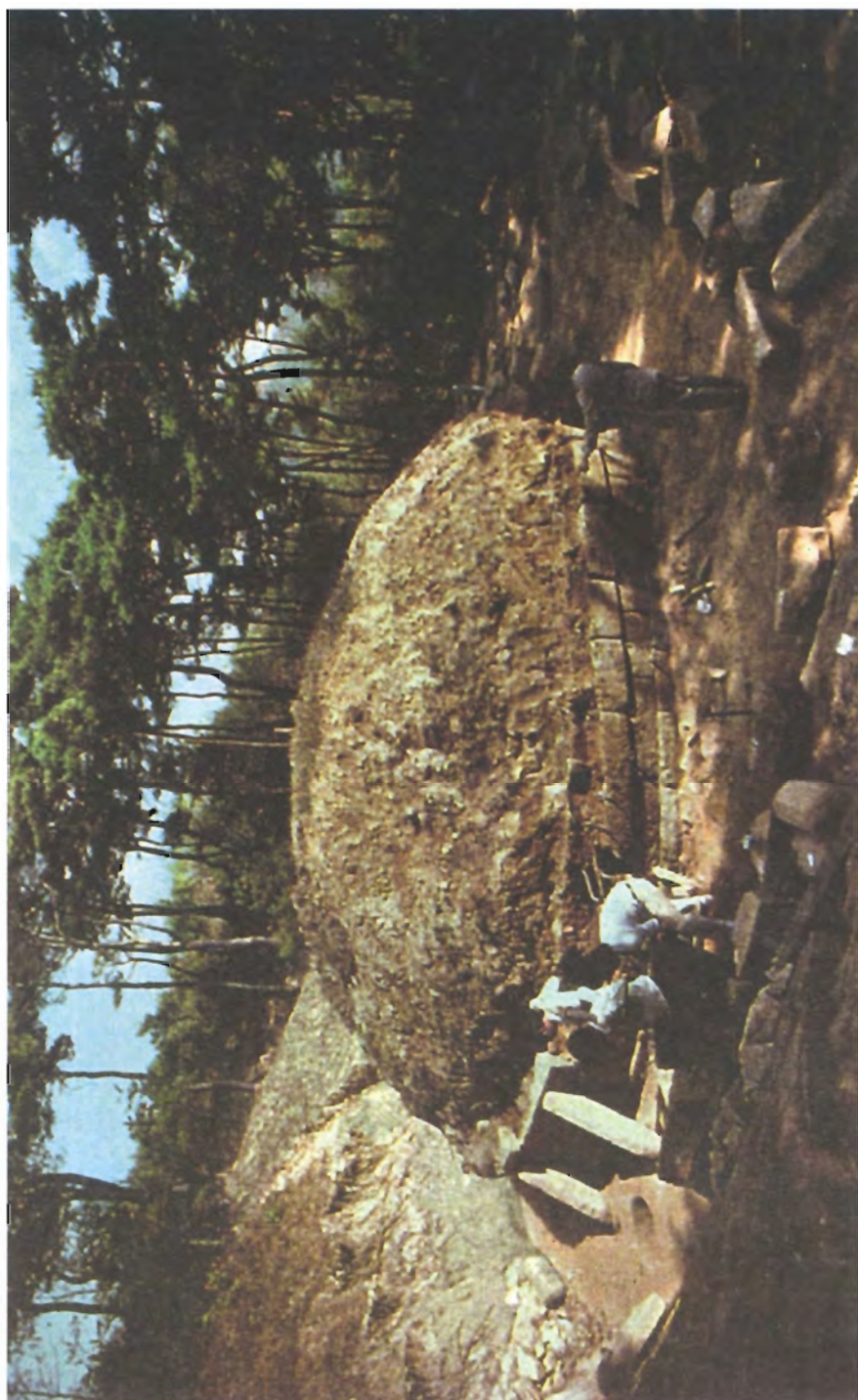
Ἀπὸ ἑτῶν ἐντόπισα στὸ τεῦχος Αὐγούστου 1988 τοῦ «National Geographic» (σελ. 259) φωτογραφία τοῦ παρατηρητηρίου Chomsongdae, ποὺ ἔκτισε ἡ βασίλισσα Sandok τὸ 634 μ.Χ. στὸ Kyongju, ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Κορέας, στὴν νοτιοανατολικὴ ἀκτὴ, καὶ εἰκόνα κυκλικοῦ θολωτοῦ τάφου (σ. 268) σὲ ἄρθρο τῆς Kathy Newman (σελ. 258-268).

Παραθέτω φωτογραφία ἐρειπίων πύργου τῆς ἀκροπόλεως τῆς πόλεως Ζιμπάμπουε στὴν Ἀφρικὴ, ἐκ γρανίτου (σ. 238). Ἐλήφθη ἀπὸ τὴν ἐργασία τῆς Mitchell Adams στὸν τόμο *The World Last Mysteries* («Τὰ Τελευταῖα Μυστήρια τοῦ Κόσμου»), ἔκδοσι Reader's Digest (σελ. 233-241). Ἡ ἀπὸ μακροῦ ἐγκαταλελειμμένη πέτρινη πόλι Ζιμπάμπουε στὴν ἀφρικανικὴ θαμνώδη ἐπαρχία ἔδωσε τὸ ὄνομά της στὴν πρὶν καλουμένη Ροδεσία. Τὸ ἐρεῖπιο μοιάζει «στοιχειωμένο», ἐκτὸς τόπου, σὲ τοπίο ποὺ μόνον ἄλλα ἀρχιτεκτονήματα εἶναι ἀπλὲς ἄχρονες λασποκαλύδες. Οἱ Εὐρωπαῖοι περιηγητὲς τὸν 19ο αἰῶνα στὰ ἐρεῖπια τῆς Ζιμπάμπουε πίστεψαν, ὅτι ἀνεκάλυψαν τὰ «μυθικὰ ὄρυχεῖα τοῦ Σολομῶντος» ἢ τὸ θρησκευτικὸ ὄχυρὸ κάποιας ξεχασμένης μαύρης αὐτοκρατορίας, ὡς ἀφελῶς ὑποθέτει ἡ ἀρθρογράφος Mitchell Adams. Ὅμως δὲν ὑπῆρξε οὐδέποτε «μαύρη αὐτοκρατορία». Εἶναι ἔργον Ἑλλήνων. Σημειῶνω, ὅτι Zimbabwe σημαίνει στὴν Shona, τὴν γλῶσσα Bantu τῶν ἐντοπίων ἀνθρώπων Mashona, «Λιθοδομές».

[Συνέχεια στὴ σελ. 14799]

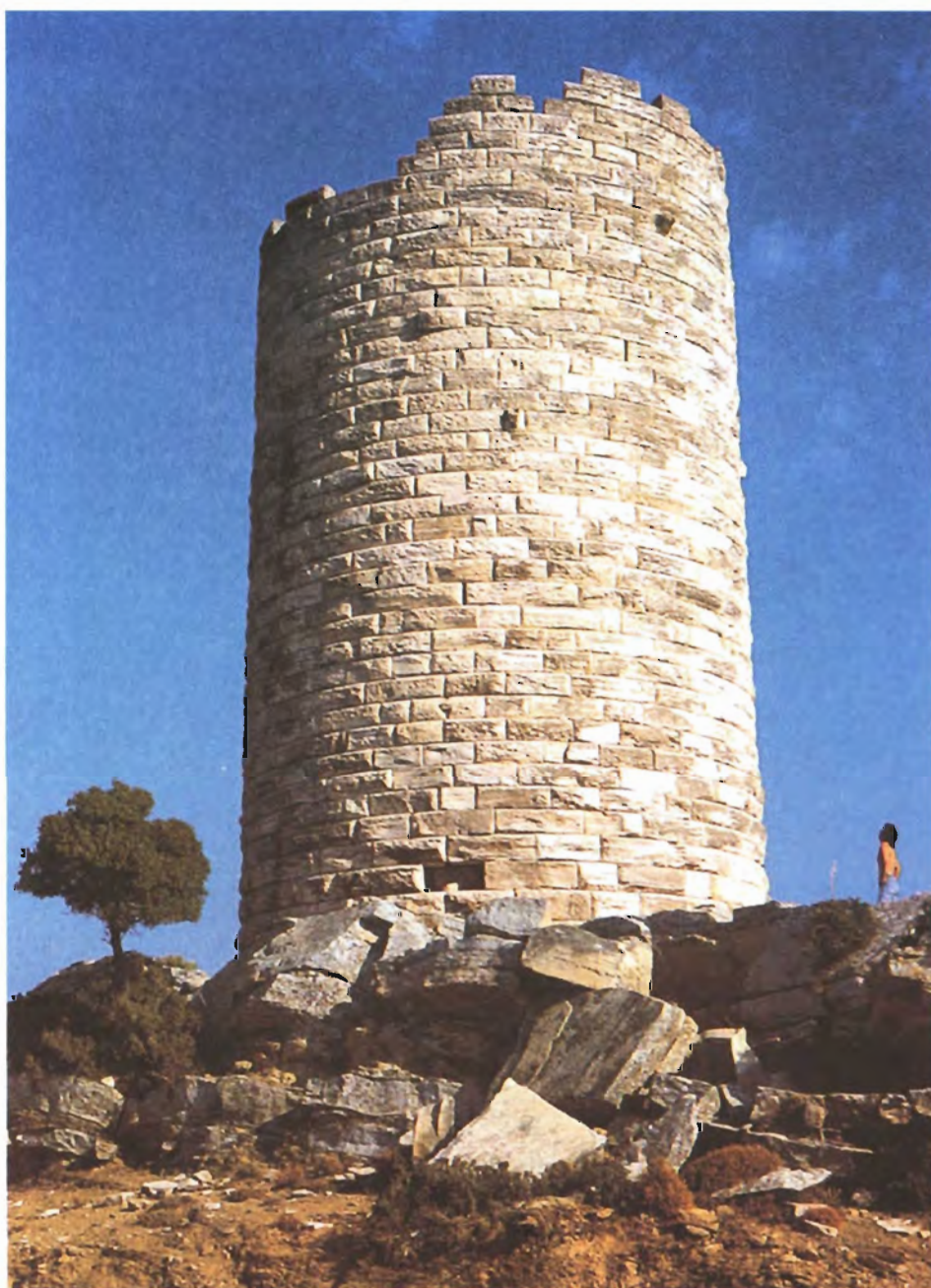
**Κυκλικός θολωτός τάφος της πόλεως Πυλωνίας τῶν Ἑτρούσκων Ἑλλήνων ἀποίκων στήν Ἰταλία,
ἀντίγραφο τοῦ ὁποῖου ἀνεσκάφη στήν Κορέα. (Βλ. ἔναντι σελίδα.)**

Φωτογράφια κυκλικού θολωτού τάφου τῆς Κηποιᾶς, ἀρχαίας πρωτεύουσας τῆς Κορέας τοῦ 7ου μ.Χ. αἰ. Εἶναι παρόμοιος μετὸν τάφο τῶν ἐλληνογενῶν Ἑβραίων στὴν Ποπυλωνία τῆς Ἰταλίας.

Τμήμα τῆς ἀκροπόλεως τῆς Ζιμπάμπουε: Ὁ γρανίτινος κυλινδρικός πύργος εἶναι ἀντίγραφο τοῦ δημοσιευομένου στὴν ἑναντι σελίδα (παλαιότερου) ἐλληνικοῦ πύργου τοῦ Χειμάρρου Νάξου καὶ τῶν πύργων τῆς ἐλληνιστικῆς πόλεως Πέργης. (Βλ. μεθεπόμενη σελίδα.)

Φωτογραφία από τις εκδόσεις Τούμπη (έπιστολική κάρτα) του Πύργου του Χειμάρου της Νάξου (Δ' αιών π.Χ.).

Ἡ κεντρικὴ πύλη τοῦ ἐλληνιστικοῦ περιόλου τῆς Πέργης, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς ὁποίας ὑψώνονται δύο ἐντυπωσιακοὶ πύργοι. («Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους» τῆς «Ἐκδοτικῆς Ἀθηνῶν Α.Ε.», τ. Γ2, σελ. 68.)

Κεραυνοβόλο σύγκριση δίνουν οι δύο φωτογραφίες των ελληνικών αρχιτεκτονημάτων. Ἡ 1η εἰκονίζει τὸν πέτρινο πύργο ποῦ σφύζεται στὸ Χείμαρρο Νάξου, τοῦ 4ου αἰῶνος π.Χ. Ἡ 2η ἐδημοσιεύθη στὸν Γ2 τόμο τῆς «*Ιστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους*» τῆς «Ἐκδοτικῆς Ἀθηνῶν Α.Ε.», σελ. 68. Εἰκονίζει τὴν κεντρικὴ πύλη Ἑλληνιστικοῦ περιδόλου τῆς Πέργης· δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς ὑψώνονται δύο ἐντυπωσιακοὶ πέτρινοι πύργοι. Ἡ 3η παριστᾷ θολωτὸ κυκλικὸ τάφο τῶν Flabelli στὴν πόλι Porulonia τῶν ἐλληνικῆς καταγωγῆς Ἑτρούσκων, διάσημη γιὰ τὴν διομηχανία σιδήρου, ἀπὸ τὴν σελ. 97 τοῦ ἔργου «*Etruscan Cities*», Cassel - London 1975, πανομοιότυπο σὲ ἐμφάνιση καὶ περιγραφή μὲ τὸν Κορεατικὸ.

Παρατηροῦμε, ὅτι:

Α) Οἱ τρεῖς ἐλληνικὲς κατασκευὲς προηγούνται χρονικά: α) Ἡ 1η εἶναι τοῦ Δ' αἰ. π.Χ., ἢ τῆς Νάξου, ἢ 2η τῆς Πέργης εἶναι ἐλληνιστικῆς ἐποχῆς, ἢ 3η εἶναι Ἑτρούσικη, παλαιότερη τῶν προηγουμένων δύο. β) Ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἄριστα πελεκημένες πέτρες γρανίτη, τέλεια ἄρμωσμένες μεταξὺ των σὲ κυλινδρικοὺς κυρίως σχήματα, πλὴν τῆς τοῦ κυκλικοῦ θολωτοῦ τάφου τῆς Ποπυλωνίας, ποῦ περιβάλλεται ἀπὸ πλίνθους, ἄνω αὐτῶν ἔχει χωμάτινο θόλο καὶ πέραν αὐτῶν ἔχει δάπεδο πλακῶν. Προηγούνται πολλοὺς αἰῶνες τῶν κατασκευῶν τῆς Κορέας καὶ τῆς Ζιμπάμπουε. γ) Ἀνάλογες κατασκευὲς πρὸς τὶς ἄνω ἐλληνικὲς ὑπάρχουν διάσπαρτες σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Μνημονεύω τὴν τῶν ὀχυρῶν στὰ Αἰγύθια (Πόρτο Γερμενό), ἄλλη στὸ ναύσταθμο τῶν Ἀθηναίων, ἐκ τῆς ὁποίας σφύζεται σὲ ἀρκετὰ καλὴ κατάστασι τετράπλευρος πύργος μὲ παρόμοια λιθοδομὴ τοῦ Ε' αἰ. π.Χ., ὡς καὶ πύργον κυλινδρικό, ὡς πληροφοροῦμαι, στὸν παλαιὸ δρόμο τῆς Λειβαδιᾶς, καὶ ἄλλον τετράγωνο πύργον ποῦ εἰκονίζεται στὸν τόμο Γ2 τῆς «*Ιστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους*» τῆς «Ἐκδοτικῆς Ἀθηνῶν Α.Ε.».

Β) Οἱ ἀλλοδαπὲς κατασκευὲς εἶναι πολὺ νεώτερες. α) Ἡ τῆς Ζιμπάμπουε πόλεως, ἐξ ἧς ἐκλήθη τὸ κράτος Ζιμπάμπουε, δομήθηκε μὲ σμιλεμένες πέτρες γρανίτη, ὅχι στὸν βαθμὸ τελειότητος τῶν ἐλληνικῶν ἀντιστοιχῶν δομῶν, ὀλίγα ἔτη πρὸ Χριστοῦ. β) Εἶναι καταφανῶς κατώτερη, σὰν «ἀντίτυπο» μὴ ἀκριβές. γ) Ὁ πύργος τῆς Κορέας δομήθηκε τὸ 634 μ.Χ., εἶναι πεπλατυσμένος στὴ θάσι, στενεύει στὸ ἄνω τμήμα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς κυλινδρικοὺς ἐλληνικοὺς πύργους, ποῦ εἶναι τελειότερας καὶ στερεωτέρας δομῆς, ὡς δυσχερεστέρου στατικῶς τοῦ κυλινδρικοῦ. δ) Ὁ γρανίτινος πύργος τῆς Ζιμπάμπουε εἶναι ἀτελέστερος τῶν ἀντιστοιχῶν ἐλληνικῶν κατὰ τὴν σμίλυνσι καὶ δόμει. ε) Ὁ θολωτὸς τάφος τῆς Ποπυλωνίας περιγράφεται λεπτομερῶς καὶ κατὰ τὸ περίτεχνο ἐσωτερικὸ του στὸ προαναφερθὲν ἔργο «*Etruscan Cities*», σελ. 96, ἐνῶ δὲν περιγράφεται ὁ τῆς Κορέας.

Οὐδεμία ἀμφιβολία καταλείπεται περὶ τῆς προτεραιότητος, πρωτοτυπίας καὶ τελειότητος τῶν ἐλληνικῶν ἀρχιτεκτονημάτων οὐδὲ περὶ τῆς ἀναμφισβητήτου ἀμέσου ἐπιδράσεως καὶ ἐφαρμογῆς τῆς ἐλληνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ὅπως σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους πολιτισμούς, καὶ στὴν ὑψηλὴ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς Κορέας καὶ τῆς Ζιμπάμπουε. Ἡ ἀλήθεια βοᾷ καὶ καταλύει τὰ ψεύδη τοῦ Ἀφροκεντρισμοῦ.

Βιβλιογραφία:

1. «*Etruscan Cities*», Cassel-London, ἔκδοσις 1975.
2. «*The World Last Mysteries*», ἔκδοσις «Reader's Digest» 1982: «Zimbabwe», σ. 233-241.
3. «*National Geographic*», vol. 174, No 2, τεῦχος August 1988, σ. 258-268.
4. Ἐπιστολικὴ κάρτα πύργου Χειμάρρου Νάξου (carte postale), ἐκδ. Μιχ. Τουμπή 1876-7
5. Ἀντίκρουσι «*Μαύρης Ἀθηνᾶς*» ὑπὸ Κ. Γεωργανᾶ, «*Δαυλός*», τ. 110, Φεβρ. 1991, σ. 6337-6352.

Κωνσταντῖνος Γ. Γεωργανᾶς

**“Όταν οί «εἰδωλατρικοὶ θεοὶ»
δίνουν ἄλλοθι στὸ γυμνὸ σῶμα
Η ΠΡΟΣΦΑΤΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ**

«Ζεὺς καὶ Καλλιστὼ» τοῦ Καϊσαρ θάν' Εβερντίγκεν (1617-1678). Οἱ πρωτοπόροι ζωγράφοι μετὰ τὴν Ἀναγέννηση μπόρεσαν μὲ «ἄλλοθι» τὴν παράσταση «εἰδωλολατρικῶν θεῶν» νὰ μὴν ἐπισύρουν τὴν ὀργή τοῦ Χριστιανισμοῦ, ποὺ θεωρεῖ τὸν ἔρωτα καὶ τὸ κάλλος τοῦ σώματος διαβολικὰ καὶ ἀμαρτωλά. (Ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ ἐκτέθηκαν στὴν Ἐθνικὴ Πινακοθήκη.)

Ἡ ἔναρξη τῆς 3ης μετὰ Χριστὸν χιλιετίας βρῆκε τὴν Ἐθνικὴ Πινακοθήκη τῶν Ἀθηνῶν νὰ φιλοξενῇ τοὺς «Ἑλληνες Θεοὺς καὶ Ἥρωες», ὅπως τοὺς φαντάστηκαν οἱ Ὁλλανδοὶ ζωγράφοι τοῦ 16ου καὶ 17ου αἰῶνος. Ἡ τεράστια ἐμπορικὴ ἐπιτυχία τῆς ἐν λόγω ἐκθέσεως (ἡ προσέλευση τοῦ κοινοῦ ἦταν ἐντυπωσιακὴ) πέραν τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἢ ἱστορικοῦ ἐνδιαφέροντος κατέδειξε τὴν ἐπιθυμία – ὑποσυνείδητη ἴσως – μιᾶς πνευματικῆς ἀναζητήσεως, ποὺ ἐπίσης καταδεικνύεται καὶ σὲ ἄλλες πτυχὲς ἢ ἐκδηλώσεις τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας.

«Ήως» τοῦ Ἰωάννη βάν Μπρόνχορστ (1600-1661): Ἕνα ἀκόμη ἔργο μὲ γυμνά, ἀπὸ τὰ ἐκτεθέντα προσφάτως στὴν Ἐθνικὴ Πινακοθήκη.

Ἡ ἔκθεση αὐτὴ οὐσιαστικά «ἐπαναπατρίζει» τὸ Ἑλληνικὸ Πάνθεον σὲ μίᾳ περιόδῳ, ποὺ ἐδῶ, στὴν Ἑλλάδα, παράγονται ἀντίρροπες καὶ ἰδεολογικὰ ἀντίθετες δυνάμεις. Ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ σταδιακὰ ἀπελευθερώνονται πνευματικὲς δυνάμεις μὲ αἶτημα τὸν ἑλληνικὸ αὐτοκαθορισμὸ καὶ τὴν ἐλευθερίᾳ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ἐπιχειρεῖται νὰ τεθῇ καὶ πάλι ἡ ζωὴ τοῦ Ἑλλήνου ὑπὸ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἐποπτεία τῆς ἀπειλητικῆς ματιᾶς τοῦ Ἰεχωῦᾶ, προσπάθεια ποὺ συντελεῖται κυρίως ἀπ' τὸν δημόσιον λόγο τοῦ προκαθημένου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, τὸν ὁποῖο καὶ ἀκολουθοῦν ἄλλες ἰδεολογικὲς τάσεις παλαιότερων ἐποχῶν.

«Ἡ Ἀναγέννηση ἔπρεπε νὰ ἐπανεφεύρῃ τοὺς Ἑλληνες θεοὺς, ποὺ τὸ νόημα τοὺς εἶχε διαστρεβλωθῇ στὰ χρόνια τοῦ Μεσαίωνα. Τότε ἀρχίζει νὰ ἀνακαλύπτεται ἡ φύση καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ἀπ' ὅλη τὴν Εὐρώπῃ ἔρχονται στὴν Ἰταλία, γιὰ νὰ μελετήσουν τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα καὶ νὰ ἀνακαλύψουν τὸ ἀνθρώπινο σῶμα», σημειώνει μιλῶντας στὸ «Δαυλὸ» ἡ ὑπεύθυνη τῆς ἐκθέσης κ. Ἀγγέλα Ταμβάκη.

Στὰ χρόνια τῆς Ἀναγέννησης οἱ Ἑλληνες θεοὶ καὶ ἡ εὐρύτερη ἑλληνικὴ παράδοση ἔρχονται νὰ ἐπανασυνδέσουν τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ φύση, ποὺ ἕως τότε ἔθεωρεῖτο διαβολικὴ ἢ καταραμένη, νὰ τὸν συμφιλιώσουν μὲ τὸ σῶμα του, ποὺ ἕως τότε ἦταν ἐστία «πάντων τῶν κακῶν», νὰ τοῦ ὑποδείξουν τὴν ἐπίγεια ζωὴ, ποὺ εἶχε ἐνοχοποιηθῇ, χωρὶς νὰ περιμένη τὴν Κόλαση ἢ τὸν Παράδεισο.

«Οἱ θεοὶ ἦταν τὸ ἄλλοθι, γιὰ νὰ ἀποκαλύψουν οἱ ζωγράφοι τὸ ἀπαγορευμένο ἀνθρώπινο σῶμα. Τὸ γυμνὸ σῶμα ἐνός, “εἰδωλολατρικοῦ θεοῦ” γλύτωνα τὴν λογοκρισία, πρᾶγμα ποὺ δὲ θὰ συνέβαινε μὲ τὸ σῶμα ἐνός ἁγίου ἢ ἀκόμη καὶ ἐνός πιστοῦ», παρατηρεῖ ἡ κ. Ταμβάκη καὶ ἐξηγεῖ γιατί ἡ ἑλληνικὴ μυθολογία καὶ ὁ κόσμος τῶν Ἑλλήνων θεῶν ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερᾳ νὰ γοητεύουν: «Οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες θεοὶ δὲν εἶναι ἀπόκοσμοι, δὲν εἶναι τρομακτικοί, μαζὶ μὲ τὴ θεϊκὴ τους διάσταση ἔχουν τὰ μέτρα μας, τὴ μορφὴ μας, τὰ πάθη μας, καὶ εἶναι δίπλα μας, κοντά μας».

Μήπως ἡ γοητεία αὐτὴ εἶναι γιὰ κάποιους «εἰδωλολατρία»; «Ἀντὶ νὰ μιλάμε γιὰ εἰδωλολατρία ἐμεῖς, ἂν μὴ τι ἄλλο οἱ Ἑλληνες τοῦ 21ου αἰῶνα πρέπει νὰ εἴμαστε περήφανοι, ποὺ ἡ παράδοσή μας διεσώθη μέσα ἀπὸ τὴν Τέχνη στὴν Εὐρώπῃ καὶ ἔφτασε πάλι σὲ μᾶς σήμερᾳ», τονίζει ἡ κ. Ταμβάκη.

Σημειώνεται, ὅτι ἡ ἐν λόγω ἔκθεση συνδιοργανώθηκε ἀπὸ τὴν Ἑθνικὴ Πινακοθήκη καὶ τὸ Ὁλλανδικὸ Ἰνστιτοῦτο Ἀθηνῶν καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς βασιλισσας τῆς Ὁλλανδίας Βεατρίκης καὶ τοῦ προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Κ. Στεφανόπουλου. Ἡ Ἑθνικὴ Πινακοθήκη ἔχει ἐπίσης προγραμματίσει καὶ δεύτερη ἔκθεση μὲ ἔργα τῶν Ἰταλῶν ζωγράφων τῆς Ἀναγέννησης.

Παν. Α. Κουβαλάκης

ΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΜΟΡΦΩΜΑ «ΣΑΡΜΑ» ‘Η’ Ανελίσσόμενη “Ελιξ, τὸ Ἄντι - Big Bang

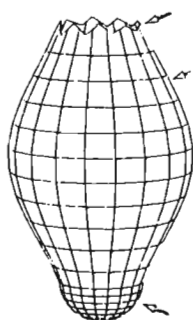
*Σύννεφα: Τὸ μοντέλλο τοῦ κόσμου· ἓνα σάρμα**

Ἡ ἐμπειρία μέσω τῶν αἰσθήσεων δὲν εἶναι ἀρκετὴ γιὰ τὴ γνώση τῆς ἀντικειμενικῆς πραγματικότητος¹. Χρειάζεται καὶ ἡ ἐπεξεργασία τῆς μὲ τὴ Νόηση (Λόγος). Καὶ ἡ ἔρευνα ἐκτὸς τῶν δεδομένων ἀπαιτεῖ καὶ τὸν συνδυασμὸ φαινομενικὰ ἀνόμοιων πραγμάτων. Μέσω τῆς Συνδυασμικῆς (κλάδος τῶν Μαθηματικῶν), ποὺ λειτουργεῖ πολλές φορὲς αὐτόματα, ἀπὸ μία ἰδέα διαμορφώνεται μία θεωρία, πού, ὅσο καλύτερα τεκμηριώνεται, τόσο πλησιάζει τὴν ἀλήθεια. Ἐτσι μόνον ὁ ἐπιστήμων ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ κατεστημένου, πού τὸν ἀναγκάζουν νὰ «παράγῃ» προκατασκευασμένες θεωρίες, τὰ ἰδεολογήματα.

Ἄς δοῦμε πῶς στὴν παρούσα μελέτη τρία ἄσχετα φαινομενικὰ θέματα συνδυάσθηκαν, γιὰ νὰ ἀλληλοεξαρτηθοῦν τελικὰ.

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ. “Ὅλα ξεκίνησαν ἀπὸ τὸν ἐπίλογο τοῦ ἀρθροῦ μου «Τὸ ἰδεολόγημα Big - Bang», «Δ», τ. 230. Σὲ αὐτὸ ἐπισημαίνεται ἡ σαθρότητα τοῦ

^{*} σάρμα = σάρωμα (σαρώω) = ὑπολείμματα συσσωρευμένων χνουδιῶν.

Σχ.1. Μορφή
Big Bang.

ιδεολογήματος Big Bang (Μεγάλη Έκρηξη) του Έξουσιασμού, που κατασκεύασε στην προσπάθειά του να εξηγήσει τη λειτουργία του Σύμπαντος. Ίσχυρίζεται λοιπόν, ότι έξ ενός μηδενικού σημείου απείρου μάζας δημιουργήθηκε το Σύμπαν, που διαστελλόμενο συνεχώς θα πάψει να υπάρχει κάποτε. Απλᾶ, χωρίς επιστημονικοφανή θολούρα, κάποιος κάπου κάποτε πάτησε το κουμπί, τὸ ἔφτεισε ἅπαξ καί, ὅποτε θελήσει, θὰ τὸ ἐξαφανίσει!

Οἱ Ἕλληνες διανοητὲς ἀντίθετα ἀπὸ τὰ δάθη τῶν αἰώνων βεβαιώνουν ὁμόφωνα, ὅτι: Τὸ Σύμπαν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀπείρους κόσμους, πὺν ἦταν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἐς αἰεὶ μεταβαλλόμενοι.

Ὁ ἐπίλογος ὅμως τοῦ ἄρθρου ἄφηνε ἀναπάντητο τὸ ἀναπόφευκτο ἐρώτημα; Ποιὰ εἶναι ἐπιτέλους ἡ μορφή τοῦ Σύμπαντος, ἀφοῦ οἷγουρα δὲν εἶναι ἡ βολικὴ χοάνη - μπαλόνι; (Σχ. 1).

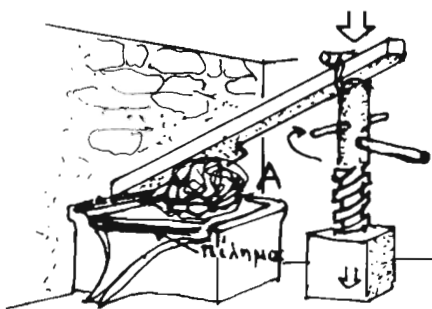
Σίγουρα τὸ Σύμπαν δὲν εἶναι ἄμορφο οὔτε ἄτακτο· οὔτε μεγαλώνει ἢ ἐντροπία (=ἄταξία), ὅπως ἰσχυρίζονταν οἱ φυσικοί, ἀφοῦ μέσῳ τῶν λευκῶν ὀπῶν του ἐμπλουτίζεται συνεχῶς ἡ ὑλενέργειά του. Ὁ «κάλλιστατος κόσμος» (Ἡράκλειτος 124: ὠραιότατο κόσμημα - τάξη) βεβαίως λειτουργεῖ βάσει νόμου, πὺν ἡ εὕρεσή του εἶναι τὸ μεγάλο ὄνειρο τῶν φυσικῶν, δηλ. ἡ Θεωρία τῶν Πάντων, ἡ ἐνοποίηση τῶν τεσσάρων θεμελιωδῶν δυνάμεων τοῦ Σύμπαντος σὲ μία.

Οἱ Ἕλληνες τὸν ἄτεγκτο νόμο τὸν ὠνόμαζαν ποιητικὰ Ἀνάγκη («Ἀνάγκα καὶ θεοὶ πείθονται»), ἄλλοι Ἔρωτα (Ἔρως), ὁ Ἀριστοτέλης τοῦ ἔφτεισε τὴ λέξη «ἐντελέχεια». Πῶς ἡ ποίηση αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἐκφρασθῇ μὲ τὰ σύγχρονα Μαθηματικά καὶ τὴ Φυσικὴ (Κβαντομηχανικὴ καὶ Ἀστροφυσικὴ);

ΞΑΝΑ Ο ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ.

Ὁ μέγας σοφός, ὁ Σκοτεινός (φωτοδότης εἶναι), μᾶς προβλημάτισε καὶ σὲ προηγούμενες ἔρευνες («Δ», τ. 227, 228, 230, 232)· ἐρμηνεύοντάς τον ἐπιλύσαμε ποικίλα προβλήματα. Ξαναδιαβάζοντας τὰ 126 ἀποσπάσματά του σταματήσαμε στὸ 59. Δὲν εἶναι παράδοξο, ἀπλῶς περιέργο: «γναφεῖω (=λανάρα), ὁδὸς εὐθεία καὶ σκολιὴ μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτή.» Τὸ διέσωσε μὲ ἄλλα 17 (ἃς εἶναι καλὰ) ὁ Ἱππόλυτος (ΙΧ 9), «πατήρ καὶ ἅγιος» τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς προφανῆ λόγο. Περιέργως ἄλλ' εὐτυχῶς, γιατί δὲν θὰ ξέραμε περὶ τίνος ὁμιλεῖ ὁ Ἡ., τὸ σχολίασε διευκρινιστικὰ ὡς ἑξῆς: «ἡ τοῦ ὀργάνου τοῦ καλουμένου κοχλίου ἐν τῷ γναφεῖω περιστροφὴ εὐθεία καὶ σκολιή· ἄνω γὰρ ὁμοῦ καὶ κύκλῳ περιέρχεται.» Τί ἐνδιέφερε τὸν Ἡ. καὶ τὸν «ἅγιο» ἢ λανάρα (ὅπου ἔξαιναν τὰ ἔρια); Ὁ μεταφραστὴς - σχολιαστὴς τοῦ Ἡ.² (ἐκδ. Κάκτου), ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸν Μ. Conche κ.ἄ., ἀτυχῶς ὁμιλεῖ περὶ «θυροσδεψείου» καὶ περὶ ἀντιθέτων κινήσεων, πὺν φέρουν ἀρμονία.

Ἄς δοῦμε πρῶτα, τί λένε τὰ λεξικά¹: γναφεῖον = κναφεῖον <κνάπτω = λα-

Σχ.2. Πιεστήριος έλιξ γναφείου κατά Gille.

ζουν πύλημα (=κετσέ) με συμπίεση, με τη βοήθεια πιεστηρίου έλικος (Σχ. 2). Ίδου λοιπόν ο κοχλίας⁴ στο κναφείον, που περιστρέφεται και συγχρόνως κατεβαίνει, δηλ. κινείται άξονικά.

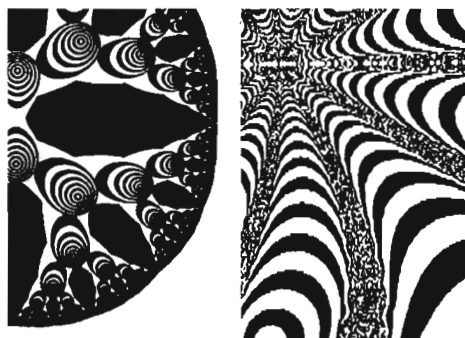
Έπομένως ο Ή. στο άποσπασμα 59 («Περί Φύσεως») φέρνει ως παράδειγμα του μορφώματος (*model*) του Σύμπαντος τόν κοχλία (άνελισσόμενη έλικα). Βεβαιώνει το άληθές ή χρήση της λέξεως «όδός» = άτραπός, ροῦς και τροχιά οὐρανίων σωμάτων. Για την πλήρη αποκρυπτογράφηση δοηθοῦν δύο άλλα αποσπάσματα: α) Το 60: «όδός άνω κάτω μία και ώντή.» Δέν άναφέρεται σε «κατηφόρες», αλλά όμιλεϊ για τροχιές, που άνελίσσονται προς όλες τις κατευθύνσεις αλλά και όλες τις κλίμακες (μικρόκοσμο και μεγάκοσμο) στην Κβαντική Φυσική και Άστροφυσική με τόν ίδιο νόμο: την Άνάγκη.

β) Το δεύτερο άποσπ., το 124, είναι καθοριστικό: «...άλλ' ώσπερ σάρμα εϊκῆ κεχυμένων (ύλικών) ο κάλλιστος κόσμος!» Δηλαδή (= όχι έτσι...) αλλά σάν σάρμα ύπολειμμάτων [όχι σκουπιδιών]², σάν τυχαία να ξεχύνονται τα πάντα, έτσι είναι ο πανέμοφος κόσμος. Και ο Άριστοτέλης έπεξηγεί: «αί κινήσεις και έλικες του οὐρανοῦ» (Μετά τα Φυσ. II 2.27).

Τώρα πλέον συνδυάζονται τα τρία άποσπ. 59, 60 και 124: άντιλαμβανόμαστε, τί μάς προτείνει ο Ή.: "Ένα μόρφωμα του Σύμπαντος, αποτελούμενο από άπειρους κόσμους, που υπάρχουν και κινούνται σε άνελισσόμενες έλικες στο μικρο-μεγάκοσμο σάν ΣΑΡΜΑ (τολύπη) Ξεχύνονται χαοτικά αλλά και σάν σύστημα κλασματομορφής (*fractal*).⁵ [Οί χαοτικές καταστάσεις έχουν συνήθως νόμους μεταβολής, τά δέ fractals είναι μορφές έπαναλαμβανόμενες άπείρως (προς το άπείρως μεγάλο και το άπείρως μικρό: Σχ. 3)]. "Ας δοῦμε τώρα το δεύτερο δεδομένο:

ναρίζω < κνάω = άπο-ξέω → Γοτθ. *humo* = χνούς → κνέφαλλον / γνάφαλλον = μαλλι άπορριφθέν / τολύπη. Lat. *lanarius* < *lana* = μαλλι < * *vlanus* < Φελκύω = ειλύω = τυλίσσω.

"Αρα ο Ή. όμιλεϊ για τη λανάρα, όπου μετά την κουρά ξαίνουν το μαλλι με την κνάφον (χτένι), για να γίνη τολύπη = τούφα για γνέσιμο. Τα άπορρίμματα (χνούδια) τα όνομάζουν και σήμερα γνάφαλλα, από τα όποια κατασκευάζουν πύλημα

Σχ.3. Κλασματομορφές (*fractals*).

Φωτ. 1. Κολλοειδές διάλυμα.

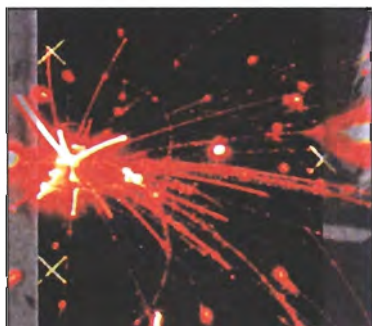
Φωτ. 2. Μεγέθυνση της 1. "Ελικες με δρόγγους.

Η ΑΠΟΨΗ ΤΟΜΟΠΟΥΛΟΥ.

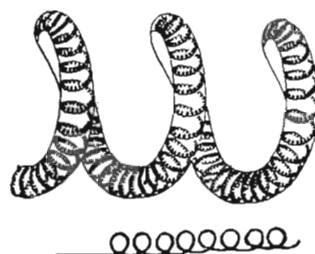
Τὸ 1969 διάβασα στὸ «Φυσικὴ καὶ Ἀνθρωπος» τοῦ Α. Νάσιουτζικ γιὰ τὴν «ἀποψη Τομόπουλου». Ἀναφερόταν σὲ τρία σπειροειδῆ, ποὺ ἀντιστοιχοῦσαν στὰ ἐπίπεδα ἀνόργανα - φυτά, ζῶα - ἄνθρωπος (Σχ. 4). Στὴ βιβλιοθήκη βρῆκα μία εἰσήγηση τοῦ Κων. Τομόπουλου μὲ θέμα «Υλισμὸς καὶ Συστήματα», ὅπου μέσα σὲ πολλὲς ιδέες ἀναφερόταν καὶ στὶς σπειροειδεῖς δομὲς τοῦ μικροκόσμου καὶ τὸ ἀνασπειρούμενο σπειροειδές ὡς πρότυπο δομῆς ἰδιαίτερα τῆς ὀργανικῆς ὕλης.

Σὲ συζήτηση ποὺ εἶχα μὲ τὸν Τ., μοῦ μίλησε γιὰ τὴ διδακτορικὴ του ἐργασία σχετικὰ μὲ τὴ σπειροειδῆ δομὴ τῶν ὑγρῶν κρυστᾶλλων σὲ κολλοειδῆ διαλύματα (λειτουργοῦν ὅπως σχεδὸν ἡ ὀργανικὴ ὕλη!). Ἀπὸ τὶς φωτογραφίες ποὺ μοῦ ἔδωσε (τὸν εὐχαριστῶ θερμῶς) ἐπέλεξα δύο (Φωτ. 1 καὶ 2). Στὴν πρώτη φαίνεται σὲ μεγέθυνση ≈ 1.000 φορές ἡ νηματοειδῆς δομὴ τῶν ἀνοργάνων κολλοειδῶν, ἐνῶ στὴ δεύτερη σὲ μεγαλύτερη μεγέθυνση διακρίνεται καθαρὰ ἡ σπειροειδῆς δομὴ τους (ἑλικες).

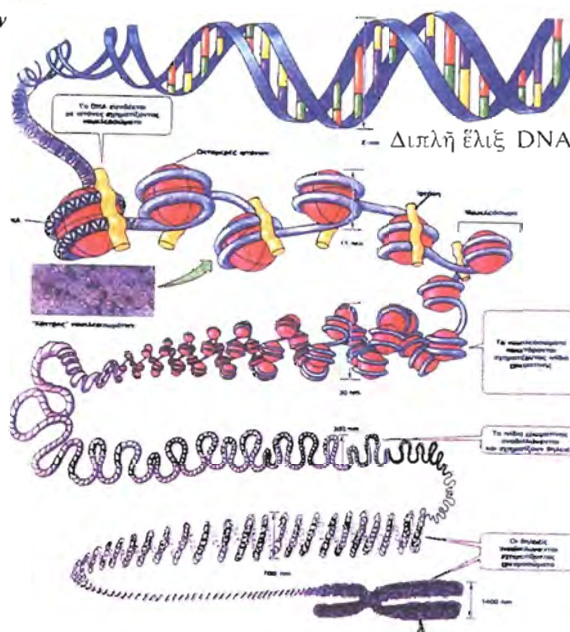
Παρατηρῶ ὅμως, ὅτι αὐτὸ ποὺ συμβαίνει στὰ διαλύματα, δηλ. σὲ μοριακὸ ἐπίπεδο (Σχ. 4), ἐμφανίζεται καὶ σὲ ἀτομικὸ/ὑποατομικὸ [Φωτ. 3] (ἑλικοειδεῖς τροχιᾶς ὑποατομικῶν σωματιδίων), στὸ βιολογικὸ ἐπίπεδο [Σχ. 5] (ἀνελλισσόμενη διπλῇ ἑλὶξ τοῦ DNA μέσα στὸ χρωμόσωμα) ὡς ἐπίσης στὸ ἱστολογικὸ [Σχ. 6] (ἑλικωτὲς κολλαγόνες ἴνες) καὶ τέλος στὸ megάκοσμο (Σχ. 7) μὲ

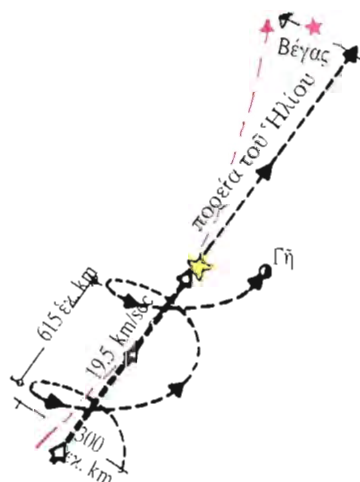
Φωτ. 3. Τροχιές ύποατομικών σωματιδίων.

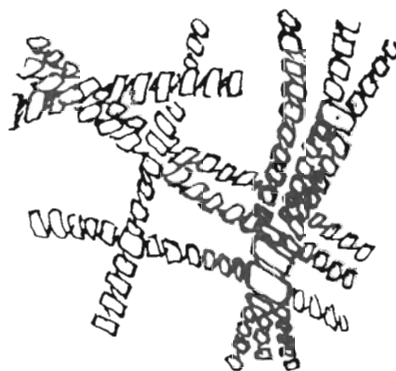
Σχ. 4. Άνασπειρούμενη σπείρα.

Σχ. 5. Το DNA στο χρωμόσωμα - άνελισσόμενη έλιξ.

Σχ. 7. Ήλκίνηση του Ήλιου και ή έλκκοειδής κίνηση τής Γής.

Σχ. 6. Κολλαγόνες ίνες - έλκκες.

τὴν ἀνελίσσόμενη ἐλικοτὴ τροχιά τῶν πλανητῶν, τοῦ Ἑλίου, τῶν γαλαξιών κ.λπ.

Ὁ Νόμος λοιπόν, ὁ Παγκόσμιος Νόμος, εἶναι ἡ ἀνελίσσόμενη ἑλιξ, ἡ μόνη κίνηση τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἡ Ἀνάγκη τῶν Ἑλλήνων, ὁ κοχλίας τοῦ Ἑ., μὲ τὴν ὁλενέργεια τοῦ σύμπαντος νὰ κῆται (νὰ κινῆται) σὲ νηματοειδεῖς σχηματισμούς σὲ μικρο-μεγάκοσμο, ἓνα γνάφαλλον (πίλημα), τὸ ΣΑΡΜΑ τοῦ Ἑ.

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΔΕΔΟΜΕΝΟ: ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΧΟΡΔΕΣ.

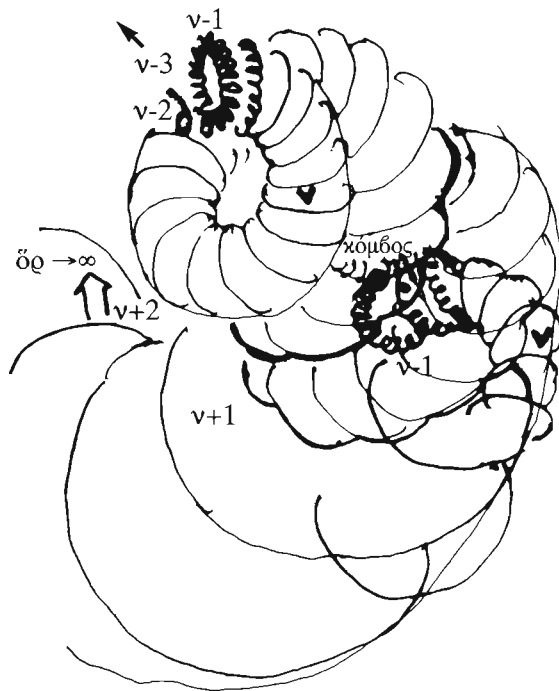
Ἡ ἀνάγκη γιὰ ἐνοποίηση τῶν τεσσάρων κοσμικῶν δυνάμεων (βαρυτική, ἡλεκτρομαγνητική, ἰσχυρὴ πυρηνική, ἀσθενὴς ἀτομική) σὲ μία Θεωρία τῶν Πάντων δημιουργήσε τὴ θεωρία τῶν κοσμικῶν χορδῶν (T. Kibble 1976 κ.ά.). Σὲ αὐτὴ προτείνεται ἡ ὑπαρξὴ χορδῶν ἀπειροστοῦ πλάτους καὶ μήκους γαλαξιακῶν διαστάσεων σὰν ἓνα δίκτυο διαίως περιστρεφόμενο, διασταυρούμενο καὶ διασπώμενο μέσῳ βρόγχων (ὄρα **Φωτ. 2**) μὲ καμπύλες (σὰν νήματα) χορδές. Τὸ ΣΑΡΜΑ - γνάφαλλον τοῦ Ἑ.

ΤΟ ΜΟΡΦΩΜΑ «ΣΑΡΜΑ».

Τὰ τρία φαινομενικὰ ἄσχετα μεταξύ τους θέματα ὁμιλοῦν γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεση· γιὰ ἓνα μόρφωμα τοῦ κόσμου μας, ποὺ θὰ τὸ ὀνομάσουμε πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου διανοητῆ Ἑράκλειτου ΣΑΡΜΑ (Κνάφαλλον - Τολύπη). Ἄς προσπαθήσουμε νὰ τὸ μορφοποιήσουμε:

Ὁ κόσμος μας, ὁ μόνος ποὺ μποροῦμε νὰ ἀντιληφθοῦμε, κινεῖ τὴν ὑλενέργειά του σὲ τροχιές ἀνελίσσομένων ἐλίκων (**Σχ. 8**), εἴτε στὸ μικρόκοσμο εἴτε στὸ μέγακοσμο, εἴτε στὴν ὁργανικὴ εἴτε στὴν «ἀνόργανη» ὕλη. Κινεῖται στὸ χωρόχρονο χωρὶς ἀρχὴ καὶ τέλος, «ἀεὶ ὄν» (Πλάτων).

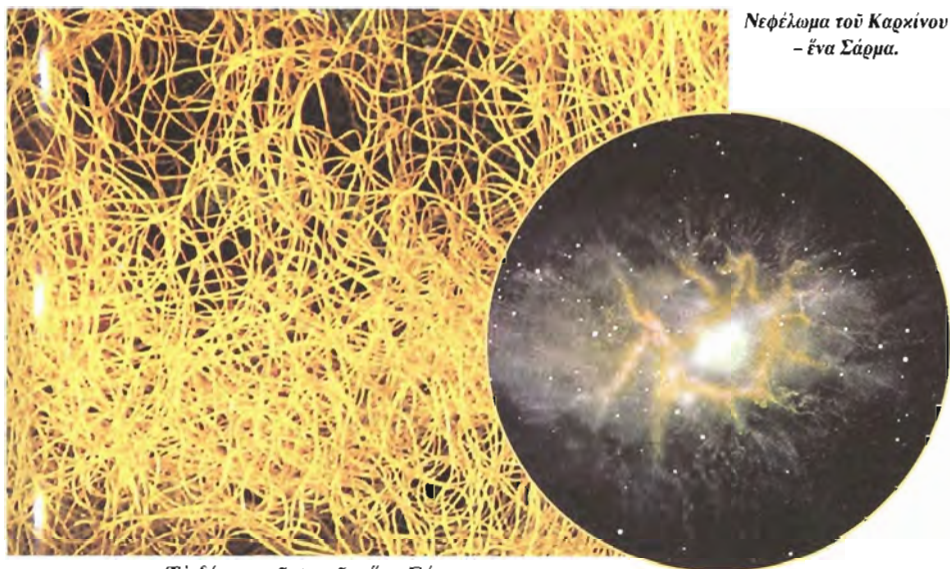
Στοὺς βρόγχους του (κόμβους) διακλαδίζεται σὲ ἄλλες ἀνελίσσόμενες ἑλικες ἄπειρες φορές, δεξιόστροφες ἢ ἀριστερόστροφες. Ἔτσι ὁ κόσμος - ΣΑΡΜΑ, τὸ κόσμημα - τάξις, εἶναι μία χαοτικὴ κλασματομορφὴ (fractal), ἀενάως ἐπαναλαμβανόμενος ἀλλὰ ποτὲ

Σχ. 8. Ὁ Κόσμος - ΣΑΡΜΑ.

τελείως ὅμοιος σύμφωνα μὲ τὸ νόμο «ὥσπερ σάρμα κάλλιστος κόσμος». Ordo in Chaos λοιπὸν καὶ ὄχι Big Bang.

Οἱ Ἕλληνες σοφοὶ καὶ ποιητικώτερα ὁ Ἡ. μᾶς δείχνουν τὸ δρόμο τῆς κατανόησης τοῦ σύμπαντος. Καὶ εἶναι ἀντίθετος ἀπὸ ἐξουσιαστικά ἰδεολογήματα καὶ κυρίως μακρὰν τῆς ψευδοαντίληψης τοῦ Ἐγὼ μας, ὅτι ὅλα ἔχουν ἀρχὴ καὶ τέλος. «Κόσμον τόνδε... ἦν αἰεὶ καὶ ἔστιν καὶ ἔσται...» (Ἡρ. 30). Τόσο ἀπλᾶ.

Νεφέλωμα τοῦ Καρκίνου
– ἓνα Σάρμα.

Τὸ δίκτυ τοῦ ψαρά – ἓνα Σάρμα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Φιλοσοφία (Γ' Λυκ.), ΟΕΔΒ.
2. «Ἡράκλειτος», ἐκδ. Κάκτος.
3. Liddell - Scott καὶ I. Σταματάκου, «Λεξικά».
4. B. Gille, «Les mécaniciens Grecs», 1980.
5. Κ. Καρμιράντζος, «Big Bang, Χάος, Φράκταλς», «Δ», τ. 230.
6. Μ. Δανέζης - Θεοδοσίου, «Τὸ σύμπαν».

Κων. Καρμιράντζος

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ: Πάντα θὰ μένη μετέωρη ἡ ἀπορία, πῶς οἱ Ἕλληνες (Ἰωνες φυσικοὶ, Πυθαγόρας, Ἡράκλειτος καὶ προηγούμενοι) ἔφθασαν σὲ ἀφθαστα ἀκόμη καὶ σήμερα ἐπίπεδα γνώσης ὄχι μόνον τῆς Φύσης ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, χωρὶς ὑψηλὴ τεχνολογία, συσκευές κ.λπ.

Τὴ μόνη ἐξήγηση - θεωρία ποὺ προτείνουμε, εἶναι ἡ εὕρεση ἀπ' αὐτοὺς τῶν κεκρυμμένων ἀρχαίων ἐνὸς τῶν προκατακλυσμαίων πολιτισμῶν τῶν Πρωτο-ελλήνων. Καὶ τὸν ὀνομάζω ἔτσι, γιατί, παρ' ὅλο ποὺ καὶ ἄλλοι λαοὶ βρῆκαν παρόμοιες πηγές, μόνον οἱ Ἕλληνες ἀνακάλυψαν τὶς πρωτότυπες, ἀλλὰ καὶ τὶς κατανόησαν καὶ τὶς ἀξιοποίησαν λόγῳ ψυχοπνευματικῆς συγγενείας.

Κ.Κ.

Ἡ ἐκδίκηση ἀπὸ τὸν ὑπόνομο

Πῶς; Τί εἶπες, χοντρές; Ἄκουσα καλά; Αἰσιοδοξεῖς, λέει, νὰ τελεσθοῦν «ἱστορικά αὐθεντικοί» Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες τὸ 2004 στὴν Ἀθήνα; Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ παιδάκι μου, ἔχεις σαλτάρει τελείως, ἢ νὰ σὲ πλακώσω στὶς μποῦφλες; Ἐδῶ τραβήξαμε τῶν παθῶν μας τὸν τάραχο δεκαεπτὰ αἰῶνες τώρα, νὰ θάψουμε τὸ «ἄρχαῖο πνεῦμα ἀθάνατο» (μπλιάχ!) στὴ χωματερὴ τῆς Ἱστορίας καὶ νὰ κοινοριοποιήσουμε κάθε ἴχνος του, κι ἔρχεσαι τώρα ἐσὺ νὰ μοῦ τσαμπουνᾷς γιὰ αὐθεντικούς ἀγῶνες καὶ κολοκύθια; Τί πρέπει τώρα νὰ ὑποθέσω γιὰ σένα; Μήπως ὅτι μοῦ «χάλασες» καὶ πρέπει νὰ σὲ ἀντικαταστήσω, ὅπως καὶ τὸν προκάτοχό σου, ἢ μήπως ἐλθισμόνησες τὸν σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς μας, πὺν σοῦ θυμίζω ὅτι δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν ἐξαφάνιση τῶν ἐλαχίστων ἔστω ὑπολειμμάτων τοῦ πολιτισμοῦ τῶν τρισκατάραιων, πράξη τὴν ὁποία ἐδῶ καὶ πάρα πολὺ καιρὸ ἐκτελῶ μὲ ἀπόλυτη σκηνοθετικὴ ἐπιμέλεια; Ἐχω, βλέπεις, καλὸ σκηνοθέτη, αὐτὸν πὺν κατευθύνει κι ἐσένα πάνω στὸ πλατὼ τοῦ ἀφελληνισμοῦ. Κι ἐσύ, ἀντὶ νὰ ὑπακοῦς στὶς ὁδηγίες του, πετᾷς κάτι σπόντες, πὺν μὲ κάνουν νὰ κλονίζωμαι.

Τί εἶπες; Ὅλα εἶναι μέσα στὸ ρόλο σου; Ἐ, πές το ντέ, νὰ ἡσυχάσω! Εἶπα κι ἐγώ, εἶναι δυνατόν; Πάντως μεγάλη μαφία ὁ σκηνοθετάκος. Ἀκόμα κι ἐγὼ κόντευα νὰ χάψω τὴν περὶ «αὐθεντικότητας» ἀτάκα. Καὶ δὲν τοῦ φαίνεται καθόλου. Οὔτε κι ὁ ἴδιος ἄλλωστε «φαίνεται» πουθενά. Τέλος πάντων, ἀνακουφίστηκα τώρα! Χαλάλι σου ἡ ταραχὴ πὺν πέρασα, βρὲ μπαγάσα! Ἄν κι ἐδῶ πὺν τὰ λέμε, δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ σὲ φαντασῶ μὲ κοντὸ χιτῶνα «νὰ πλάθης σιδερένιο κι ἄξιο τὸ κορμί». Θὰ ἦταν τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀναγούλας.

Ὅσο γιὰ σένα, κύριε σκηνοθέτα, σοῦ ἀξίζει ἓνα μεγάλο εὖγε! Οἱ ἱκανότητές σου νὰ φτειάχνῃς σκηνὲς ἀφανοῦς διεξόδουσης τύπου «ριφιφι» καὶ συνάμα παραπλάνησης μὲ ἀφήνουν ἄνανδο. Ἀκόμα καὶ τὸ πατριωτάκι σου ὁ Σπῆλμπεργκ θὰ ὠχρῶσε μπροστὰ σου. Λοιπὸν ἀπὸ σένα περιμένω ἀκόμη τὴν ἀπόλυτὴ ἐξαφάνιση καὶ τῶν τελευταίων παλιομυρμάρων τῆς Ἡλείας, ἀλλὰ διακριτικὰ καὶ μὲ φαντασία, ξέρεις ἐσὺ δά! Τὰ ἀσθεστοκάμινα περιμένουν «πράμα». Ἄ, κι αὐτὸ τὸ πλάνο σου μὲ τὴν πλάκα πὺν θγαίνει μέσα ἀπὸ τὸν ὑπόνομο εἶναι πράγματι πολὺ πρωτότυπο, μπράβο!

Ὅριστε;... Δὲν κατάλαβα... Τί ἐννοεῖς «δὲν εἶναι δικό σου»; Μὲ δουλεύεις πάλι; Τί πράγμα;... «Δὲν ἔχεις ἰδέα γι' αὐτό;»... Μὰ τότε... συναγεμὸς! Γιαχδούλη μου, δοήθεια, μᾶς τὴν πέσανε. Πετάξτε, σπάστε, ἐξαφανίστε αὐτὴ τὴ σκαζόπλακα, πρὶν μᾶς γίνῃ ταφόπλακα! ὦχ, ὦχ! Τὴν πῆραν οἱ Γερμανοὶ καὶ τὴν διαβάξουν, ὦχ, ὦχ, τὴν καθαρογράφουν, ὦχ, ὦχ, ὦχ, τὴν δημοσιεύουν; Κάτ! Κόψτε τὸ πλάνο, κόψτε το. Κόψτε τὴ διαφήμιση τοῦ ἀκατονόμαστου περιοδικοῦ ἀπὸ τὴν τηλεόραση. Ἀμάν, ἡ πλάκα γιγαντώνεται καὶ πέφτει νὰ μᾶς πλακώσῃ. Τρεχάτε, καλοῖ μου Γιαχδιστές, Ρωμιοσυνιστές, Βυζαντινιστές, πρὸ Χριστοῦ Χριστιανοί, Ἀντιδιχαστές καὶ λοιποὶ ἀννανιστές. Θὰ μᾶς λύωσῃ, ὅπως ἡ πρέσσαι τὰ σκουπίδια. Καὶ σὰν σκουπίδια πὺν θὰ ἀπογίνουμε, θὰ μᾶς περιλάβῃ κατόπιν καὶ τὸ

Σάρωθρον

ΔΥΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΕΣ «ΠΡΟΔΡΟΜΟΙ» ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΠΑΝΕΛΛΗΝΙΣΗΣ

❶ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ (1748-1833):

**‘Ο πρωτοπόρος του αγώνα για την άπαλλαγή
του Έλληνισμού από τον βυζαντινισμό**

‘Ο ‘Αδαμάντιος Κοραΐς, ό μέγας άφωτιστής του ‘Ελληνικού Γένους, ίατρός και διάσημος κριτικός φιλόλογος τής έποχής του, είχε προδιαγράψει με την κήρυξη τής ‘Ελληνικής ‘Επανάστασεως του 1821 τόν τρόπο τής άνακαινίσεως τών έκκλησιαστικών πραγμάτων, κυρίως στα «Προλεγόμενά» του στην ύπ’ αυτού έκδοσι τών «Πολιτικών» του ‘Αριστοτέλους (Παρίσι 1821).

Στό κείμενό του αυτό ό μέγας διαφωτιστής προτείνει τόν τρόπο με τόν όποιο θα γίνη ή διάρθρωσι τών ήθών όλου του γένους και τών ιερέων. Τά κύρια σημεία του σπουδαίου αυτού κειμένου του ‘Αδ. Κοραΐ είναι τά εξής:

❷ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΡΟΪΔΗΣ (1835-1904):

**‘Ο πρώτος καταλύτης του Ρωμαϊκού μύθου
περι «Έλληνοχριστιανικού Πολιτισμού»**

Τό όραμα του Εικοσιένα έχει παρομοιασθή με πανέμορφο λονλούδι, πού όμως δέν πρόλαβε νά ανθήση! Οί προσδοκίες τών ‘Αγωνιστών έπεσαν γρήγορα στο κενό. Τό νεοσύστατο έλλαδικό κρατίδιο άφηνε έξω άπ’ τά όριά του τό μεγαλύτερο μέρος του ‘Ελληνισμού, και ταυτόχρονα ή όντότητά του γινόταν έρμαιο τών έξουσιών τής Δύσης. ‘Ομως παρά τήν οίκτηρή του κατάσταση ένα προάγμα κατώρθωσε νά πετύχη: Τή δολοφονία του Νεοελληνικού Διαφωτισμού. Έχοντας ως κύρια ιδεολογική του βάση τή χριστιανική παράδοση του Βυζαντίου, άνεδείχθη ό καταστροφέας κάθε προσπάθειας πνευματικής ανάπτυξης του ‘Ελληνισμού. ‘Η αναγέννηση του ‘Ελληνικού Πολιτισμού στην Ευρώπη διήννε ήδη ώριμη φάση, γι’ αυτό έπρεπε νά σηκωθούν μεσαιωνικά τείχη, ώστε νά άποφενυχθή ή επανασύνδεση τής νέας ‘Ελλάδος με τό παρελθόν της. Οί Δάσκαλοι του Γένους, ως άλλοι πολεμιστές

Ἀδαμάντιος Κοραῆς: Κατάλαβε σὲ βάθος τὸ ρόλο τοῦ Πατριαρχείου στὴν ὑπόθεση τῆς ἀναγέννησης τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ προσπάθησε νὰ ἀπαλλάξη τὸ νέο κράτος ἀπὸ τὸν θυζαντινισμό καὶ τὴ ρωμιοσύνη καὶ νὰ τὸ στρέψῃ πρὸς τὴν ἐλληνικότητα.

Ἐμμανουὴλ Ροῖδης: Σὲ μιὰ ἐποχὴ πὺν ἐπεβάλλετο στὸ νεοελληνικὸ κράτος ὡς ἐπίσημη ἰδεολογία ὁ «Ἑλληνοχριστιανισμὸς» κατέδειξε μὲ τὸν θαρραλέο λόγο του τὸν κίνδυνο ἰδεολογικοῦ διχασμοῦ καὶ πνευματικοῦ μαρasmus, πὺν ἀντιπροσώπευε ἡ ἰδεολογία αὐτὴ – καὶ ὑπέστη μεσαιωνικοῦ τύπου διωγμοὺς ἀπὸ τὸ κατεστημένο τῆς Ρωμιουσύνῃς.

- «Α. Τοῦ ἕως τὴν ὥραν ταύτην ἐλευθερωθέντος μέρους τῆς Ἑλλάδος ὁ κλῆρος δὲν χρεωστεῖ πλέον νὰ γνωρίζῃ ἐκκλησιαστικὸν ἀρχηγόν του τὸν πατριάρχην τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐνόσω ἡ Κωνσταντινούπολις μένει μολυσμένη ἀπὸ τὴν καθέδραν τοῦ ἀνόμου τυράννου· ἀλλὰ πρέπει νὰ κυδερνᾶται ἀπὸ σύνοδον ἱερέων, ἐκλεγμένην ἐλευθέρως ἀπὸ ἱερεῖς καὶ κοσμικοὺς, καθὼς ἔπρασεν ἡ ἀρχαία ἐκκλησία, καὶ πράσσει ἐκ μέρους σήμερον ἀκόμη τῶν ὁμοθρήσκων Ῥώσων ἡ ἐκκλησία. Ἐλευθέρων καὶ αὐτονόμων Γραικῶν κλῆρος εἶναι ἀπρεπέστατον νὰ ὑπακούῃ εἰς προσταγὰς πατριάρχου ἐκλεγμένου ἀπὸ τύραννον καὶ ἀναγκασμένου νὰ προσκυνῇ τύραννον.
- »Β. Ὅστις ἀπὸ τῆς σήμερον ἐπιθυμῇ νὰ ἱερατεύσῃ, ὁποίας τάξεως ἱερατεῖαν καὶ ἂν θέλῃ, πρέπει νὰ ἐκλέγεται ἀπὸ τὸν κλῆρον ὅλον τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ τὸν λαὸν ἢ τοῦ λαοῦ τοὺς προεστῶτας.
- »Γ. Κανεῖς νὰ μὴν ἐκλέγεται, ἂν δὲν γνωρίζῃ κἂν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Αὕτῃ μόνῃ ἀπαιτεῖται διὰ τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῆς κοινῆς παιδείας. Τὰ ὀλίγα μας γυμνάσια, παρεκτὸς τῆς παρούσης ζάλης καὶ διακοπῆς τῶν μαθημάτων, οὐδ' ἔφθασαν ἀκόμη εἰς τὴν ποθομένην τελειότητα, ὥστε νὰ παραδίδωσιν ὅλας τὰς χρειώδεις εἰς τοὺς πολίτας, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τοὺς ἱερεῖς, ἐπιστήμας...
- »Δ. Ὅσα καὶ ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς ἐλάμβανον ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς,

τοῦ '21, ἐπεδίωξαν μὲ ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς τοὺς νὰ φέρον τὰ φῶτα τῆς Εὐρώπης –φῶτα Ἑλληνικά– στὴν ἀγωνιζόμενη πατρίδα. Χτυπήθηκαν ὁμως ἀλύπητα. Ὁ Κλῆρος θυσσοδομώντας τοὺς συκοφαντοῦσε, οἱ δὲ κρατικὲς ἀρχὲς τοὺς ἐξουδετέρωναν χάριν τῆς προστασίας τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος ἀπ' τὰ καινὰ δαιμόνια. Τὸ τέλος τῆς ἀπόπειρας τῶν λίγων αὐτῶν Ἑλλήνων νὰ ἐπανελληνίσουν τὴ Ρωμοσύνην πρέπει νὰ τοποθετηθῇ στὸ ἔτος 1853. Τότε στὸ Λοιμοκαθαρτήριο τῆς Σύρου παίχθηκε ἡ τελευταία πράξις τοῦ δράματος. Οἱ κρατικὲς ἀρχὲς, καθ' ὑπόδειξιν τοῦ Κλήρου, ἄνοιξαν τὴν κοιλία τοῦ ἀποθανόντος ἀπ' τὶς κακουχίας καὶ τὶς διώξεις Καίρη καὶ τὴ γέμισαν μὲ ἀσθέστη **«πρὸς ἐξόντωσιν τῶν δαιμόνων πού ἐνοικοῦσαν ἐν αὐτῇ»**...². Ἐκτοτε ἡ ἐλλαδική «Διανόηση» φρόντισε νὰ ἐπιβάλῃ καὶ στερεώσῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο τὸν «ἐλληνοχριστιανικὸ» μῦθο καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ ἐπίσημη κρατικὴ ἰδεολογία καὶ δομικὸ στοιχεῖο τῆς νεοελληνικῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως –πρᾶγμα πού πανηγυρικά ἐπέτυχε. Παρέργως ἀσχολήθηκε μὲ ζητήματα ἀνόητα ἢ καταστρεπτικά, ὅπως ἡ Μεγάλῃ Ἰδέα, ὁ Μαρξισμὸς καὶ τὰ τρέχοντα πολιτικὰ στὴν ἐκάστοτε μορφή τους. Ἐως σήμερα ἐλάχιστοι τῶν Ἑλλήνων μπόρεσαν νὰ συλλάβουν ἱστορικὰ τὴ διαχρονικὴ πορεία τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὶς

καὶ ὠρισμένα καὶ τυχερά, εἰς πληρωμὴν τῶν ἱεροπραξιῶν ὁποῦν-
δήποτε, πρέπει ἐξάπαντος νὰ καταργηθῶσιν ὅλα· καὶ ἀντ' αὐτῶν
νὰ πληρῶνωνται ἀπὸ τὸ δημόσιον ἐκάστης πόλεως οἱ κατὰ πόλεις
εὐρισκόμενοι λειτουργοὶ τῆς θρησκείας. Ἐναντίον εἰς τὴν παραγ-
γελίαν αὐτῆς εἶναι νὰ γίνωνται οἱ στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ πραγ-
ματευταί, καὶ οἱ ἱεροὶ ναοὶ νὰ μεταβάλλωνται εἰς πραγματευτῶν λο-
γιστήρια.

»Ε. Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀνομοθέτητον οὐδὲ τὸ περὶ τῆς ἡλικίας τῶν
ἱερωμένων. Ὁ Ἀριστοτέλης ἤθελε τοὺς ἱερεῖς τῶν ψευδοθεῶν γη-
ραλαίους· καὶ ὁ Πλάτων διορίζει καὶ τὸν χρόνον εἰς τὰ ἐξήκοντα
ἔτη... Τὸ ἔργον τῆς ἐξομολογήσεως μάλιστα δὲν πρέπει νὰ συγ-
χωρηται εἰς ἱερεῖς νεωτέρους τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν[...].

»Ζ. Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἐσύμφερε πολὺ νὰ λαμβάνωνται οἱ μέλ-
λοντες νὰ ἱερατεύσωσιν ἀπὸ τοὺς ἔχοντας γυναῖκα καὶ τέκνα πλέον
παρὰ ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς. Οἱ ἱερομόναχοι ἀρμόζουν πλέον εἰς τῶν
μοναστηριακῶν ναῶν τὴν ὑπουργίαν. Εἰς τὰς πόλεις μεταξὺ κο-
σμικῶν οἱ κοσμικοὶ ἱερεῖς εἶναι τόσον πρεπωδέστεροι, ὅσον εἶναι
μέλη τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, καὶ φροντίζουν ὑπὲρ τῶν πολιτῶν
ὥς συμπολίται.

»Η. Ἐὰν ὅμως εἶναι ἀληθῶς πολῖται καὶ αὐτοί, δὲν ὑπόκεινται διὰ

αἰτίες τῆς σύγχρονης πνευματικῆς του κακοδαιμονίας καὶ ἰδεολογικῆς συγχύσε-
ως. Ψήγματα ἱστορικῆς αὐτοσυνειδησίας καὶ ἀπόπειρες κατανοήσεως τῆς πα-
ρακμῆς τοῦ παρόντος συναντῶνται σὲ ἀρκετοὺς λογίους (ποιητές, λογοτέχνες)
ὅπως καὶ σὲ ἐλάχιστους πολιτικούς, πὺν τελικῶς ὅμως ἀδυνατοῦν νὰ ἀποτινάξουν
τὰ κατεστημένα.

Ἡ ἀπομυθοποίηση τῆς Βυζαντινῆς Παράδοσης

Πέραν τῆς αἰθέριας, ἰδεαλιστικῆς παρουσίας τοῦ Περικλῆ Γιαννόπουλου, ἄξιος
συνεχιστῆς τοῦ ἔργου τῶν Δασκάλων τοῦ Γένους καὶ πρωτοπόρος σὲ ἥθος καὶ λό-
γο ὑπῆρξε ὁ Ἐμμανουὴλ Ροῖδης (1836-1904). Ἡ καίρια συνεισφορά τοῦ Ροῖδη στὸ
μονίμως ὑπαρκτὸ αἶτημα τῆς κατάκτησης τῆς ἱστορικῆς αὐτογνωσίας τοῦ Νέου
Ἑλληνισμοῦ εἶναι ἡ ἀπομυθοποίηση τῆς μεσαιωνικῆς χριστιανικῆς παράδοσης
καὶ ἡ ἀνάδειξη τῆς ἰδεολογικῆς καὶ ψυχολογικῆς κατάντιας τοῦ Ἑλλήνος χρι-
στιανοῦ. Ἡ πεποίθησις τοῦ Ροῖδη, πὺς ὁ ἀνθρώπινος ξεπεσμός κατὰ τὸν Μεσαί-
ωνα ὠφείλετο στὴν προσηγηθεῖσα βίαιη ἐξάλειψις τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, εἶναι
βαθύτατη καὶ τέλεια θεμελιωμένη ἱστορικά. Εὐρύτερα στὸ ἔργο του μὲ μεγάλη ἀπο-

τοῦτο καὶ εἰς πολιτικὰς ὑπηρεσίας. Ἐξεναντίας χρεωστοῦν νὰ ἀπέχωσιν ὡς ἀπὸ παγίδα τοῦ διαδόλου ἀπὸ τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα. Διωρισμένοι νὰ ἀγρυπνῶσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, μόλις ἔχουν ἱκανὸν καιρὸν καὶ δύναμιν εἰς τὸ ἀπαραίτητον τοῦτο χρέος. Πῶς ἤθελον τὸ πληρώσειν, ἐὰν ἐπεβάρυνον ἔτι πλέον τὸ πολύπονον αὐτῶν ἔργον μὲ τὰς πολιτικὰς ἀσχολίας;

»Θ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱερέων πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογος μὲ τὸ πλῆθος τῶν κατοίκων ἐκάστης πόλεως καὶ μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἱερῶν ναῶν, οἱ ὅποιοι δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε πλειότεροι τῆς χρείας, οὔτε πολυδάπανοι. Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει, ὅτι, ἀφοῦ ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὸ μέτρον οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ μεγαλοπρεπεῖς ναοί, ὠλιγόστευσε τὸ χρεωστούμενον εἰς τὴν θρησκείαν σέβας.

»Τοιαῦτα κακὰ εἶναι τόσον πλέον ἀξιοθρήνητα, ὅσον καὶ ἡ διόρθωσίς των ἔγινε σχεδὸν ἀδύνατος. Ἐπειδὴ ἡμεῖς δὲν τὰ ἔχομεν ἀκόμη, καὶ γνωρίζομεν πόσον μᾶς ἔβλαψαν, ὅτε τὰ εἴχομεν, ἄς προσέχωμεν ἐξαρχῆς μὴ τὰ ἐμβάσωμεν καὶ δεύτερον εἰς τὴν πολιτείαν. Καθὼς εἰς αὐτὴν τόσοι ἄρχοντες χειροτονοῦνται, ὅσοι ἀρκοῦν εἰς τὴν κυδέρνησιν τῶν κοινῶν, καὶ τόσα ἀρχεῖα κτίζονται, ὅσα εἶναι ἱκανὰ νὰ χωρῶσι τοὺς κυδερνῶντας, παρόμοια καὶ ἡ θρησκεία μας οὔτε ἱερεῖς οὔτε ναοὺς πλειότερους τῆς χρείας πρέπει νὰ ἔχῃ.»

δεικτικὴ ἰσχὺ καταδεικνύει τὴ θαρραρότητα, τὴ διαίτη καὶ ἐν τέλει τὴν ἀπανθροπιά τῶν θεοκρατικῶν καθεστώτων. Ὁ Ροῦδης κατορθώνει νὰ περιγράψῃ ἀριστοφυματικὰ ἓνα μεγάλο ἀνθρώπινο δράμα: τὴν πάλη ἀνάμεσα στὶς φυσικὰς ἐπιθυμίας καὶ ἀνάγκας μὲ τὴς «ἱερὰς» ἀπαγορεύσεις τῆς θρησκείας. Ὁ ἀνθρώπος ἄλλοτε καταπατεῖ τὴς «θεϊκὰς» ἐντολὰς καὶ ἄλλοτε τὴς ἐπικαλεῖται, ἀναλόγως τῶν ἐπιδιώξεων του. Νικητὴς δηλαδὴ εἶναι ἡ φύσις ἔναντι τῆς θεοκρατίας καὶ τοῦ δόγματος, πὺν τὴν ἀρνοῦνται. Οἱ ἐξουσιαστὲς μιᾶς κοινωνίας ἐπικαλοῦνται τὸ δόγμα, γιὰ νὰ συντηρήσουν τὴν ὑπακοή τῶν μελῶν-πιστῶν τους, ἐνῶ οἱ ἐξουσιαζόμενοι κρυφὰ καταπατοῦν τὸ δόγμα, γιὰ νὰ ἐπιδιώσουν. Γνωρίζουν δηλαδὴ ἀμφότεροι (ἡ τουλάχιστον ὑποψιάζονται), πῶς χωρὶς τὴν καταπάτηση τῶν «ἱερῶν» ὅλα ὁδηγοῦνται στὸ θάνατο.

Παραθέτουμε ὠρισμένα ὁμηλικιώτατα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Ε. Ροῦδης, στὰ ὁποῖα γίνεται καταφανὴς ἡ ἥρωικὴ προσπάθεια τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Νεοέλληνα διαφωτιστῆ μέσα σ' ἓνα πανίσχυρο ἱεροκρατούμενο περίγυρο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀφώρισε καὶ πολλαπλῶς τὸν ἐδίωξε. Γράφει λοιπὸν περὶ τῆς ἐμφάνιστος τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ στὸν κόσμος: «Οἱ εἰδωλολάτραι περιέργειαν μόνον ἐδεί-

Τις κατευθύνσεις αυτές του μεγάλου ἐθνεγέρτη - διαφωτιστῆ ἀξιοποίησε (ὅσο μπόρεσε, λόγω τῶν ἀντιδράσεων ποὺ συνάντησε) ὁ σπουδαῖος μαθητὴς τοῦ Κοραῆ δυναμικὸς θεολόγος φιλελευθέρων ἀρχῶν καὶ θαυμάσια ἐλληνίζων Θεόκλητος Φαρμακίδης, ὅπως θὰ δοῦμε.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ κατάσταση πρὸ καὶ μετὰ τὸ '21

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασι στὴν Ἑλλάδα πρὶν καὶ μετὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821 παρουσίαζε τὴν ἐξῆς εἰκόνα:

Οἱ Ἑκκλησίες τῶν ἐπαρχιῶν, ποὺ ἀπετέλεσαν τὸ Βασίλειο τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821, τελοῦσαν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίᾳ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Μετὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821 ἡ ἐξάρτησι τῶν Ἑκκλησιῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως διεκόπη: Οἱ ἐθνικὲς συνελεύσεις τῆς Ἐπιδαύρου (1822) καὶ τῆς Τροιζῆνος (1827) ἀνεκήρυξαν ὡς ἐπικρατοῦσα θρησκεία στὴν Ἑλλάδα τὴν Ἀνατολικήν, ἀλλὰ καμμία μνεῖα δὲν ἔκαμαν περὶ ἐξαρτήσεως τῆς Ἑκκλησίας ἀπὸ τὸν πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως· καὶ τοῦτο προφανῶς, διότι ἡ Ἑλλάδα, γενόμενη ἐλεύθερη, ἔπρεπε νὰ ἔχη καὶ ἐλεύθερη ἐκκλησία καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ἐπικρατήσασαν ἀρχὴν ὅτι: ἡ ἐκκλησιαστικὴ τάξι πρέπει νὰ ἀκολουθῇ τὴν πολιτικὴν τάξι. Ἀλλωστε μία ἐξάρτησι ἀπὸ τὸν πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ὁποῖος ἐτέλει ὑπὸ τὴν διαταγὴν τοῦ σουλτάνου, ἔδλα-

*κνουν, νὰ γνωρίσωσι τὴν θρησκείαν καὶ τὰς τελετὰς τῶν ἄλλων λαῶν, εἰς οὓς ἄλλως ἐπετρέπετο ἐν Ρώμῃ ἢ ἐλευθέρᾳ ἐξάσκησις τῶν τελετῶν τῆς θρησκείας των. Ὁ φανατισμὸς ἀνεφάνη εἰς τὸν κόσμον μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ μόνους τοὺς χριστιανοὺς κατεδίωξαν οἱ Ρωμαῖοι, διότι δὲν ἀπετέλουν ἔθνος ἔχον ἰδίαν θρησκείαν, ἀλλ' αἶρεσιν καταφρονοῦσαν πάντα τὰ ἄλλα θρησκευόμενα καὶ δημοσίᾳ πολ-
λάκις ὑβρίζουσιν τὴν λατρείαν καὶ κρημνίζουσιν τὰ εἰδῶλα τῶν πολιούχων τῆς Ρώμης θεῶν»³. Ὅπως καὶ: «...τοσοῦτον ἀνεξίθρησκοι ἦσαν οἱ Ρωμαῖοι, ὥστε ἐθε-
ώρουν καὶ ἐτιμῶρουν ὡς ἔγκλημα τὴν μὴ ἀνεξίθρησκείαν τῶν Ἑβραίων καὶ Αἰγυ-
πτίων, ζητούντων νὰ εἰσαγάγωσιν εἰς Ρώμην οὐχὶ τοὺς θεοὺς των, οὐς μετὰ προ-
θυμίας εἶχον ἤδη ὑποδεχθῇ οἱ Ρωμαῖοι, ἀλλὰ τὸν φανατισμὸν καὶ τὴν πρὸς τὰ
λοιπὰ θρησκευόμενα καταφρόνησιν, ἐφ' ἣ διεκρίθησαν ἀεὶποτε οἱ ἀπόγονοι τοῦ
Ἰσραὴλ καὶ τὰ τέκνα τῆς Αἰγύπτου...»⁴.*

Ἡ καταστροφὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό

Γιὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τὴ μαζικὴ σφαγὴ τῶν Ἑλλή-
νων ἀναφέρει: «Πρὸ πολλοῦ οἱ εὐσεβεῖς αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου εἶχον κατε-

πτε καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησία. (Βλέπε τὰ ντοκουμέντα τῶν ἀφορισμῶν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἀπὸ τὸν πατριάρχη Γρηγόριο Ε' στὸν «Δαυλό», τ. Μαρτίου 1999 καὶ Μαρτίου 2000.)

Ἔτσι οἱ Ἐκκλησίες τῆς ἐλευθερωμένης Ἑλλάδος κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ἐπαναστάσεως ἐστεροῦντο ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς λόγῳ τῆς ἀνωμαλίας τῶν περιστάσεων. Ὁ Καποδίστριας βλέποντας τὴν ἀνωμαλία τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ θέλοντας νὰ δάλλῃ τάξιν σ' αὐτὰ συνέστησε προσωρινὴν εἰδικὴν ἐπιτροπὴν. Ἀκολουθῶν καὶ ἡ Ἀντιβασιλεία ἐπὶ Ὁθωνος, ἐπιθυμοῦσα νὰ θέσῃ σὲ τάξιν τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα, συνέστησε τὸ 1833 ὅμοια ἐπιτροπὴν, μέλη τῆς ὁποίας μεταξὺ ἄλλων ἦσαν ὁ Φαρμακίδης, ὁ Τρικούπης, ὁ Σχινᾶς καὶ ὁ Σ. Βυζάντιος, γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν καὶ νὰ ὑποβάλῃ προτάσεις.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη πρότεινε τὴν ἄμεση ἀνακήρυξιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴ σύστασιν Διαρκοῦς Συνόδου ὡς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ πλέον ἡ ἐπιτροπὴ ὑπέβαλε καὶ «Σχέδιον Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἐπὶ τῶν προτάσεων τῆς ἐπιτροπῆς ἡ ἀντιβασιλεία ζήτησε τὴν ἐγγραφὴ γνώμης τῶν ἐπισκόπων τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τοὺς συνεκάλεσε σὲ σύνοδον τὸν Ἰούλιον τοῦ 1833 στὸ Ναύπλιο. Κατὰ τὴν ἐν λόγω σύνοδον ἀπεφασί-

δαφίσει τὰ ἔργα ἐκεῖνα τοῦ Μύρωνος, Ἀλκαμένους καὶ Πολυκλείτου, τὰ ὁποῖα ἐθαύμασεν ὁ Ἅγ. Λουκᾶς καὶ ἐσεβάσθη αὐτὸς ὁ Ἀλαρίχος (σ.σ. ἀναφέρεται μόνον στὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν). Τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς ἀρξάμενον ἐπὶ Κωνσταντίνου ἐπεραιώθη ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ. Καὶ οὐ μόνον κατὰ τῶν λίθων ἐπέδειξαν τὸν χριστιανικὸν ζήλόν των οἱ ἀκάματοι ἐκεῖνοι εἰδωλοθραῦσται, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, ὅσους ὑπωπτεύοντο ἐμμένοντας εἰς τῶν πατέρων των τὴν θρησκείαν. Ὁ σφάζων πρόβατον πρὸς οἰκογενειακὴν εὐωχίαν, ὁ προσφέρων ἄνθη εἰς τοῦ πατρὸς του τὸν τάφον, ὁ συλλέγων χαμαίμηλα εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης, ὁ ἀρωματίζων τὴν οἰκίαν του ἢ φέρων ἀνηρημένον περὶ τὸν τράχηλον φυλακτήριον κατὰ τοῦ πυρετοῦ κατεμηνύετο ὑπὸ κουκκουλοφόρων κατασκόπων ὡς μάγος ἢ εἰδωλολάτρης, κατεβαρύνετο δι' ἀλύσεων καὶ ἐστέλλετο εἰς Σκυθούπολιν, ὅπου εἶχε στηθῇ τὸ χριστιανικὸν κρεουργεῖον. Ἐκεῖ συνεδρίαζον εὐσεβεῖς δικασταί, ἀμιλλώμενοι τίς πλείονας εἰδωλολάτρους νὰ ὀπτήσῃ ἐπὶ ἐσχάρας, νὰ θρᾷσῃ ἐντὸς ζέοντος ἐλαίου ἢ νὰ κατακόψῃ μεληδόν»⁶. Ἐξηγεῖ ἐπίσης τὴ διαστρέβλωσιν τῶν ἐλληνικῶν ἡθῶν ἀπ' τοὺς χριστιανούς: «Ὁ χριστιανισμὸς κατέπνιξε τὴν εἰδωλολατρίαν· καὶ ἐν τούτοις τὸ ἄκακον τοῦτο θῦμα κατέστησε τὸν φονέα του γενικόν

σθη ή διακήρυξη της ανεξαρτησίας τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλλάδος, ὁ δὲ καταστατικός χάρτης, πού εἶχε καταρτίσει ἡ ἐπιτροπή, δημοσιεύθηκε ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἡ ἐλληνική κυβέρνηση δὲν γνωστοποίησε τὴν ἀνακήρυξη τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας στίς λοιπές Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καὶ μάλιστα στὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ἀναμένονσα κατάλληλη εὐκαιρία. Τέλος τὸ 1850 ἡ Ἑλληνική Κυβέρνησι καὶ ἡ Σύνοδος ἀπεφάσισαν νὰ γνωστοποιήσουν στὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ στίς λοιπές ὀρθόδοξες ἐκκλησίες τὴν κήρυξι τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴ σύστασι τῆς Συνόδου καὶ ζητοῦσαν ἀπλῶς τὴν «ἀδελφικὴν ἀναγνώρισιν». Τότε (1850) ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως συνεκάλεσε τὴν περὶ ἑαυτὸν σύνοδο καὶ ἐξέδωσε (1850) τὸν καλούμενο «Συνοδικὸν Τόμον», μὲ τὸν ὁποῖο ἐμμέσως ἐπανάρχετο ἡ ἐξάρτηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφοῦ σὲ σπουδαῖα ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας ἔπρεπε ἡ Σύνοδος νὰ ἀναφέρεται στὸν οἰκουμενικὸ πατριάρχη.

Ἡ ἀντίδραση τῶν Ἑλλαδικῶν κατὰ τοῦ «Τόμου»

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐδῶ, ὅτι μετὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821 στὴν ἀπελευθερωθεῖσα Ἑλλάδα εἶχαν σχηματισθῇ δύο ἰσχυρές μερίδες, ἡ μία μὲ

του κληρονόμον, κληροδοτήσαν αὐτῷ τοὺς ναοὺς, τὰς τελετάς, τὰς θυσίας, τοὺς μάντις, τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ὀνειροκρίτας. Ταῦτα παραλαβόντες οἱ χριστιανοὶ μετεσχημάτισαν ὁπωσοῦν πρὸς χρῆσιν των, ὡς οἱ λογοκλόποι ξένας ιδέας, ὀνομάσαντες ἐκκλησίας τοὺς ναοὺς, τοὺς βωμοὺς θυσιαστήρια, τὰς πομπὰς λιτανείας καὶ τοὺς θεοὺς ἁγίους...»⁶.

Ἡ ψυχοπνευματικὴ στρέβλωση τοῦ ἀνθρώπου

Ὁ Ροῦδης διαβλέπει, πὺς τελικὰ ἡ «συντέλεια τοῦ κόσμου» καὶ ἡ «ἔκλειψις τῆς ζωῆς» εἶναι ἐκεῖνα πού πραγματικὰ ἐπιθυμεῖ ὁ χριστιανός, καὶ αὐτὰ καθώρισαν τὶς ἀρχές του. Γράφει χαρακτηριστικά:

«Πὺς ἐγεννήθη ἡ μεσαιωνικὴ μάγισσα ἡ μᾶλλον διατὶ ἡ Πυθία καὶ ἡ Σίδυλλα, αἱ ἀκτινοβόλοι αὐταὶ θυγατέρες τῶν θεῶν, μετεβλήθησαν εἰς θυγατέρας δαιμόνων; Διότι καὶ τοὺς θεοὺς μετέβαλεν εἰς δαίμονας ἡ Ἐκκλησία. Οἱ ἀρχαῖοι ἐλάτρευον καὶ ἐθεοποιοῦν τὸν ἀνθρώπον καὶ τὴν φύσιν. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἡ χλόη τῶν λειμώνων, ὁ φλοῖσθος τῆς θαλάσσης, τὸ μεῖδιμα τῆς παρθένου, ὁ ἔρως τῆς πατρίδος, ὁ οἶκτος πρὸς τοὺς πάσχοντα, ἡ φρόνησις, ἡ ἀνδρεία ἐκα-

ἀρχηγὸ τὸν συντηρητικὸ θεολόγο Κ. Οἰκονόμου, ἡ ὁποία ὑποστήριζε νὰ τηρηθῇ ἡ παράδοση ποὺ ἤθελε τὴν ἐξάρτηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, καὶ ἡ ἄλλη μερίδα μὲ μαχητικώτατο ἀρχηγὸ τὸν φιλελευθέρων ἰδεῶν θεολόγο καὶ κληρικὸ Θεόκλητο Φαρμακίδη. Ἡ δεύτερη αὐτὴ μερίδα περιελάμβανε καὶ τοὺς περισσοτέρους πολιτικούς καὶ λογίους τῆς Ἑλλάδος καὶ ὑπεστήριζε τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο.

Ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου τοῦ Πατριαρχείου ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση (1850) φάνηκε ὅτι τὸν ἀποδέχθηκε, καθὼς καὶ ἡ Γερουσία, ὅμως ἀπέμενε ἡ ἐπιψήφισή του ἀπὸ τὴν Βουλὴ, γιὰ νὰ καταστῇ νόμος τοῦ κράτους. Παρῆλθαν δύο περίπου ἔτη μέχρι τὸ 1852, ὅταν ὁ δεινὸς Φαρμακίδης δημοσίευσε τὸ σύγγραμμά του μὲ τίτλο «Ὁ Συνοδικὸς Τόμος ἢ περὶ Ἀληθείας», μὲ τὸ ὁποῖο προσέβαλλε τὸν Τόμο καὶ τὸν ἀπέρριψε παντελῶς μὲ ἰσχυρότατα ἐπιχειρήματα. Μὲ τὸ ἀνωτέρω σύγγραμμα ὁ Φαρμακίδης ἀπέδειξε: ὅτι οἱ Ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδος ἔπρεπε νὰ γίνουν ἀνεξάρτητες, διότι ἐλεύθερο κράτος προϋποθέτει ἐλεύθερη Ἐκκλησίαν, ὅτι ὁ πατριάρχης καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Σύνοδος δὲν εἶχαν κανένα δικαίωμα νὰ ἀνακηρύξουν αὐτοὶ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ συστήσουν σύνοδο σ' αὐτήν, διότι τοῦτο ἦτο δικαίωμα τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖο ἄσκησαν κατὰ τὸ 1833

λοῦντο Ἀπόλλων, Πάν, Ποσειδῶν, Ἀφροδίτη, Ἀσκληπιός, Ἄρης, Ἀθηνᾶ καὶ εἶχον ναοὺς καὶ θυσιαστήρια. Ἀλλ' ἅμα ἐνίκησεν ὁ χριστιανισμός, εὐθύς ἔσπευσε νὰ κρημνίσῃ βωμοὺς καὶ τεμένη, καὶ φωνὴ μεγάλη ἠκούσθη λέγουσα: "Ἀπέθανον οἱ θεοί". Καὶ μὴ νομίσῃ τις ὅτι ἡ κραυγὴ αὕτη ἐσήμαινεν ὅτι ὀνόματα μόνον ἐξέλιπον ἢ κατηργήθησαν ἀπλῶς οἱ τύποι τῆς ἀρχαίας λατρείας. Ἀπ' ἐναντίας ἡ ἔρευνα τῶν ἐκκλησιαστικῶν μνημείων πείθει ἡμᾶς ὅτι αὐτὴν τὴν φύσιν ἀπεστρέφετο ὁ χριστιανός, ὅτι χρυσὴ αὐτοῦ ἐλπίς καὶ ἄσβεστος πόθος ἦτο ὁ ὀλεθρος τῆς οἰκουμένης, ἡ ἔκλειψις τῆς ζωῆς, ἡ συντέλεια τοῦ αἵωνος, ἣν παρίστα ὡς ἐγγίζουσιν καὶ ποθητήν. Ὁ νεόφυτος, ἵνα ἀναρριχηθῇ εἰς τὰ ὕψη τῆς ἰδανικῆς τελειότητος, ἠναγκάζετο νὰ πατήσῃ ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, ἅτινα ὑπὸ ποικίλα ὀνόματα ἐθεοποιούν οἱ πατέρες του, νὰ προτιμᾷ τὴν στέρησιν τῆς ἀπολαύσεως, τὴν ἔρημον τῆς κοινωνίας, τὴν δουλείαν τῆς ἐλευθερίας, τὸν θάνατον τῆς ζωῆς. Καταρῶμενος τὴν φύσιν ἅπασαν, ἠναγκάζετο νὰ θεωρῇ ὡς παγίδα τοῦ Σατανᾶ τὴν εὐωδίαν τοῦ ἄνθους καὶ τὸ κελάηδημα τῆς ἀηδόνος. Καὶ ἐνῷ ὑπερχεοῦτο ν' ἀποστρέφῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἀπὸ τῆς γῆς, οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἠδύνατο ν' ἀναπαύσῃ ἀφόδως τὸ βλέμμα, διότι κακεὶ εἶχε τοπο-

καὶ κατὰ τὸ 1844· ὅτι τὰ περὶ γάμων, διαζυγίων, μοναστηρίων, παιδείας τοῦ κλήρου, διαιρέσεως ἐπισκοπῶν καὶ παρόμοια ζητήματα, ποὺ σχετίζονται μὲ τὰ κοσμικὰ συμφέροντα τῶν πολιτῶν, δὲν δύνανται νὰ ἀποφασίζονται χωρὶς τὴ σύμπραξι τῆς κυβερνήσεως, ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ Συνοδικὸς Τόμος, διότι τοῦτο οὔτε ἐπὶ Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων στὸ Ρωμαϊκὸ κράτος οὔτε σὲ ἄλλο ἀρχαῖο ἢ νεώτερο χριστιανικὸ κράτος συνέβη ποτέ. Διὰ τῶν ἀπόψεων καὶ ἐπιχειρημάτων αὐτῶν τοῦ Φαρμακίδη ἀπερρίφθη τελείως ὁ Συνοδικὸς Τόμος.

Τὸ νέο καταστατικὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ 1852 διετήρησε στὴν οὐσία τίς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ 1833. Τελικῶς τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἀνεγνώρισε τὰ τετελεσμένα. Ἔτσι ὑλοποιήθηκαν ἐν μέρει τουλάχιστον οἱ περὶ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἰδέες καὶ ἀπόψεις τοῦ Ἀδ. Κοραῆ, οἱ ὁποῖες δημοσιεύθηκαν στὸ Παρίσι τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1821 καὶ εἶχαν ἐπηρεάσει σοβαρῶς ὄχι μόνον τὸν Θεόκλητο Φαρμακίδη ἀλλὰ καὶ πολλοὺς πολιτικούς καὶ λογίους ἄνδρες τῆς Ἑλλάδος ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Καθὼς προελέχθη, ὁ Θεόκλητος Φαρμακίδης ὑπῆρξε ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ὁ διοργανωτὴς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Εἶχε εὐρεῖα γνῶσι, ἦταν ἀγχίνους καὶ φίλος τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς προόδου τόσο τῆς πολιτείας ὅσο καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Σήμερα ὑπάρχει ὑποδόσκουσα ἀντιδικία μεταξὺ Οἰκουμενικοῦ Πα-

θετήσῃ ἡ Ἐκκλησία δαίμονας καὶ πειρασμούς. Τὸ θεῖον ἄστρον τῆς πρωίας, τὸ ὁποῖον τοσάκις ἐφώτισε μετὰ μακρὰν ἀγρυπνίαν τὸν Ἀρχιμήδη ἀνευρίσκοντα τοὺς νόμους τῆς φύσεως ἢ τὸν Πλάτωνα ὀνειρευόμενον τὴν ἀθανασίαν, εἶχε μεταβληθῇ εἰς βδελυρὸν διάβολον ὀνόματι Ἑωσφόρον· ὁ δὲ ἄστηρ τῆς ἐσπέρας, τοῦ ὁποίου ἡ γλυκεῖα μαρμαρυγὴ ἐσήμαινεν εἰς τοὺς θνητοὺς ὅτι ἐφθασεν ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως ἢ τῆς ἡδονῆς, ἦτο ὁ ἀκάθαρτος δαίμων Ἀφροδίτη, ὁργανὸν πειρασμοῦ καὶ ἀπωλείας. Καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν εἶχε κατορθώσει νὰ μεταβάλῃ εἰς κόλασιν ἡ Ἐκκλησία»⁷.

Εἶναι προφανές, πὼς αὐτὲς οἱ ἀπόψεις του ἤγειραν τὸ μένος τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον του καὶ ὄχι ἡ δῆθεν σκανδαλώδης ὑπόθεση τοῦ ἔργου του «Πάπισσα Ἰωάννα», μᾶς καὶ ἀναφερόταν αὐτὸ στὸν ζόφο τῆς ρωμαιοκαθολικῆς Εὐρώπης καὶ ὄχι σ' αὐτὸν τοῦ «ἐνδόξου Βυζαντίου»... Ὁ κανστικὸς καὶ συνάμα σαρκαστικὸς λόγος τοῦ Ροῖδη κατέστη στὸ δεύτερο ἥμισυ τοῦ 19ου αἰῶνα ἀκατανίκητος ἀντίπαλος γιὰ τὴν Ἐκκλησία.⁸ Ἦταν ἀκέραιος καὶ ἀληθινός, γι' αὐτὸ καὶ ἔπειθε, διαλύοντας παρὰλληλα τὰ σκοταδιστικὰ νεφελώματα τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ ἔφερε τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια ἀπέναντι στὸν ἐπίπλαστο «ἐλληνοχρι-

τριαρχείου και Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, σ' ὅ,τι ἀφορᾷ στὶς «Νέες Χῶρες», ἤτοι τὶς ἑλληνικὲς περιοχὲς ποὺ ἐλευθερώθηκαν μετὰ τοὺς Βαλκανικοὺς Πολέμους. Τὶς «Νέες Χῶρες» τὸ Πατριαρχεῖο ἀποκαλεῖ «Πατριαρχικὲς Ἐπαρχίες», ἐνῶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία φαίνεται, ὅτι διεκδικεῖ δι' ἑαυτὴν αὐτὲς τὶς ἑλληνικὲς πλέον περιοχὲς. Ἐὰν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ κυβέρνησι ἐφαρμόσουν τὴν ἀρχή, ὅτι «ἡ ἐκκλησιαστικὴ τάξις πρέπει νὰ συμμεταβάλλεται μὲ τὴν πολιτικὴν τάξιν», τότε δὲν μένει παρὰ νὰ ἀνεξαρτητοποιήσῃ ἀπὸ τὸν πατριάρχη τὶς Ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἔπραξε ἡ ἐλευθερωθεῖσα Ἑλλάς κατὰ τὸ 1833 καὶ τὸ 1866 μὲ τὶς Ἐκκλησίες τῆς Ἑπτανήσου.

Βιβλιογραφία

Εἶχα ὑπ' ὄφιν μου τὴν ἀκόλουθη βιβλιογραφία:

- α. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία», ὑπὸ Α. Διομήδους Κυριακοῦ, Ἀθῆναι 1898, τόμος 3ος, ἐκ τῆς ὁποίας τὰ πλεῖστα ἐλήφθησαν.
- β. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία», ὑπὸ Βασ. Στεφανίδου, Ἀθῆναι 1959.
- γ. «Ἀριστοτέλους Πολιτικῶν τὰ Σφζόμενα», ἔκδ. ὑπὸ Ἀδ. Κοραῆ, Παρίσι 1821.

Δημ. Κων. Μαργέτης

Ἀντιπρόεδρος (ἱπ.) ἑ.ἀ.

στιανισμό». Παρὰ τὶς διώξεις ποὺ ὁ ἴδιος ὑπέστη καὶ τὶς ἀπαγορεύσεις τῶν ἔργων του ὁ Ροῦδης ἄντεξε καὶ σήμερα ἀποτελεῖ ἕναν σημαντικώτατο πνευματικὸ σταθμὸ στὴν πορεία τῆς νεοελληνικῆς σκέψεως. Αὐτὸ τὸ πραγματικὰ διαφωτιστικὸ τοῦ ἔργο προσπαθεῖ νὰ συνεχίσῃ καὶ νὰ πλατύνῃ – μετὰ ἀπὸ διακοπὴ σχεδὸν ἐνὸς αἰῶνος – ὁ «Δαυλός», ἐπιθυμώντας νὰ συνεισφέρει καὶ ἐκεῖνος στὴν πνευματικὴ ἀφύπνιση τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ, ἂν ὁλοκληρωθῇ, πιθανὸν νὰ συμπαράσῃ γιὰ μίαν φορὰ ἀκόμη ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα στὶς κορυφὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου.

Σημειώσεις:

1. «Εἰκοσιένα: Τὸ λουλούδι τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ δὲν ἐπρόλαβε νὰ ἀνθήσῃ», «Δαυλός», τ. 159, Μάρτιος 1995.
2. «Ἡ ἐξόντωσις τοῦ Θ. Καΐρη», «Δαυλός», τ. 193, Ἰαν. 1998.
3. Ε. Ροῦδης, «Ἄπαντα», ἔκδ. «Ἐρμῆς», τόμος Α', «Πολιτικὴ Μελέτη», σελ. 43.
4. Ὁμοίως, «Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Σαρίπολον», σελ. 48.
5. Ὁμοίως, «Πάπισσα Ἰωάννα», σελ. 200.
6. Ὁμοίως, «Πάπισσα Ἰωάννα», σελ. 188.
7. Ὁμοίως, «Αἱ Μάγισσαι τοῦ Μεσαιῶνος», σελ. 382.

Παν. Α. Κουβαλάκης

Ἀπεριορίστου κάλλους ἔθνικὸς μαζοχισμὸς

«Μνημεῖα ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ μεσοπολέμου μὲ ἀπεριορίστο κάλλος»... Ὑἱτοι χαρακτηρίσει ἡ Ἐφορεία Νεωτέρων Μνημείων τέσσερις ἐτοιμόρροπες προσφυγικὲς κατοικίες τοῦ δήμου Δραπετσώνας, ποὺ κτίσθηκαν τῇ δεκαετία τοῦ Μεσοπολέμου, γιὰ νὰ στεγάσουν τοὺς Μικρασιάτες πρόσφυγες! Ἀντὶ λοιπὸν τὸ Ρωμαῖκο νὰ κατεδαφίσῃ τὰ κτίσματα αὐτὰ καὶ στῇ θέσῃ τους νὰ ἀνεγείρῃ νέες οἰκοδομές, γιὰ νὰ στεγασθοῦν οἱ ἑκατὸ πενήντα φτωχὲς οἰκογένειες ποὺ διέμεναν ἐκεῖ πρὶν τὸ σεισμὸ τοῦ 1999, προτιμᾷ νὰ στήσῃ ἕνα ἀκόμη μνημεῖο ἥττας καὶ δυστυχίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ μάλιστα «ἀπεριορίστου κάλλους»... (ἐφημερίδα «Νέος Λόγος» τοῦ Πειραιᾶ). Μετὰ τὴν ἐθνικὴ σχιζοφρένεια ἡ Ρωμοσύνη παρουσιάζει καὶ συμπτώματα ἐθνικοῦ μαζοχισμοῦ βαρεῖας μορφῆς.

Π.Λ.Κ.

Οἱ ἀρχαῖοι ἀντέγραψαν τοὺς Βυζαντινοὺς!

Ἀκόμα καὶ ὁ «ἥχος» ὡς μουσικὸς ὅρος καταβάλλεται προσπάθεια ἀπὸ τοὺς «γνωστοὺς κύκλους» νὰ ἀφελληνισθῇ. Ἐπιχειρώντας ἀπλᾶ μία νύξη τονίζουμε, ὅτι πρῶτα ὁ Θεόφραστος μὲ μεγαλύτερη σαφήνεια καὶ ἀργότερα ὁ Πορφύριος προσδιορίζουν τὴ διαφορὰ τῶν ἡχων μεταξὺ τους ὡς ποιότητων. Δὲν στεκόμαστε καθόλου στὴν Ὀρφικὴ παράδοση οὔτε στίς «Ἀλκαϊκὲς νότες». Οἱ «καλοθελητὲς» ἐρευνητὲς (βλ. καὶ Th. Reinach, «Ἡ Ἑλληνικὴ Μουσικὴ», ἔκδ. Καρδαμίτσα, Ἀθήνα 1999) ἀπορρίπτουν τὸν ὅρο «ἥχος» ὡς (ἀρχαῖο) ἑλληνικὸ καὶ τὸν θέλουν «βυζαντινὸ» (μεσαιωνικό). Ὡς ἀρχαῖο (ἑλληνικὸ) προτιμοῦν (– προτείνουν) τὸν ὅρο «τρόπος», ἀπ' ὅπου καὶ τὸ λατινικὸ *modus* καὶ τὸ γαλλικὸ *mode*. Ὁ κ. Ἡλ. Τσιμπιδάρος ὑποδεικνύει, πὼς ἡ χρῆση ἤδη ἀπ' τὸν Θεόφραστο τοῦ ὅρου «ἥχος» ὡς διαφοροποιητικῆς ποιότητος συμπίπτει μὲ τὴν βυζαντινὴ... Τὸ ἐπιμύθιο: Οἱ ἀρχαῖοι Ἑλλήνες ἀντέγραψαν στὴ Μουσικὴ τοὺς Βυζαντινοὺς!

Γ.Β.Π.

Πίστη καὶ Ἑλλάδα

Ἀκούσαμε τὸ τρομερὸ «Πρῶτα ἡ πίστη καὶ μετὰ ἡ πατρίδα» ἐπισήμως αὐτὲς τίς μέρες ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴ ἡγεσία. Σκεφτῆτε, τί γίνεται πῶς κάτω, σκεφτῆτε τί ἐννοοῦν, ὅταν μιλάνε γιὰ τὸν ἀνύπαρκτο «ἑλληνοχριστιανισμό»... Ποιὰ πίστη; Καὶ ποῖός εἶπε ὅτι ἐλεύθερος τὸν νοῦν ἄνθρωπος «πιστεύει»; Πίστη ἐννοεῖτε πρὸς τὸν Γιαχβέ! Γιὰ τὸ λόγο τοῦτο στὴν Ἀμερικὴ ἡ «ἑλληνικὴ» ἐκκλησία φρόντισε νὰ ἀπαλείψῃ τὴν πατρίδα (αὐτὴ μὲ τὴ μεγαλύτερη πολιτισμικὴ ἱστορία τοῦ κόσμου), ἀπαγορεύοντας τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα στοὺς ναοὺς της, καὶ οἱ Ἑλλήνες τῆς 3ης, 4ης γενιᾶς νὰ φθάνουν χριστιανοί, ἔχοντας ξεχάσει ἐντελῶς τὴν μεγάλη αὐτὴ πατρίδα. Αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ποῖός θὰ τὸ χρεωθῇ;

Π.Γ.

Ποῦ ἀνήκουν οἱ διχαστές;

Δὲν εἶναι τυχαῖο πὼς τὸν «ψόγο» περὶ ἐπικείμενον «διχασμοῦ» τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοῦ «Δαυλοῦ» δὲν τὸν προβάλλουν – λόγῳ τῆς γελοιότητάς του – ἰσχυροὶ ἐκπρόσωποι τῆς Ἐξουσίας ἀλλὰ ἀστοιχείωτα φερέφωνά της, καλύπτοντας τὸ πρόσωπό τους μὲ ἀρχαιοπρεπῇ «μορμολύκεια»...

Καὶ ὁ πιὸ ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ὑποψιασθῇ, ποιοὶ ἐπιθυμοῦν πάσῃ θυσίᾳ νὰ κρατήσουν στὴν ἱστορικὴ ἀφάνεια τοὺς ἠθικοὺς αὐτοῦρους τῆς δολοφονίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ἀλλὰ καὶ τοὺς φυσικοὺς ἐκτελεστὲς τῆς γενοκτονίας ἐνὸς μεγάλου μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Διότι ὁ διχασμὸς ἀνήκει σὲ ἄλλους, σ' αὐτοὺς ποὺ ἐπὶ αἰῶνες διχάζουν - διαιροῦν, γιὰ νὰ ἐξουσιάζουν. Ὁ ἴδιος ὁ Ναζωραῖος τὸ ὁμολογεῖ: «Μὴ νομίσῃτε ὅτι ἦλθον νὰ θάλω εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν· δὲν ἦλθον νὰ θάλω εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν. Διότι ἦλθον νὰ διαχωρίσω ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς» (Ματθ. ι, 34-35).

Π.Α.Κ.

Προτιμᾶται ὁ «Ἡλίθιος»

Ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας παρακολούθησε τὴν παράσταση στὸ θέατρο ὅπου παιζόταν ὁ «Ἡλίθιος» τοῦ «Χριστιανοῦ τῆς Ψυχῆς» Ντοστογιέφσκυ! (Φυσικὰ μὲ τίποτε δὲν θὰ ἔκανε τὸ ἴδιο μὲ τὴν ἀρχαία τραγωδίᾳ, ποὺ ἄλλωστε ὁ Χριστιανισμὸς τὴν συκοφάντησε καὶ τὴν ἀπαγόρευσε γιὰ 1.600 χρόνια τουλάχιστον.) Ἑσωτερικὴ συγγένεια τοῦ ἐβραιοχριστιανισμοῦ. Σὲ προηγούμενο ἀρθρο τοῦ «Δαυλοῦ» μὲ τίτλο «Μὲ τὸ μάτι τῶν μεταγενεστέρων» (Δεκ. 2000) ἐπισημάνθηκε ἡ ἀδυναμία τῶν Χριστιανῶν καλλιτεχνῶν οἰουδήποτε εἶδους, ἐποχῆς καὶ διαμετρήματος νὰ ἀποδώσουν τὴν ιδέα τοῦ κάλλους τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιοτήτας. (Ἐξαίρεση ἀποτελεῖ ὁ προμηθεϊκὸς Μπε-

τόδεν, τοῦ ὁποίου τὴν γιγαντωσύνῃ μόνον τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα μπορεῖ νὰ χωρέσῃ.)

Στὸν Ντοστογιέφσκυ ὅλοι οἱ ἥρωες εἶναι ἐσωστρεφεῖς, νευρωτικοί, καταθλιπτικοί καὶ μὲ τὴν τύχῃ ἢ τὸ ἔγκλημα προσπαθοῦν νὰ γεμίσουν τὸ κενὸ τῆς ἐβραιοχριστιανικῆς ψυχῆς τους σὲ πυρετικὴ ἀνισορροπία σπαραγμοῦ, ὅπου σπυρδαλίζει κανεὶς τὸν Γιαχβὲ εὐκολώτατα. Τὰ συμπεράσματα εὐκόλα. Αὐτά, γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς, τί βλέπουμε στὸ θέατρο καὶ τὴν τηλεόραση.

Π.Γ.

Ὁ «περιττός φόρτος» στήν γραφή, ἡ κατάργηση τόνων καί πνευμάτων καί ἡ ἀγλωσσία τῆς Ρωμιοσύνης

ῥΕλαβα καί δημοσιεύω τήν ἀκόλουθη ἐπιστολή:

Ἀγαπητέ κ. Λάμπρου,

Γιά πρώτη φορά ἐπικοινωνῶ μαζί σου, ἔστω καί κάπως ἀργά, γιά νά ἐκφράσω τή χαρά μου καί τά συγχαρητήρια γι' αὐτή σας τήν πρωτοβουλία: νά ἐκδώσετε ἕνα περιοδικό, πού γιά πρώτη φορά τοποθετεῖ στή σωστή τους διάσταση τίς ἔννοιες: «Ἑλλάδα», «Ἑλληνας», «Ἑλληνισμός», κι ὄχι ὅπως τόν ἀκολουθοῦν πιστά καί τόν ἐκφράζουν οἱ διάφοροι «τηβεννοφόροι», πού κουβάλησαν αὐτές τίς ἔννοιες σάν κάποιο συνηθισμένο πρᾶγμα ἀπ' τίς χώρες τῆς «Ἑσπερίας», μιά καί σ' αὐτό τόν τόπο στέρευαν κι ἔχασαν τὸ νόημά τους καί μετατράπηκαν σέ μιά ταπεινή καί συνηθισμένη πηγὴ, πού μπορεῖ ἀποδοτικὰ νά ἐκτεθῇ στήν ἀγορὰ γιά μιά τυπικὴ καί ταπεινὴ σχέση. Καί φτάσαμε στὸ σημεῖο, ὅσοι ζήσαμε γιὰ χρόνια στὸ ἐξωτερικὸ γιά πολλές καί διάφορες αἰτίες, νά ἀκοῦμε καί νά βλέπουμε στοὺς ξένους τὸ θαυμασμό τους γιά τὸ «Ἑλληνικὸ Θαῦμα» καί στήν πατρίδα μας νά βλέπουμε μιά ὑποτυπώδη καί τυπικὴ ἀντιμετώπιση τοῦ ὅλου φαινομένου. Κι ὅσοι θητεύσαμε στὰ πανεπιστήμια τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἑνώσεως εἶδαμε καθηγητές, πού προκαλοῦσαν τὸ θαυμασμὸ διδάσκοντας τὴν προσφορά τῆς Ἑλλάδας τὴν ἀνεπανάληπτη στὸν ἀνθρώπινο πολιτισμό, κι ὅταν ἤρθαμε στήν πατρίδα μας (ἐπέστρεψα τὸ 1958), ἀντιμετωπίσαμε τὴν «μῆνιν» τῆς Ἑξουσίας, καί μόλις καί μετὰ βίας μὲ διώρισαν στὰ σαράντα πέντε μου χρόνια. Ἔτσι θέριεψε ὁ καημὸς γιά τὴν κατάντια τῆς Ἑλληνικῆς μας Παιδείας καί τῇ θέσῃ, πού τῆς δῶσαν ὅλοι οἱ ὑπεύθυνοι, αἰῶνες τώρα, μετατρέποντάς τὴν σέ ἕνα ἀντικείμενο τυπικῆς ἱστορικῆς ἀρχαιογνωσίας. Ἀκριδῶς ἐδῶ θρίσκεται καί ἡ ἀξία τῆς δικῆς σας προσφοράς: Στὸ ὅτι προσπαθεῖτε σέ ἀνεπανάληπτη μορφή ν' ἀναστήσετε αὐτὸν τὸν γίγαντα, τὸν Ἑλληνισμό, μὲ τὸν ἀπέριττο στοχασμὸ του καί τὴν ἀνθρωπιστικὴ του σκέψη, βγάζοντάς τον ἀπ' τὸ γύψο, πού τὸν καταδίκασαν αἰῶνες τώρα ὅλοι οἱ φωτοσθέστες καί σκοταδιστές, ὑπάγοντάς τον κάτω ἀπὸ ἄλλες, ὁλότελα διαφορετικὲς νοοτροπίες, ἔξω καί μακριὰ ἀπ' τὴν Ἑλληνικὴ Σκέψη. Καί στερημένοι ἀπ' τὰ γενεσιουργὰ νάματα τῆς Ἑλληνικῆς μας Παιδείας χάσαμε τὸν ἑαυτὸ μας, παραδείραμε καί περιπέσαμε σέ ἀνείπωτες περιπέτειες καί φτάσαμε κάποτε νά προβάλλουμε στὸ ἱστορικὸ προσκήνιο «ἕνα παράλλαμα, ἕνα βασίλειο, ἕνα ψέμα».

Εὐχομαι καί πιστεύω, πὼς ἡ ὥραία σας αὐτὴ πρωτοβουλία θὰ ἀπλωθῇ καί σιγὰ σιγὰ θ' ἀγκαλιαστῇ ἀπὸ ὅλους ἐκείνους πού πραγματικὰ πονοῦν γιά τὸν ξεπεσμό καί τὸ ταπεινὸ ἐπίπεδο τῆς Παιδείας μας στὴ χώρα μας, στήν πατρίδα πού γεννήθηκε, γιά νά γίνῃ καί πάλι ἡ πατρίδα μας κέντρο τῆς Ἑλληνικῆς Σκέψης, κέντρο τοῦ πανανθρώπινου πολιτισμοῦ. Καί γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλω. Γιατί εἶναι πικρὸ, πολὺ πικρὸ γιά κείνους, πού ἔζησαν καί τὸ κατάλαβαν στίς ξένες χώρες, πού βρεθῆκαμε, ἀπλοῖ ἄνθρωποι νά λένε τόσα πολλὰ γιά τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καί οἱ Ἕλληνες νά σηκώνουν τοὺς ὤμους.

Χρεάζεται λοιπὸν μία συνεχὴς προσπάθεια, γιά νά προχωρήσῃ ἀποφασιστικὰ ἡ κίνηση γιά τὴ δημιουργικὴ ἀναγέννηση τῆς Ἑλληνικῆς Σκέψης, πού στάθηκε ἡ βάση

και ή άφετηρία κάθε προόδου. Θά πρέπει όμως σιγά σιγά νά οργανωθή ή κίνηση έτσι, πού νά αποτελέσθαι ένα ένιαίο οργανικό σύνολο, γιά νά καλύπτει όλες τις πλευρές του κινήματος μέ βάση και άφετηρία τήν Έλληνική Γλώσσα στήν όλη μακραιώνη πορεία της, στή δημιουργική της όμως εξέλιξη και άνέλιξη. Γιατί ή γλώσσα μας στή μακρόχρονη πορεία μας σάν ζωντανός οργανισμός άκολούθησε τήν οργανική φυσιολογική της πορεία και ύπέστη τις φυσιολογικές αλλαγές έτσι, πού ή παλαιότερη γλώσσα νά μήν είναι καταληπτή άπ' τό σύνολο των Νεοελλήνων, έκτός άπό εκείνους πού είχαν σπουδές πάνω στή γλώσσα, τους φιλόλογους, κι όχι όλους. Συνεπώς, γιά νά γίνη προσιτός ό άρχαίος έλληνικός στοχασμός, χρειάζονται δύο πράγματα: ή νά μάθουν όλοι οί Νεοέλληνες τά άρχαία Έλληνικά, πράγμα άκατόρθωτο, ή νά μεταφραστούν ύπεύθυνα στή νεοελληνική, όποτε θά είναι προσιτός στόν καθένα. Και πέραν αύτου ή γλώσσα μας στο διάβα του χρόνου ύπέστη και κάποιες φωνολογικές και άλλες αλλαγές (ό τονισμός, πού άπό προσωδιακός έγινε δυναμικός), πού δέν είναι δυνατόν νά παρασιωπηθοϋν ή και νά άγνοηθοϋν. Γι' αύτό κατά καιρούς προτάθηκαν άπό προοδευτικούς πνευματικούς ανθρώπους κάποιες αλλαγές, πού ν' άποδίνουν σωστά τή φράση και νά μή δημιουργοϋν περιττό φόρτο στή γλωσσολογία. Και είναι άξιο άπορίας, πώς έσεις, μέ τήν τόσο προοδευτική σκέψη, έπιμένετε στή χρήση τόνων, πνευμάτων, αύξήσεων, μιά και ή ύπαρξή τους ή και ή άντιγραφή τους δέν προσθέτει τίποτα οϋσιαστικό, άντίθετα δυσκολεύει άδικαιολόγητα τή μάθηση. Και ξερετε πολύ καλά, ότι αύτά τά σημάδια είναι των Έλληνιστικών χρόνων, όταν είχε πάψει πλέον ή προσωδιακή προφορά και τοποθετήθηκαν άδικαιολόγητα βέβαια σάν δοθητικά σημάδια.

Άκόμα και στο θέμα της διδασκαλίας των άρχαίων Έλληνικών ύπάρχουν έγγενείς δυσκολίες και κίνδυνος, μήπως περιπέσουμε στήν τυποκρατία της πρόσφατα καταργημένης νοοτροπίας, όπου οί κάθε λογής άνεύθυνες μεταφράσεις έξυτηρετοϋσαν μόνο τά θαλάντια των «μαυραγοριτών» στή διδασκαλία της άρχαίας Έλληνικής μέ τις άνεύθυνες μεταφράσεις. Άκόμη ή άνάγνωση του άρχαίου έλληνικού κειμένου γιά τή δημιουργία ύποδλητικών μορφών, όπως πρέσβευε και ό Φτέρης, μάλλον δέν άποδίνει, όπως δείχνει ή καθημερινή διδακτική πείρα. Είναι όμως δυνατόν, άπό προσωπική πείρα, όταν ύπάρχει δυναμική διδασκαλία της άρχαίας Έλληνικής, θέτοντας προκαταβολικά τό θέμα: ότι δέν ύπάρχει λέξη της άρχαίας Έλληνικής, πού νά μήν άπαντά και στή γλώσσα μας – κι αύτό είναι σωστό, μόνο πού θέλει κάποια ξεχωριστή γνώση – , δημιουργείται μιά ξεχωριστή ψύχωση στα παιδιά και διάθεση νά παρακολουθοϋν αύτή τή διαδρομή.

Πάντως άνεξάρτητα άπ' τις παρατηρήσεις θέλω νά εκφράσω τήν άγάπη μου και τήν όλόψυχη συμπαράστασή μου στήν ώραία σας πρωτοβουλία, κι είμαι βέβαιος πώς κάποτε αύτός ό καημός μας γιά τήν κακή θεώρηση των πολιτιστικών μας αξιών θά παραχωρήσει τή θέση της σέ μία ρωμαλέα έλληνική πορεία, έτσι πού ή έρμη ή πατρίδα μας γρήγορα νά βρει τόν έαυτό της και τήν επίζηλη θέση της μέσα στόν παγκόσμιο πολιτισμό.

Μ' εκτίμηση

Μιχ. Κουρκούτας

Φιλόλογος, τέως Πρόεδρος της ΟΛΜΕ

Σχόλιο: Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ φιλόλογοι δὲν «τοποθέτησαν ἀδικαιολόγητα», ὅπως γράφει ὁ κ. Μ. Κουρκούτας, ἀλλὰ ἀναγκάστηκαν νὰ εἰσαγάγουν στὴν γραφὴ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, ὅταν ἡ προσωδία στὴν προφορὰ τῆς χάθηκε στὸν διαχυθέντα πρὸς Ἀνατολὰς Ἑλληνισμό ἀλλὰ καὶ στοὺς ἑλληνίζοντες βαρβάρους. Ἡ «ἐφεύρεσή» τοὺς αὐτὴ ἀποτελοῦσε **ἀπόλυτη ἀνάγκη γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου** (ὅπως ἀκριβῶς καὶ σήμερον, πὺν δὲν ὑπάρχει προσωδία), καὶ τοῦτο θὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανεὶς, ἂν δῇ τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ὄχι μόνον ὡς ἀπλὸ ὄργανο ἐπικοινωνίας ἢ συνεννόησης, ὅπως εἶναι ὅλες οἱ ἄλλες γλῶσσες, πὺν εἶναι «συμβατικές» (ἀναιτιώδης σχέση μετὰξὺ σημαίνοντος καὶ σημαινόμενου), ἀλλὰ ὅπως πράγματι αὐτὴ εἶναι, δηλαδὴ ἂν τὴ δῇ ὡς τὴ μόνη μὴ συμβατικὴ γλῶσσα τοῦ Κόσμου (αἰτιώδης σχέση μετὰξὺ σημαίνοντος καὶ σημαινόμενου). Τοῦτο σημαίνει, ὅτι κάθε σύμβολό τῆς καὶ στὴν προφορικὴ (φθόγγος - προσωδία) καὶ στὴν γραπτὴ (σύμβολο εἰκαστικό, γράμμα, τόνος ἢ πνεῦμα) μορφή του φέρει σταθερὴ κωδικὴ σημασία, τὴν ὁποία εἰσάγει ὡς μία ἐπὶ μέρους ἔννοια στὴν πλήρη ἔννοια πὺν ἀποδίδει κάθε λέξη (Πλάτων, «Κρατύλος»: βλ. Ἡλίαν Τσατσόμοιρον, εἰς «Ἱστορίαν Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας. – Ἡ ἀποκωδικοποίησι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου», φιλολογικὴ ἐπιμέλεια Δημ. Ι. Λάμπρου, ἐκδ. «Δαυλός» 1991). Ἄν κατορθώσουμε νὰ ἀντιληφθῶμε τὸ μοναδικὸ αὐτὸ γεγονός, τότε δὲν θα περιορισθῶμε ἀπλῶς νὰ ἀντιτεθοῦμε στοὺς «διάφορους **“τηβεννοφόρους” πὺν κοινὸν ἑσπερίαν αὐτὴς τίς ἔννοιες σὰν κάποιο συνηθισμένον πρᾶγμα ἀπὸ τίς χώρες τῆς “Ἑσπερίας”, μὰ καὶ σ’ αὐτὸ τὸν τόπο στέρειψαν καὶ ἔχασαν τὸ νόημά τους**», ὅπως ὀρθῶς γράφει ὁ ἐπιστολογράφος, ἀλλὰ θὰ τολμήσουμε νὰ ἀπαλλαγῶμε καὶ ἀπὸ τὸν «προοδευτισμόν», ὁ ὁποῖος ἐπίσης (ἐρχόμενος ἐξ Ἀνατολῶν ἢ Δυσμῶν, ἀδιάφορος) ὑπηρετεῖ τὴν ἀλογία ἀντὶ τοῦ λόγου ἐν ὀνόματι τῆς «μὴ δημιουργίας περιττοῦ <δὴθεν> φόρτου στὴ γλωσσομάθεια», ἐπειδὴ δὴθεν «δὲν προσθέτει τίποτε τὸ οὐσιαστικό». Τὴν ἀρχὴ αὐτὴ τῆς ἀπορρίψεως τοῦ «περιττοῦ φόρτου» δὲν τὴν ἀποδέχεται κανένα ἔθνος γιὰ τὴ γλῶσσα του καὶ τὴ γραφὴν του (π.χ. οἱ Γάλλοι ἐπιμένουν νὰ γράφουν μέ... πολὺν φόρτο, ἅς ποῦμε τὴ λέξη «eau» - νερά, μὲ τέσσερα γράμματα, ἐνῶ προφέρεται ὡς ἓνας φθόγγος: ο καὶ θὰ μπορούσε νὰ γραφῇ ἐπίσης μὲ ἓνα γράμμα: ο). Ὁ παγκόσμιος Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς, τὸν ὁποῖον ἐξυμνεῖ ὁ κ. Μ.Κ., οἰκοδομήθηκε μὲ ἐργαλεῖο τὴν μητέρα τῶν γλωσσῶν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ τὴ γραφὴν τῆς, ὅπως ἦταν καὶ ὄχι ὅπως τὴν κατάντησαν οἱ Ῥωμοὶ, ἡ γλῶσσα - γραφὴ - ρετᾶλι τῶν ὁποίων δὲν οἰκοδόμησε τίποτε (καὶ δὲν μπορεῖ, τέτοια πὺν εἶναι, νὰ οἰκοδομήσῃ τίποτε). Προδήλως τὸ ἐπόμενο θῆμα τῆς «λογικῆς», δάσει τῆς ὁποίας καταργήθηκε ὡς «περιττὴ» π.χ. ἡ δασεῖα (ἡ ὁποία εἶναι σημαντικὸς φθόγγος ἀλλὰ καὶ γράμμα τῆς Ἑλληνικῆς, γι’ αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἔγραφαν ὡς Η, οἱ δὲ ξένοι τὴ διατηροῦν ὡς Η, η), ἡ ἢ ὑπογεγραμμένη (ἡ ὁποία ἐπίσης εἶναι γράμμα: Ι) κ.ο.κ., θὰ εἶναι ἡ κατάργησις π.χ. τῶν φθόγγων - γραμμάτων η, υ, ει, οι, υι κ.λπ. (τοῦτο ἤδη «προωθεῖται» ἀρμοδίως) μὲ τὸ ἴδιον αἰτιολογικὸν («περιττά»), ἀκολούθως ἡ κατάργησις ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου (καὶ τοῦτο ἤδη «προωθεῖται» ἀρμοδίως) καὶ τέλος ἡ κατάργησις τῆς ἰδίας τῆς γλῶσσας τουλάχιστον ὡς λόγου, ἀλλὰ καὶ ὡς μέσον ἐπικοινωνίας, ἀφοῦ ὠρισμένες κραυγὲς θὰ ἀρκοῦσαν γιὰ τὴ «συνεννόησιν» μὲς ζωώδους κοινωνίας, ὅπως τείνει νὰ καταντήσῃ ὁ σημερινὸς Ἑλληνισμὸς καὶ ὁλοκλήρῃ ἡ ἀνθρωπότητα (ἴσως καὶ τοῦτο «προωθεῖται» ἀρμοδίως, ὁ δὲ ἐπιστολογράφος φαίνεται, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τίς ἀναφορὰς του στὴν πολιτιστικὴ κατάστασι τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων, ὅτι τὸ ὑποψιάζεται κάπως).

Δ.Ι.Α.

Σαράντα παλικάρια...

Γιαχδέ μου! Πώς νά κρατήσω τίς λεπτές ισορροπίες; Μία φορά ξύπνησαν από τόν νήδυμον σαράντα συγχρόνως (!) ἀκαδημαϊκοί μας, κι αὐτὴ ἦταν ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου. "Οχι πὼς δὲν ἔκαναν καλὰ, ποὺ τοποθετήθηκαν πάνω στὸ ζήτημα τοῦ ἐκλατινισμοῦ τοῦ ἀλφαθήτου μας. "Ισα - ἴσα μάλιστα εἶπαν αὐτὰ ποὺ γράφουμε στὸν «Δαυλό» κάπου 20 χρόνια περὶ συνωμοσίας κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης. Κι ἄς μὴν εἴμαστε ἀκαδημαϊκοὶ ἢ παρατρεχάμενοι σπογγοκωλάριοι τῶν. "Ομως, νά, δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι ἔχουν κάπως ἄργα ἀνακλαστικά; Γιατὶ μὴ μοῦ πῆτε ὅτι δὲν καταλάβαιναν, ποῦ πῆγαινε ἡ δουλειὰ μετὰ τὴ καθιέρωση τοῦ μονοτονικοῦ. Αὐτὸ τὸ κατάλαβε κι ἡ κουτση - Μαρία. Τότε λοιπὸν τὴν κάνανε γαργάρα, ἄγνωστο γιὰ ποιоὺς λόγους, ἢ εἶχαν πέσει σὲ χειμερία νάρκη. Καὶ νάσον τώρα τὰ σαράντα παλικάρια ἀπὸ τὴν Πανεπιστημίου (γιατὶ τὸ λάτλημα τῆς Τροπολιτσᾶς θέλει οὐμπαλα), νὰ ἐκδηλώνουν τὴν ἑτεροχρονισμένη τους ἀνησυχία γιὰ τὴν τύχη τῆς γλώσσας μας. Ποῦ εἴσαστε, ρέ παιδιά, ὅταν ἀποφασίζοταν ὁ ὀργανωμένος ἀναλφαθητισμὸς τῶν ἐλληνοπαίδων ἀπὸ τοὺς ξυλοσχίστες τῆς Βουλῆς;

Βέβαια ὁ κύριος Μαρωνίτης ἀπὸ τὸ «Βῆμα» δίνει μιὰν ἄλλη διάσταση στὸ ὅλο θέμα. Καὶ ἀρχικά, γιὰ νὰ μὴ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν «γραμμὴ», μᾶς ἐπαναληροφορεῖ ὅτι ἡ ἀλφαθήτα μας εἶναι σημιτική. Κι ἤλθ' ἡ καρδιά μου στὴ θέση τῆς. Γιατὶ εἶχε καιρὸ νὰ τὸ γράψῃ. Καὶ φοβόμουν, μήπως εἶχε ἀναθεωρήσει τίς ἀπόψεις του. "Ομως δρᾶχος ὁ κ. Μαρωνίτης. Κατόπιν, Κύριος οἶδε γιατί, μπερδεύει τὸν ἀγῶνα τῶν δημοτικιστῶν μὲ τὸ ἔκτρωμα τοῦ ἐκλατινισμοῦ τοῦ ἀλφαθήτου μας. Καὶ ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ «διαμαρτυρόμενη Ἀκαδημία εἶναι συντηρητική».

Ὁ ἕτερος τῶν φωστήρων τοῦ «Βήματος» προσπαθεῖ νὰ ἐπιχειρηματολογήσῃ, ὑπερασπιζόμενος τὰ πληκτρολόγια (!) τῶν ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν. Μά, κύριε Μπαμπινιώτῃ μου, ἔτσι προσφέρετε καὶ κακῆς ποιότητος ὑπηρεσίες στὸν ρηξικέλευθο γλωσσασολόγο κύριον Παπαῖ, ποὺ ζητάει «φονιτικὴ γραφί» καὶ λατινικὸ ἀλφάθητο, καὶ δικαίως ὁ ἄνθρωπος θὰ νομίζῃ ὅτι τὸν σαμποτάρετε. Διότι, ὅπως λέει κι ὁ λαός, ἅμα ἔχῃς τέτοιους φίλους, τί τὸν θέλεις τὸν «Δαυλό»;

Ρέ παιδιά, πολὺ θὰ ἤθελα νὰ δῶ συμποῦμπουλη τὴν Ἀκαδημία σὲ συλλαλητήριο στοὺς δρόμους ἢ σὲ ἀπεργία πείνης στὰ Προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου, διαμαρτυρόμενη γιὰ τὸν γλωσσικὸ μας ἀφελληνισμό. Στὴν τιμὴ μου, σᾶς γράφω, θὰ θυσιάσω τρία μεροκάματα, γιὰ νὰ τοὺς συμπαρastaθῶ. Δηλαδή τί στὸν κόσμον νὰ δῶ τὸν κ. Τάσο Ἀθανασιάδῃ μὲ ἀγωνιστικὸ φρόνημα καὶ μὲ ντοунтούκα στὸ χέρι... Μέχρι καὶ τὸν κ. Μαρωνίτῃ εἶμαι ἱκανὸς νὰ φιλήσω στὸ μέσον τοῦ δρόμου.

Γιῶργος Πετρόπουλος

μς. Ὀρφεύς

«Ἐριφος ἐς γὰρ ἔπετον»! Σὰν καταικία ὥρμησαν στὸ γάλα τοῦ Ὀρφισμοῦ ὁ Ὅμηρος κι ὁ Ἡσίοδος, ὁ Φερεκύδης κι οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι τῆς Ἰωνίας καὶ τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος, προκειμένου ν' ἀνακτήσουν τὴν χαμένη σοφία «τῶν παμπαλαίων καὶ πολὺ πρὸ τῆς νῦν γενέσεως θεολογησάντων» (Ἀριστοτέλης), ποὺ ἦσαν «κρείττονες ἡμῶν καὶ ἐγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες» (Πλάτων), ὥστε νὰ θεμελιώσουν ἐκ νέου τὸ οἰκοδόμημα τοῦ παγκόσμιου πολιτισμοῦ, ποὺ εἶχε καταστραφῇ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀρφέως γιὰ ἀγνώστους λόγους: «Ἔκτι δ' ἐν γενεᾷ», φησὶν Ὀρφεύς, «καταπαύσατε κόσμον ἀοιδῆς» (Πλάτων).

Ὁ Ὀρφεύς τοῦ Οἰάγρου καὶ τῆς Καλλιόπης ὑπῆρξε ἀπόγονος πέμπτης γενεᾶς τοῦ Ἀτλαντος, ἀπὸ μία θυγατέρα του ὀνόματι Ἀλκυόνη. Δὲν ξέρουμε ἀκριβῶς, ἀν γεννήθηκε στὴν Κρήτη ἢ στὴν Θράκη· γνωρίζουμε ὅμως καλὰ, ὅτι διέτριβε μεταξὺ Ἑλικῶνος καὶ Λειδήθρου (Πιερίας), ὅπου οἱ Ἑλικωνιάδες καὶ Πιερίδες Μοῦσες ἀντίστοιχα τοῦ ἔνισπον (= διηγῆθησαν) τὴν κοσμοποιίαν, τὴν ὁποία δίδαξε μὲ τὴ σειρά του σ' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ Ὀρφισμὸς εἶναι τὸ πρῶτο μονοθεϊστικὸ θρησκευτικὸ σύστημα καὶ ἡ πρώτη ἐνιστικὴ κοσμοθεωρία. Ὁ κόσμος τοῦ Ὀρφέως εἶναι αὐτοδημιουργούμενος, αὐτοσυντηρούμενος κι αὐτομεταβαλλόμενος, ὅπως ἀκριβῶς κι ὁ κόσμος τοῦ Ἡρακλείτου· ὡς πρώτην ἀρχὴν δὲ ὑπολαμβάνει τὴν «μελανόπτερον Νύκτα». Ἡ Νύκτα, «πρώτη οὐσία καὶ τροφὸς πάντων», ἔφερε μέσα της προχρονικὰ καὶ στατικά τὸν σύμπαντα κόσμον. Ἐξεικονίζεται μ' ἓνα πελώριο αὐγὸ, καθότι σφαιρικόν· καὶ «τὸ σφαιρικὸν ξυγγενὲς τῷ παντί». Στὸ κέντρο ἀκριβῶς τῆς «πάντοθεν ἐκύκλου σφαίρης» κατοικοῦσε ὁ Ἔρος, ἡ δημιουργικὴ δύναμις τοῦ Ὄντος, ὁ ἡρακλειτικὸς «πάντων πατὴρ πόλεμος», ποὺ «ἔχαιρεν μονότητι». Ὅταν ὅμως ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου («περιτελλομέναις ὥραις»), τὸ κοσμικὸ αὐγὸ διερχάγη καὶ «ἐξ αὐτοῦ ῥαγέντος εἰς δύο γενέσθαι οὐρανὸς καὶ γῆ τῶν διχοτομημάτων ἑκάτερον»· παράλληλα «ἔβλασταν» – καὶ ὅχι γεννήθηκε – ὁ Ἔρος, «ἀγαλλόμενος χρυσαέσιν πτερύγεσιν», ὥστε νὰ θρῖσκειται παντοῦ καὶ νὰ ἐνώνῃ τὰ διεστῶτα, ποὺ ἔτσι δημιουργοῦν τὶς μορφές. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ὡς κοσμογονικοὺς παραστάτες τοῦ γίγνεσθαι ἔχουν τὸν Κρόνον (χρόνο) καὶ τὴν Ρέα (χώρο), ποὺ μετὰ κάποιο διάστημα θὰ παραδώσουν τὰ ἡνία στὸν Δία (πνεῦμα, ἐνέργεια, ἄρρεν) καὶ τὴν Ἥρα (ῥῆ, θῆλυ), ποὺ διὰ τοῦ Ἔρωτος ἐνώνονται διαρκῶς. Ὁ Ἔρος, ποὺ ἐμφανίζεται τριαδικὸς ὡς Φάνης, Μῆτις καὶ Ἡρικεπαῖος, παρὰ τὴν ἀρσενοθήλεια φύση του καὶ τὴν ἀπανταχοῦ παρυσία του, γίνεται περισσότερον αἰσθητὸς στὸ ἐνεργητικὸ ἄρρεν στοιχεῖο – «ἐν γὰρ τῷ Διὶ ὁ Ἔρος ἐστίν»–, γι' αὐτὸ καὶ οἱ ποιητὲς κάνουν λόγο περὶ τῶν ἀτελειῶτων ἐρώτων τοῦ Διὸς μὲ θνητὲς γυναῖκες καὶ ἀθάνατες.

Ἡ δημιουργία κι ἡ κακοδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου ἐρμηνεύονται ἀπ' τοὺς Ὀρφικοὺς διὰ τοῦ μύθου τοῦ Ζαγρέως, τοῦ μονογενοῦς καὶ ὁμοουσίου υἱοῦ τοῦ Διὸς, ποὺ κατεσπαράχθη ἀπ' τοὺς Τιτάνες καὶ τὶς Τιτανίδες, τὰ δῖαια καὶ ὑδριστικά τέκνα τοῦ Κρόνου. Ὁ Ζεὺς κατεκεραύνωσε τοὺς Τιτάνες κι ἀπὸ τὴν τέφρα τους, ποὺ περιεῖχε καὶ μόρια τοῦ Ζαγρέως - Λόγου, δημιούργησε τοὺς ἀνθρώπους,

τῶν ὁποίων ἡ φύση ἀποτελεῖ σύνθεση τιτανικῆς τέφρας ('Υλῆ - 'Ανάγκη) καὶ διονυσιακοῦ πνεύματος (Λόγος - 'Ελευθερία). Ἡ μοῖρα ὥστόσο τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τραγική, ἀφοῦ ἡ ζωὴ του δὲν εἶναι παρὰ ἓνας πόλεμος τῶν κοσμογονικῶν αὐτῶν στοιχείων, πὺν ἕκαστον ἀπειλεῖ ἀνὰ πᾶσα στιγμή νὰ ἐκμηδενίσῃ τὸ ἄλλο καὶ νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπο θεὸ ἢ θηρίο, καθὼς θὰ ἔλεγε ὁ Ἀριστοτέλης. Μόνη λύτρωση τοῦ ἀνθρώπου ἡ συμφιλίωση τῶν ἀντιθέτων ('Ηράκλειτος), ἡ ἐκατέρωθεν ἀναγνώριση τοῦ ἄλλου «ὁμογάλακτου ἀδελφοῦ» (Νίτσε).

Ὁραματισμοὺς τοῦ εὐδαιμονικοῦ αὐτοῦ τέρατος προσέφεραν οἱ Ὀρφικοὶ μὲ τὴν τέχνη, πὺν παρουσίαζε τὸν ἄνθρωπο στὴν ἰδανικὴ του μορφή, παρέχοντας ὡς πρότυπο τὸν Ἀπόλλωνα, «τὸν συνάγοντα καὶ ἐνίζοντα τὰ μερισθέντα μέλη τοῦ Διονύσου». Παράλληλο ρόλο ἔπαιζαν καὶ οἱ «θίασοι», ὅπου οἱ μύστες εἰσῆγαν τὰ μέλη στὴν ἰδέα τῆς τραγικότητος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν τρόπο ἐξισορρόπησης, παρέχοντας ὡς παράδειγμα τὸν ἴδιο τὸν Ὀρφέα καὶ «τὴν εἰς Ἄδου κατάβασίν του». Ὁ ἥρωας, ὡς γνωστόν, ἀφέθηκε στὴν κυριαρχία τοῦ Λόγου - 'Ελευθερίας (ἄρρεν), παραμελώντας παντελῶς τὴν πεφιλημένη του «Εὐρυνδίκη» ('Ανάγκη - θῆλυ), ἡ ὁποία, λησμονημένη, ἐνταφιάσθηκε στὰ δάθη τοῦ ἀσυνειδήτου, ἐνῶ ὁ Ὀρφεὺς «ἐξελόχευεν» (= ἀπεκάλυπτε) τὸν ἱερὸν λόγο στὴν Οἰκουμένη. Ὅταν ὁ ἥρωας συνειδητοποιήσῃ τὸ δράμα του, ἦταν πλέον ἀργά: Οἱ μαινάδες τῆς ἰδίας τῆς ψυχῆς του τὸν διαμέλισαν, ὅπως ἀκριδῶς καὶ τὸν Ζαγρέα - Διόνυσο οἱ Τιτανίδες.

Εἰς τὸν Ὀρφέα ἀποδίδονται πολλὰ ἔργα, πὺν καλύπτουν ὅλους τοὺς χώρους τοῦ ἐπιστητοῦ: «Θεογονία», «Ἀστρονομία», «Φυσικά», «Λιθικά», «Ὀνομαστικόν», «Ὑμνοι», «Χρησμοί», «Τελεταί», «Ἀργοναυτικά», «Νεωτεντικά» κ.ἄ. Εἶν' ἀδύνατο τὰ ἔργα αὐτὰ ν' ἀνήκουν ἅμεσα στὸν Ὀρφέα, ὁ ὁποῖος ἔζησε κατὰ μὲν τοὺς συντηρητικώτερους περὶ τὸ 1.500 π.Χ. κατὰ δὲ τοὺς τολμηρότερους τὴν 15ῃ π.Χ. χιλιετία. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι τὰ ἔργα αὐτὰ κινουῦνται μέσα στὸ πνεῦμα τοῦ Ὀρφισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπέτελεσε «τὸν χρυσοῦν καδίσκον τοῦ Διός», ὅπου οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι ἀπέθεταν τὶς θεωρίες καὶ ἀνακαλύπτει τους. Τὰ ψήγματα τῶν παραπάνω ἔργων, πὺν ἔφθασαν σὲ μᾶς μαζί μὲ τὶς ἐνεπίγραφες πινακίδες τῆς Πετηλίας, τῆς Ἐλεύθερνας, τῆς Συνδάριδος... μᾶς ἐπιτρέπουν ποικίλες ἀνασυνθέσεις τῶν ἀντιλήψεων τοὺς σχετικὰ μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὸν θάνατο, τὶς ἐπιστῆμες καὶ τὶς τέχνες. Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι διέθεταν λεπτὸ καὶ ὑψηλὸ γοῦστο καὶ κατεῖχαν, εὐρύτατες ψυχολογικὲς γνώσεις καὶ σπουδαῖες ἐπιστῆμες, ἂν κρίνουμε ἀπὸ ἀπλοῦς ὑπαινιγμοὺς περὶ τῆς γενέσεως καὶ ἀναπτύξεως τῶν ζώων, πὺν «ἀκολουθεῖ τὴν πλοκὴν τοῦ δικτύου» ἥτοι τὴ δημιουργία τῶν ἰστῶν ἐξ ἑνὸς κυττάρου, τὸ ὁποῖο διαφορίζεται σὲ καρδίαν καὶ νεφρούς, σὲ ἥπαρ καὶ ὀφθαλμοὺς ('Αριστοτέλης).

Θαυμαστὴ ἦταν καὶ ἡ περὶ θανάτου θεωρία τοῦ Ὀρφισμοῦ, τὸν ὁποῖο οἱ μνημένοι ἀντιμετώπιζαν μὲ φυσικότητα καὶ ἀξιοπρέπεια. Ὁ κάθε θνητός, πὺν 'χει ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸν μαστὸ τῆς Ζωῆς κατὰ τὴ γέννηση καὶ φυλακίσθηκε στὸ «σημα» - σῶμα, διὰ τοῦ θανάτου ἐπιστρέφει στὴν Πηγὴ τῆς Ζωῆς: «Ἐριφος ἐς γάλ' ἔπετον»!

Σαράντος Πὰν

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Ό κ. Γ. Φλωρίδης.

Προθέσεις

για ιδεολογική

ἀναβάθμιση

τῆς Ὀλυμπιάδας

τῶν Ἀθηνῶν

Εἶχαμε καὶ παλιότερα σημειώσει («Δαυλός», τ. 193, Ἰανουάριος 1998), πὼς οἱ σύγχρονες Ὀλυμπιάδες καὶ εὐρύτερα ὁ Ἀθλητισμὸς «πάσχουν» καὶ στὴ θεωρία καὶ στὴν πράξη. Ἐμφανίζουν πάμπολλα θεσμικά τρωτά, ἀλλὰ κυρίως ἔχουν ἐκφυλισθῇ στὸ ἐπίπεδο τῶν ἀξιῶν καὶ τῶν νοημάτων ποὺ ἐκφράζουν. Ὅπως ὅλα σχεδὸν τὰ γεννήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ποὺ ἀναβίωσαν στὸ σύγχρονο κόσμος (ἐπιστῆμη, τέχνη, πολιτική), ἐπηρεασμένα ἀπὸ διάφορα ἐκφυλιστικά φαινόμενα τῆς ἐποχῆς ποὺ διανύουμε, ἀπομακρύνονται διαρκῶς ἀπ' τὰ γνήσια πρότυπά τους, ἀδυνατώντας ἔτσι νὰ προσφέρουν ὅ,τι πραγματικά μεγάλο προσέφεραν στὸν ἄνθρωπο τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

Ταυτόχρονα εἶχαμε ἐπισημάνει, πὼς ἡ ἐπικείμενη διοργάνωση τῆς Ὀλυμπιάδας τοῦ 2004 στὴν πόλη τῶν Ἀθηνῶν ἀποτελεῖ μία μοναδικὴ πρόκληση γιὰ τὴ σημερινὴ Ἑλλάδα: Νὰ ἀποδείξῃ ἐμπράκτως, πὼς εἶναι σὲ θέση νὰ ἀναδείξῃ ιδεολογικά τις ξεχασμένες ἀρχές τοῦ γνησίου Ἀθλητικοῦ Πνεύματος τῶν προγόνων τῆς. Πρὸς τὴν κατεύθυνση αὕτὴ δείχνει νὰ ἐργάζεται ὁ ὑφυπουργὸς Ἀθλητισμοῦ κ. Γ. Φλωρίδης. Γιὰ τοὺς στόχους του αὐτοῦς, ὅπως καὶ γιὰ τὴν προσπάθειά του νὰ ἐξυγιάνῃ τὸν ἐλλαδικὸ ἀθλητισμὸ ἀπ' τὴν ὑπάρχουσα δια-

φθορά, ό κ. Φλωρίδης μίλησε στο «Δαυλό».

ΣΥΝΤ.: *Κάνατε, κ. ύπουργέ, δημοσίως λόγο για την έπαναφορά του γνησίον νοήματος των Όλυμπιακών Αγώνων στην Αθήνα τó 2004. Έξηγήστε μας, πώς αντιλαμβάνεστε τó νόημα αυτό και αν όντως είναι έφικτή ή πραγμάτωσή του.*

Γ. ΦΛΩΡΙΔΗΣ: Οί Όλυμπιακοί Αγώνες τού 2004 συνιστούν μία μεγάλη πρόκληση για την πατρίδα μας. Η διεθνής άθλητική κοινότητα αναθέτοντας τούς Αγώνες τού 2004 στην Αθήνα περιμένει κάτι περισσότερο από μία έπιτυχημένη διοργάνωση. Η έπιλογή τής χώρας μας στηρίζεται στη δυνατότητά της νά αναβαθμίση ιδεολογικά και πολιτισμικά τούς Όλυμπιακούς Αγώνες, διατηρώντας παράλληλα σέ ύψηλά έπίπεδα και την τεχνολογική τους διάσταση. Ένα τέτοιο έγχειρημα φιλοδοξεί νά καταστήση την «Αθήνα 2004» ποιοτικό σταθμό και ταυτόχρονα αναγεννητική άφετηρία στην πορεία των σύγχρονων Όλυμπιακών Αγώνων.

Ο έλληνισμός έντός και έκτός συνόρων και οί φορείς του μέ την πλούσια παιδεία, την ιστορική κληρονομιά, την ιδιαιτερότητα τής ψυχής αλλά και τις σημερινές δυνατότητές του μπορεί νά αναγεννήση και νά αναμορφώση τούς Όλυμπιακούς Αγώνες, καθιστώντας τούς Αγώνες τού Ανθρώπου και τού Μέτρου. Ταυτόχρονα ή Ελλάδα μπορεί νά έπανορίση και νά έγγυηθῇ την αϋθεντικότητα των Αγώνων όχι μόνο ως αντίληψη αλλά και ως πραγματικότητα μέσα από τή διεξαγωγή τους στο χώρο της, δίπλα στην μήτρα τους, την Αρχαία Ολυμπία.

Η έπαναφορά ένός τέτοιου γνήσιου νοήματος στους Όλυμπιακούς Αγώνες τού 2004 άσφαλώς δέν είναι εύκολο έργο. Άπαιτεί βαθεία έθνική συνειδητοποίηση, σκληρή έθελοντική εργασία και κυρίως συλλογική συστράτευση, για νά καταστή έφικτή ή πραγμάτωσή του. Καί θα τó κάνουμε.

ΣΥΝΤ.: *Η διαφορά τού όρου «games» («Olympic Games») μέ τόν όρο «άγώνες» είναι πράγματι σημαντική και δεικτική τού τρόπου μέ τόν όποιο αντιλαμβανόμαστε τις σύγχρονες Όλυμπιάδες. Ήδη κάνατε γνωστή την πρόθεσή σας νά αντικαταστήσετε τó «games» μέ τó «άγώνες». Μιλήστε μας γι' αυτό.*

Γ.Φ.: Η διαφορά τού όρου «Olympic Games» («Όλυμπιακά Παιχνίδια») μέ τόν όρο «Όλυμπιακοί Αγώνες» είναι νοηματική, άρα και ούσιαστική. Μέσα στα πλαίσια τής ιδεολογικής και ήθικης αναβάθμισης των Όλυμπιακών Αγώνων έντάσσεται και ή προσπάθειά μας νά δώσουμε ξεχωριστό νόημα στην άγωνιστική δράση και συμμετοχή

τῶν ἀθλητῶν καὶ τῶν λαῶν. Ὁ ὅρος «Ἀγῶνες» προσεγγίζει αὐθεντικά τὴν οὐσία τοῦ Ὀλυμπισμού, διότι σημαίνει ταυτόχρονα πνευματική καὶ σωματική καλλιέργεια, σημαίνει προτεραιότητα τῆς συμμετοχῆς ἔναντι τῆς νίκης, σημαίνει ἄμιλλα καὶ ἀλληλεγγύη τῶν ἀγωνιζομένων. Ὁ ὅρος «Games» στέκεται κυρίως στὴ διασκεδαστική ὄψη, στὸ θέαμα καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ νικητῆ, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ παραγνωρίζουμε τὴ σημασία τοῦ πρωταθλητισμοῦ καὶ τῆς ἀνταγωνιστικότητος ὡς βασικῶν στοιχείων τῆς σύγχρονης ἀθλητικῆς δραστηριότητος.

ΣΥΝΤ.: Ξεκινήσατε τὸν δικό σας «ἀγῶνα» γιὰ τὴν ἐξυγίανση τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ γενικώτερα. Ἐξηγήστε μας μὲ λίγα λόγια τὴν κατάσταση πὺν ἐπικρατεῖ, τίς δυσκολίες πὺν ἀντιμετωπίζετε, καὶ μὲ δεδομένο τὴν καθολικὴ ἀποδοχὴ ἀπ' τὸν ἑλληνικὸ λαὸ πὺν θρῖσκουν οἱ ἐνέργειές σας αὐτές περιγράψτε μας τὰ ὄνειρά σας γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ, πὺν ἀσφαλῶς θὰ ἐμπεριέχεται στὸ ὄραμά σας γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Γ.Φ.: Ἡ μεγάλη πρόκληση γιὰ τὴν πατρίδα μας ἀπέναντι στὴν παγκόσμια ἀθλητικὴ κοινότητα νὰ πετύχη στὴν ἰδεολογικὴ καὶ πολιτιστικὴ ἀναβάθμιση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων προϋποθέτει τὸν ἐκσυγχρονισμό τοῦ δικοῦ μας ἀθλητικοῦ κινήματος. Μία νέα ποιότητα στὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ 2004 ἀπαιτεῖ πρῶτα ἀπ' ὅλα κατοχύρωση νέου ἥθους καὶ ὕφους στὸ δικό μας «ἀθλητικὸ σπίτι». Ὁ ἀθλητισμός μας ἔχει κάνει σημαντικὴ πρόοδο, ἀλλὰ καὶ σὲ κάποιους τομεῖς νοσεῖ ἐπικίνδυνα μὲ αἰχμὴ τὸ πιὸ δημοφιλὲς ἄθλημα, τὸ ποδόσφαιρο. Σ' αὐτοὺς τοὺς τομεῖς ἔχουμε ξεκινήσει μία πολυεπίπεδη, συνεχῇ καὶ συνθετικὴ προσπάθεια μὲ τελικὸ στόχο τὸν ἐκσυγχρονισμό τους μέσα ἀπὸ τὰ ἑξῆς στάδια: Ξεκινᾶμε τὴν κάθαρση - διαφάνεια, ἀνακτοῦμε τὴν ἀξιοπιστία, κατοχυρώνουμε τὴν ἰσοτιμία καὶ κερδίζουμε τὴν ἀνταγωνιστικότητα - ἀνάπτυξη.

Ὁ ἀθλητισμός γιὰ μᾶς εἶναι μία ἀνθρώπινη δραστηριότητα, πὺν στηρίζεται σὲ οὐσιαστικὲς κοινωνικὲς, εκπαιδευτικὲς καὶ πολιτιστικὲς ἀξίες. Ἀποτελεῖ παράγοντα ἑνταξίης, ἀνοχῆς, συμμετοχῆς στὴ συλλογικὴ προσπάθεια, διαπαιδαγώγησης γιὰ τὴ διεκδίκηση τῆς νίκης καὶ τὴν ἀποδοχὴ τῆς ἡττας μέσα ἀπὸ κανόνες. Ὁ ἀθλητισμός λοιπόν, αὐτὴ ἡ ὁμορφὴ καὶ **παράδοξη** συνήθεια, ὡς κατάκτηση τῆς κοινωνίας μας θρῖσκεται σήμερα σὲ κρίσιμο σταυροδρόμι: Πρέπει νὰ ἀποφασίσῃ πρὸς τὰ πὺν θὰ βαδίσῃ, πὺς θέλει νὰ πορευτῇ. Φαίνεται νὰ ἔχη παρασυρθῇ σὲ μία ξέφρενη κούρσα παραγωγῆς θεάματος, σὲ ἕνα τρελλὸ κυνήγι τῶν ἐπιδόσεων, φαίνεται νὰ κυριαρχῇ ἀπὸ τὸ δόγμα τοῦ ἄκρατου

άνταγωνισμού, πού συνοψίζεται στο «Ἡ εἶσαι πρῶτος ἢ δὲν εἶσαι τίποτα»!

Ἀπέναντι σὲ αὐτὰ τὰ ζητήματα πρέπει οἱ κοινωνίες νὰ πάρουν τὶς αποφάσεις τους. Χωρὶς νὰ παραγνωρίζουν τὶς ἐξελίξεις, μὲ ρεαλισμὸ ἀλλὰ καὶ ὄραμα, μὲ νοῦ ἀλλὰ καὶ καρδιὰ καλούμαστε νὰ διαμορφώσουμε τὶς συνθήκες ἀνάπτυξης τοῦ ἀθλητισμοῦ τοῦ 21ου αἰῶνα... Θέλουμε νὰ δημιουργήσουμε πραγματικὴ ἀθλητικὴ παιδεὶα στὰ ἑλληνόπουλα, ὑψηλὸ ἦθος καὶ ἱκανὰ διοικητικὰ στελέχη στὸ ἀθλητισμὸ, προπονητὲς, διαιτητὲς, παράγοντες.

Ἡ Ἑλλάδα, πού ὅπως διαπαιδαγώγησε μέχρι σήμερα τὸ παγκόσμιο ἀθλητικὸ κίνημα μὲ τὴν κληρονομιά της, ἔτσι μὲ τὸ παρόν της θὰ μπορέσει νὰ πρωτοστατήσῃ στὶς ἐξελίξεις.

Παν. Α. Κουβαλάκης

Πῶς νὰ νομιμοποιήσουν τὸ «2004» ...

Τὴν ἀνησυχία τους, μήπως θεωρηθοῦν ἐκτὸς νόμου οἱ Ὀλυμπιακοὶ τοῦ 2004, ἐκφράζουν οἱ ἀρouraῖοι πού συνέταξαν τὴν... ἀνυπόγραφη «γνωμάτευση» τῆς ΕΡΤ Α.Ε. (βλ. τὸ πλήρες κείμενό της στὸν «Δ», τ. 230), δυνάμει τῆς ὁποίας λογοκρίθηκε καὶ ἀπαγορεύθηκε ἡ διαφήμιση τοῦ «Δ» στὰ τρία κρατικὰ κανάλια (στὸ κείμενο τοῦ ἀπαγορευθέντος «σπότ» μας ἀνεφέρετο, ὅτι «οἱ Ἕλληνες συνέχιζαν ἐκτὸς νόμου Ὀλυμπιάδες καὶ μετὰ τὴν ἀπαγόρευσή τους ἀπὸ τοὺς Βυζαντινούς»). Ὡς «νόμους», τοὺς ὁποίους φοβοῦνται ὅτι θὰ παραδοῦν μὲ τὸ «2004», ἐννοοῦν βέβαια τὰ διατάγματα τοῦ Ἀγίου Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, γνωστὰ ὡς διατάγματα «Εἰς ἔδαφος φέρειν» (391-393 μ.Χ.), μὲ τὰ ὁποῖα νομοθετήθηκε ἡ ἐπιβολὴ τοῦ Μεσαίωνα διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ (Ἐπιστήμης, Φιλοσοφίας, Θεάτρου κ.λπ.), τῆς καταστροφῆς τῶν ἑλληνικῶν ἀριστοτεχνιῶν, τῆς ἰσοπέδωσης τῶν ἑλληνικῶν πόλεων, τῆς ἐν πολλοῖς γενοκτονίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ δεδαίως τῆς ἐπὶ ποινῇ θανάτου καὶ δημεύσεως περιουσίας ἀπαγορεύσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων.

Ἀλλὰ, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ φόβο τους μήπως παρανομήσουν μὲ τὴν τέλεση τῶν Ὀλυμπιακῶν τοῦ 2004 οἱ νομιμόφρονες αὐτοὶ μεσαιωνιστές, μποροῦν νὰ κάνουν κάτι πολὺ ἀπλὸ καὶ εὐκόλο γι' αὐτούς: Νὰ δώσουν ἐντολὴ στὸν ἀρμόδιο ὑπουργὸ κ. Δ. Ρέππα, νὰ εἰσηγηθῇ νόμο στὴ Βουλὴ, μὲ τὸν ὁποῖο νὰ ἀκυρώνωνται τὰ διατάγματα τοῦ Θεοδοσίου. Ἔτσι καὶ θὰ νομιμοποιηθῇ ἡ «Ἀθῆνα 2004» καὶ οἱ ἴδιοι θὰ ἀποφύγουν τὴν ὀργὴ τοῦ Γιαχβὲ τους. Ἀς προχωρήσουν λοιπόν. Αὐτοὶ ἔχουν τὰ γένηα, αὐτοὶ καὶ τὰ χτένια.

Καὶ ἡ 5η μέθοδος ἀποδείξεως, ἡ «ἐξαντλητική», ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ τοὺς Εὐκλείδη καὶ Ἀρχιμήδη

Οἱ μέθοδοι ἀποδείξεως στὰ μαθηματικά, ποὺ χρησιμοποιοῦ ὁ Εὐκλείδης στὰ «Στοιχεῖα» του, εἶναι τέσσερις: 1) ἡ συνθετική, 2) ἡ τῆς εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῆς, 3) ἡ ἀναλυτική καὶ 4) ἡ τῆς τελείας ἐπαγωγῆς. Ἐκ τῶν μεθόδων αὐτῶν ἡ συνθετική εἶναι ἐκείνη, ποὺ κατ' ἐξοχὴν χρησιμοποιεῖται στὴν μαθηματικὴν ἐπιστήμη, τὴν ὁποία ὁ Ἀριστοτέλης ὀνομάζει *δεικτικὴν ἢ κατηγορικὴν* («Ἀναλυτικὰ Πρότερα»). Μία πέμπτη μέθοδος ἀποδείξεως θεωρεῖται καὶ ἡ *ἐξαντλητικὴ* μέθοδος, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψεν, ὡς λέγεται, ὁ Εὐδόξος καὶ τὴν ὁποίαν ἀνέπτυξε καὶ ἐφάρμοσε ἔτι περαιτέρω ὁ Ἀρχιμήδης. Ἡ ἐν λόγω μέθοδος ἐφαρμόζεται στὴν Ἀνωτέρα Μαθηματικὴν Ἀνάλυσιν διὰ τῆς «λήψεως τῶν ὁρίων».

Ὁ ἀείμνηστος, διαπρεπὴς καθηγητὴς Εὐ. Σ. Σταμάτης τὸ 1953 εἶχεν ἀνακοινώσει στὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν, ὅτι ὁ Εὐκλείδης χρησιμοποιοῦ στὰ «Στοιχεῖα» του τὴν μέθοδο τῆς τελείας ἐπαγωγῆς, τὴν ὁποίαν ὀνομάζει καὶ *ἀναδρομικὸν συλλογισμόν* καὶ ἀναφέρει ὅτι ἡ ἐν λόγω μέθοδος ἐφαρμόζεται σὲ πολλὰ θεωρήματα τῆς θεωρίας τῶν ἀναλογιῶν καὶ τῆς θεωρίας τῶν ἀκεραίων ἀριθμῶν. Μεταξὺ αὐτῶν ἀναφέρει τὰ θεωρήματα ἐκ τῶν «Στοιχείων»: 3, 14, 27, 35 τοῦ VII βιβλίου, 13 τοῦ VIII καὶ 20 τοῦ IX. Κατὰ τὸ 1910 ὁ Ἰταλὸς μαθηματικὸς G. Vacca εἶχεν ἐπιστήσει τὴν προσοχὴ τῶν συγχρόνων του ἐπιστημόνων ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀποδεικτικοῦ αὐτοῦ συλλογισμοῦ στὰ θεωρήματα 8 καὶ 9 τοῦ IX βιβλίου τῶν «Στοιχείων» τοῦ Εὐκλείδου.

Ἡ μέθοδος τῆς τελείας ἐπαγωγῆς ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τινων ὡς ἀνακάλυψιν νεωτέρων μαθηματικῶν ὡς τοῦ Μαυρολύκου, τοῦ Bernoulli ἢ τοῦ Pascal, ὅμως ἡ μέθοδος αὕτη ἀνάγεται ἀκόμη καὶ στοὺς Πυθαγορείους. Ἰδοὺ τί γράφει ὁ Εὐ. Σ. Σταμάτης στὴ σπουδαία μικρὴ του πραγ-

ματεία, ή όποία δημοσιεύθηκε στο ίταλικό περιοδικό «HELICON» (1969-1970) ύπό τόν τίτλο «Αί μέθοδοι άποδείξεως τῷ Μαθηματικῶν. – Περι τῆς τελείας έπαγωγῆς»:

«Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΙΑΣ ΕΠΑΓΩΓΗΣ (VOLLSTÄNDIGE INDUKTION, LE RAISONNEMENT PAR RÉCURRENCE).

» *Ο Helmut Hasse* όρίζει ως έξῆς τήν μέθοδον τῆς τελείας έπαγωγῆς: “Εάν μία πρότασις, εἰς ἣν παρουσιάζεται εἰς άπροσδιόριστος φυσικός άριθμός, εἶναι άληθῆς δια $N=1$ καί εκ τῆς άληθείας τῆς προτάσεως αὐτῆς έπεται δι’ όλους τούς φυσικούς άριθμούς N' , όπου $1 \leq N', \leq N$ (ἡ επίσης μόνον δια N), ἡ άλήθεια δια $N+1$, ἡ πρότασις εἶναι άληθῆς δια πάντα φυσικόν άριθμόν N ” (*Helmut Hasse, Vorlesungen über Zahlentheorie*, σελ. 2, Springer 1950).

‘Ο *Kurt Schütte* διατυπώνει ως έξῆς τόν συνήθη όρισμόν τῆς μεθόδου τῆς τελείας έπαγωγῆς: “Υπό τās προϋποθέσεις, ότι πρώτον $A(O)$ εἶναι εἰς τύπος δυνάμενος νά παραχθῇ καί δεύτερον $A(S) \rightarrow A(S')$ δια πάντα όρον S εἶναι έπιτρεπτός συλλογισμός, ό τύπος $A(T)$ δύναται νά παραχθῇ δια πάντα όρον T ” (*Kurt Schütte, Beweistheorie*, σελ. 147, Springer 1960).

» Υπό άπλῆν έκφρασιν εἶναι δυνατόν ό όρισμός τῆς μεθόδου τῆς τελείας έπαγωγῆς νά διατυπωθῇ ως έξῆς: ‘Εάν ισχυρισμός τις εἶναι άληθῆς τοῦλάχιστον δια δύο φυσικούς άριθμούς καί άποδειχθῇ ότι εἶναι άληθῆς καί δι’ ένα τυχόντα φυσικόν άριθμόν, ό ισχυρισμός έχει γενικήν ισχύν. ‘Ο Εὐκλείδης χρησιμοποιεῖ τήν μέθοδον τῆς τελείας έπαγωγῆς εἰς άρκετά θεωρήματα τῶν άριθμητικῶν βιβλίων τῶν Στοιχείων, εκ τῶν όποίων μνημονεύομεν έδῶ τὸ IX, 20, όπου άποδεικνύεται ότι τὸ πλήθος τῶν πρώτων άριθμῶν εἶναι μεγαλύτερον παντός δοθέντος πλήθους πρώτων άριθμῶν. ‘Ο Εὐκλείδης θεωρεῖ τυχόν πλήθος A, B, Γ πρώτων άριθμῶν καί άρκεῖται νά άποδείξῃ ότι ὑπάρχει καί εἰς άκόμη πρώτος άριθμός, ό Δ . Δια τοῦ αὐτοῦ συλλογισμοῦ εἶναι δυνατόν νά άποδειχθῇ ότι ὑπάρχει καί ό $E, \delta Z...$ Τόν Εὐκλείδειον τρόπον χρησιμοποιοῦσεως τῆς μεθόδου τῆς τελείας έπαγωγῆς συναντῶμεν καί εἰς τήν άπόδειξιν τῆς προτάσεως: Τὸ γινόμενον πεπερασμένου πλήθους συναρτήσεων εἶναι συνεχές δια τина δοθεῖσαν τιμήν τῆς ανεξαρτήτου μεταβλητῆς, όταν έκαστος παράγων αὐτοῦ εἶναι συνάρτησις συνεχῆς δια τήν δοθεῖσαν τιμήν τῆς ανεξαρτήτου μεταβλητῆς” (*Lindelöf-Ullrich*,

Einführung in die höhere Analysis, σελ. 41, B.G. Teubner, Leipzig) 1950.»

Ἦδη ὁμως πρὸ τοῦ 1930 οἱ Helmut Hasse καὶ Heinrich Scholz εἶχαν ἐπιστήσει τὴν προσοχὴ τῶν μαθηματικῶν ἐπὶ ἐνὸς χωρίου τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅπου γίνεται μνεῖα τῆς μεθόδου τῆς τελείας ἐπαγωγῆς: «τὸ καθόλου δὲ ὑπάρχει τότε, ὅταν ἐπὶ τοῦ τυχόντος καὶ πρώτου δεικνύηται» («Ἀναλυτικὰ Ὑστέρα» 73 b 32: «Die Grundlagenkrise der griechischen Mathematik», μετάφρασι στὴν Ἑλληνικὴ: «Ἡ Κρίσις τῶν Ἀρχῶν τῆς Ἑλληνικῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης», ὑπὸ Φίλωνος Βασιλείου καὶ Χρίστου Καπνουκάγια, 1934). Μὲ μεγάλην ὀξυδέρκεια παρατηρεῖ καὶ ὁ B.L. Van der Waerden, ὅτι καὶ ὁ Ζήνων ὁ Ἐλεάτης γνῶριζε τὴν μέθοδο τῆς τελείας ἐπαγωγῆς, ὡς συνάγεται ἀπὸ σχόλιο τοῦ Σιμπλικίου στὰ «Φυσικὰ» τοῦ Ἀριστοτέλους (140, 34): «Διότι προαποδείξας ὅτι ἐὰν τὸ ὄν δὲν εἶχε μέγεθος δὲν θὰ ὑπῆρχε, ἐπάγει: ἐὰν δὲ ὑπάρχη τὸ ὄν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχη ἕκαστον πρᾶγμα μέγεθος καὶ πάχος καὶ νὰ ἀπέχη αὐτοῦ τὸ πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸ μετ' αὐτό. Καὶ ὅ,τι ἐλέχθη δι' ἓνα πρᾶγμα, τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὸ προηγούμενόν του. Διότι καὶ ἐκεῖνο θὰ ἔχη μέγεθος καὶ θὰ προϋπάρχη αὐτοῦ ἄλλο τι. Διότι, ἐὰν τὸ εἴπωμεν μίαν φορὰν, δυνάμεθα καθ' ὅμοιον τρόπον νὰ τὸ λέγωμεν πάντοτε» (Math. Ann. 117, 1939, 148).

Σκοπὸς τοῦ παρόντος ἄρθρου δὲν ἦταν νὰ προσθέσῃ κάτι στὴν ἱστορίαν τῆς ἀνακαλύψεως τῆς μεθόδου τῆς τελείας ἐπαγωγῆς, ἀλλὰ νὰ ἐπαναφέρῃ στὴν μνήμη τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Δαυλοῦ» ὅσα ἐρευνήσε καὶ ἐξέθεσε περὶ τῆς μεθόδου αὐτῆς ὁ ἀκάματος μεγάλος ἐρευνητὴς τῆς ἱστορίας τῶν Ἑλληνικῶν Μαθηματικῶν Εὐ. Σ. Σταμάτης (1897-1990), μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς συμπληρώσεως δέκα ἐτῶν ἀπὸ τὸ θάνατό του.

Βιβλιογραφία

Εὐ. Σ. Σταμάτης:

α) «Αἱ μέθοδοι ἀποδείξεως τῶν Μαθηματικῶν», περιοδικὸ «HELIKON», Roma 1969-1970.

β) «Προσωκρατικοὶ Φιλόσοφοι. – Ζήνων ὁ Ἐλεάτης».

γ) «Ἐπιστημονικαὶ Ἑργασίαι: Περὶ ἀναδρομικοῦ συλλογισμοῦ παρὰ τῷ Εὐκλείδῃ», τόμος Α', σελ. 205, Ἀθῆναι 1972.

Δημ. Κων. Μαργέτης

Ἡ σύγχρονη Ἐπιστήμη ὡς ὑπηρέτρια τῆς Θρησκείας

Πάνω στὰ ἀρχαιοελληνικά πρότυπα ἀνεπτύχθη ὁ μετέπειτα καὶ ὁ σημερινὸς εὐρωπαϊκὸς καὶ παγκόσμιος πολιτισμός. Ὅσα πανάκριθα καὶ ὑπερπολυτελῆ «Μουσεία τῆς Εὐρώπης» καὶ ἂν κτίσουν οἱ σημερινοὶ ἐπιλήσμονες τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ, ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὸν ἐξαλείψουν ἀπὸ τὴν κοινωνία, διότι καὶ σὲ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ «Μουσεῖο» τοὺς θὰ ἀναδύεται ἀπὸ τὴν κάθε γωνιά του ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος.

Τὸ συμπέρασμα, στὸ ὁποῖο μᾶς ὀδηγεῖ ἡ ἀντίφαση αὐτὴ εἶναι ὅτι παρ' ὅλη τὴν φαινομενικὴ καὶ ἐπιφανειακὴ προσπάθεια συνδιαλλαγῆς τῆς σημερινῆς πολιτιστικῆς φιλοσοφίας καὶ θρησκείας μὲ τὸ ἀρχαιοελληνικὸ πνεῦμα ἢ προαιώνια ἀντιπαλότητα ὑποβόσκει στίς σχέσεις αὐτὲς μὲ διαφορετικά ὅμως, νεωτεριστικά, μέσα καὶ τρόπους, φανεροὺς ἢ ἀδιαφανεῖς. Ἡ πραγματικότητα αὐτὴ ἐξωτερικεύεται μὲ ποικίλες ἐκδηλώσεις, ἐνέργειες καὶ μεθοδεύσεις, ὡς ἡ ἀναφερθεῖσα, κυρίως δὲ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ θρησκευτικοῦ κατεστημένου ἐπικουρούμενου ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ὀλιγαρχία καὶ τὴν κρατικὴ ἐξουσία.

Σὲ αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἀπὸ μιὰ ἄλλη ὀπτικὴ γωνία καταλήγει ὁ Μ. Browne, ἀρθρογράφος τῆς «N. York Times» (8.11.99), στὸ ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο του μὲ τίτλο «*Στὰ βραβεῖα γιὰ τὶς Ἐπιστήμες καὶ τὴ Θρησκεία ὁ ἄνθρωπος τῆς Πίστης βγαίνει πλουσιώτερος*». Εἶναι γνωστό, ὅτι περισσότερα χρηματικά ποσὰ διατίθενται ἐτησίως γιὰ κάθε εἶδους θρησκευτικὰ παρὰ γιὰ ἐπιστημονικὰ βραβεῖα.

Στὴν συνέχεια ὁ ἀρθρογράφος ἀναφέρει: «*Παρ' ὅλες τὶς διαπραγματεύσεις γιὰ εἰρήνη καὶ δημιουργία καλῶν σχέσεων Ἐπιστήμης-Θρησκείας δὲν φαίνεται ὅτι ἡ πολυαιώνια αὐτὴ διαμάχη εἶναι πλησιέστερα στὴ λύση της, ἀπ' ὅ,τι ἦταν στὴν ἐποχὴ τοῦ Γαλιλαίου, ὅταν λίγο ἔλειπε νὰ καῇ στὴν πυρὰ, ἐπειδὴ ὑπερασπιζόταν τὴν ἐκδοχὴ τοῦ Ἀρίσταρχου-Κοπέρνικου γιὰ τὸ ἡλιοκεντρικὸ πλανητικὸ μας σύστημα*».

Τὸ ἀποθαρρυντικὸ αὐτὸ συμπέρασμα ἐξάγεται μεταξὺ ἄλλων καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τεράστια χρηματικά ποσὰ, ποὺ ποικιλοτρόπως διατίθενται γιὰ τὴν ἐμπέδωση τῆς θρησκείας σὲ ὅλα τὰ στρώματα τοῦ πληθυσμοῦ, οἱ χρηματοδοτήσεις δὲν περιορίζονται στοὺς καθ' ἑαυτὸ λειτουργοὺς τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων, ἀλλὰ

ἐπεκτείνονται καὶ περιλαμβάνουν ἀντιπροσώπους, καὶ μάλιστα τοὺς πιὸ ἐπιφανεῖς, τῆς ἐπιστημονικῆς κοινότητος τῆς ἐποχῆς μας. Γιὰ τὸν παγκόσμιο ἐξουσιασμό δὲν ἀρκοῦν πιά οἱ δραστηριότητες καὶ τὰ κηρύγματα τῶν διαφόρων λειτουργῶν τῆς θρησκευτικῆς ἰδεολογίας, κληρικῶν, λαϊκῶν καὶ τῶν εἰδικῶν τῆς μεταφυσικῆς καὶ τῶν πνευματικῶν καὶ παραπνευματικῶν φαινομένων. Στὴν σύγχρονη κοινωνία μας τὸ ἔργο αὐτὸ μποροῦν νὰ τὸ ἀναλάβουν μὲ τὸ ἀζημίωτο καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν θετικῶν-φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἐπεμβαίνοντας στὰ πεδία τῆς θεολογίας καὶ τῆς ὑπερβατικῆς πνευματολογίας. Ἔτσι στὰ «ἐργαστήρια» τῆς θρησκείας μπηκάν ἡ σύγχρονη κοσμολογία, ἡ ἀστροφυσικὴ, ἡ ἀστρονομία, ἡ ἀτομικὴ φυσικὴ, τὰ μαθηματικά, ἡ πληροφορικὴ, ἡ κοινωνιολογία καὶ ἄλλοι νεότευκτοι τομεῖς τῶν φυσικῶν-θετικῶν ἐπιστημῶν. Ἐκτὸς ἄλλων διδλίων, ποὺ παρουσιάσθηκαν στὴν ἀγορά, ἐπιστημονικο-θεολογικοῦ περιεχομένου «ἐπίλεκτα» θέση κατέχει τὸ βιβλίον τοῦ κοσμολόγου-θεολόγου F. Tipler μὲ τὸν πρωτότυπο τίτλο «The Physics of Immortality». Στὸ παρόδοξο αὐτὸ βιβλίον ὁ συγγραφέας παραδέχεται τὸ χριστιανικὸ δόγμα τῆς ἀνάστασης τῶν νεκρῶν καὶ τὴν ἐπίτευξη τῆς ἀθανασίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους διὰ μέσου τῶν μελλοντικῶν ὑψηλῆς τεχνολογίας σκεπτόμενων μηχανῶν. Ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸν κοσμολόγο-προφήτη-καθηγητὴ στὸ ἀπώτερο μέλλον θὰ κατακτήσῃ καὶ ἐποικίσῃ πρῶτα τὸν Γαλαξία μας καὶ κατόπιν ὁλόκληρο τὸ Σύμπαν. Γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾶμε ὅμως καὶ τὰ βραβεῖα «Τέμπλετον», ὁ καθηγητὴς προφητεύει, ὅτι τότε ὁ ἄνθρωπος θὰ πλησιάσῃ τὸ ὀνομαζόμενον ἀπὸ αὐτὸν «Σημεῖον Ὁμέγα», ὅπου εἶναι ἡ ἔδρα τοῦ πάνσοφου καὶ παντοδύναμου Θεοῦ. Τότε θὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ἡ θεοποίηση τοῦ ἀνθρώπου. Αὕτη περιφραστικὰ εἶναι ἡ φιλοσοφία τοῦ πρωτότυπου αὐτοῦ βιβλίου, καὶ ἐναπόκειται στὴν κρίση τῶν ἰδρυτῶν τοῦ «Τέμπλετον», ἂν ὁ ἐπόμενος βραβειοδέκτης θὰ εἶναι ὁ προφήτης-καθηγητὴς.

Εἶναι φανερό, ὅτι ἡ ἀχαλίνωτη φαντασία ἀκόμα καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ὑψηλοῦ ἐπιπέδου ἐπιστημόνων ἔχει συγκεκριμένο ἀντικειμενικὸ σκοπὸ: Ἡ ἄυλη ὑπερβατικὴ θεολογία στὰ ἐργαστήρια τῶν σύγχρονων ἐπιστημόνων μεταμφιέζεται μὲ ἢ χωρὶς προσχήματα σὲ «ὑψηλοῦ ἐπιπέδου θετικὴ ἐπιστήμη», ἀγκαλιάζοντας καὶ ἀφομοιώνοντας τοὺς κλάδους καὶ τῶν μελλοντικῶν ἐπιστημῶν (νανομηχανικὴ, μοριακοὶ ΗΥ, εὐφυεῖς αὐτοδημιουργούμενες μηχανές κ.λπ.).

Ὡς ἄλλα πολὺ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα τῆς σύγχρονης προσπάθειας ἡ θεολογία νὰ καταστῇ θετικὴ ἐπιστήμη, μὲ τὸ ἀζημίωτο δέβαιο, «γιά τὴν προώθηση τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῶν μαζῶν», ἀνα-

φέρω μερικές περιπτώσεις βραβευθέντων ἐπιστημόνων-θεολόγων καὶ προφητῶν. Τὸ 1999 ὁ δρ I. Barbour, φυσικὸς ἐπιστήμων-καθηγητῆς, ἐβραβεύθη μὲ τὸ ποσὸν τῶν 1,24 ἑκ. δολλαρίων, διότι «ἔδειξε ἐξαιρετικὴ πρωτοτυπία γιὰ τὴν πρόοδο καὶ ἀντίληψη τῆς ἀνθρωπότητος γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὴν πνευματικότητα». Ὁ γνωστὸς γιὰ τὰ διδλία του θρησκευτικο-ἐπιστημονικοῦ περιεχομένου καθηγητῆς P. Davies ἐβραβεύθη πρὸ ἐτῶν μὲ ἓνα ἑκατομμύριο δολλάρια ἀπὸ τὸ Ἰδρυμα Τέμπλετον. Σὲ ἄρθρο του ὁ M. Browne γράφει: «Ὁ δρ Jones, καθηγητῆς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Newcastle Ἀγγλίας, σὲ ἰδεολογικὴ ἀντιπαράθεση μεταξὺ ἀντιπροσώπων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς θρησκείας προτείνει μεταξὺ ἄλλων, ὑποστηρίζοντας τὶς θεοκρατικὲς τοῦ ἀπόψεως περὶ ἄντων ὄντοτήτων: “νὰ συνδέσωμε εὐαίσθητους πιεζοηλεκτρικοὺς ἀνιχνευτῆς, ἐπιταχυνσιόμετρα καὶ ἄλλα εὐαίσθητα ὄργανα σὲ ἀποθνήσκοντες ἀνθρώπους, γιὰ νὰ ἀνιχνεύσωμε τὴν στιγμή τῆς ἀποχώρησης τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ νὰ μετρήσωμε τὴν μάζα της, τὴν ταχύτητα καὶ τὴν κβαντομηχανικὴ περιδίνεσίν της (quantum-mech spin)»». Ὁ ἐμβριθὴς ἀρθρογράφος ὑπαινίσσεται ὕλική προσδοκία γράφοντας: «Ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τῆς “περιδίνεσης” εὐκόλως ὑπονοεῖται.» Ὁ καθηγητῆς δὲν ἀποκάλυψε τὴν πρόθεσίν του νὰ ὑποβάλῃ κάποιον ἀπὸ αὐτὰ τὰ σχέδιά του στὸ Ἰδρυμα Τέμπλετον γιὰ ἓνα πιθανὸ πρῶτο βραβεῖο ἑκ. δολ., ὅπως ἀναφέραμε.

Οἱ προσπάθειες αὐτὲς τῆς διὰ τοῦ χρήματος ἐξαγορᾶς συνειδήσεων ἀκόμα καὶ ἐπιφανῶν ἐπιστημόνων ἀποδεικνύει τὴν ἀδημονία καὶ τὸν προβληματισμὸ τοῦ θρησκευτικοῦ κυρίως κατεστημένου νὰ ἀντεπεξέλθῃ στὴν μὲ ἐπιθετικὸ ρυθμὸ αὔξηση καὶ βάθυνση τῆς γνώσης καὶ τοῦ νέου φυσικοῦ ρεαλισμοῦ.

Μὲ τὴν δύναμη καὶ τὸ δέλεαρ τῶν ἑκατομμυρίων γιὰ βραβεῖα τῶν ἰδρυμάτων τύπου «Τέμπλετον» καὶ συναφῶν θεοκρατικῶν συνδικάτων ἐπιχειρεῖται ἡ ἀναχαίτιση καὶ διαστρέβλωση τῆς γνήσιας ἐπιστημονικῆς γνώσης καὶ γνώμης καὶ ἡ ἀπάλειψή της ἀπὸ προσώπου Γῆς.

Ὅμως τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος δὲν εὐρίσκεται στὸν θρησκευτικὸ ὑπερδατισμὸ, ὁ ὁποῖος εἶναι πρόσκαιρος καὶ παροδικός, προῖόν τῆς πρωτογενοῦς ἀνθρώπινης σκέψης, ἀλλὰ στὸν ἀμυθολόγητο, ἐσωσυμπαντικὸ ἀρχαιοελληνικὸ Λόγο, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ αἰώνιος, γνήσιο προῖόν τῆς Φύσης.

Ἰωάννης Κυπαρισσὸς

Δρ Τεχν. Ἐπιστημῶν

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

ΘΕΜΟΣ ΓΚΟΥΛΙΩΝΗΣ, 'Αθλητισμός - "Ενας ξρωτας ἀλλιώτικος

Πρόκειται για μιὰ πρωτότυπη πραγματεία περὶ τοῦ ἀθλητικοῦ φαινομένου καὶ τῆς ἱστορικῆς του πορείας ἀπ' τοὺς πανάρχαιους χρόνους μέχρι τὸν σύγχρονο κόσμο. Ὁ συγγραφέας ἱατρὸς Θ. Γκουλιώνης λέγει, πὼς ὁ 'Αθλητισμός προέκυψε μέσα ἀπ' τὴ μετατροπὴ τοῦ ἐνστίκτου τῆς ἐπιθετικότητας σὲ μία ἀνώτερη πνευματικὴ λειτουργία, γεγονός πὺν ὀνομάζει «μετουσίωση». Ὁ 'Αθλητισμός ἤρθε νὰ συμπληρώσῃ, ὡς τρίτος παράγων τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, τὴν Γνώση καὶ τὴν Τέχνη, ὀδηγώντας τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ σὲ «ἐκθαμβωτικὴ ἀκμὴ».

Ὡστόσο ὀφείλουμε νὰ σημειώσουμε, πὼς τὸ ἐν λόγω πόνημα παρουσιάζει δυσκολίες στὴν κατανόησή του. Προφανῶς λόγω τῆς εὐρύτητας πὺν προσέδωσε στὸ ἀντικείμενό του ὁ συγγραφέας (γέννηση καὶ ἱστορικὴ πορεία τοῦ 'Αθλητισμοῦ -κριτικὴ τοῦ σύγχρονου 'Αθλητισμοῦ- ὀντολογικὴ καὶ ἱδεολογικὴ ἀνάλυση τοῦ ἀθλητικοῦ φαινομένου) τὸν ἀναγκάζει νὰ μὴν τηρῇ διαρκῶς τὴν ἴδια ἐρευνητικὴ μέθοδο. Ἐτσι ὁ ἀναγνώστης αἰφνιδιάζεται, ὅταν ὁ συγγραφέας ἄλλοτε ἀξιοποιῇ ἱστορικὲς πληροφορίες καὶ ἄλλοτε καταφεύγῃ σὲ φανταστικὲς εἰκόνες, ἄλλοτε διέρχεται ποιητικούς καὶ λογοτε-

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΕΡΡΩΝ, «Ἡ Χρονογραφία τοῦ παπα-Συναδινού»

Θὰ ἦταν μᾶλλον ἄδικο νὰ ἀμφισβητήσουμε, ὅτι οἱ ἱερεῖς στὶς Σέρρες ἐπὶ Τουρκοκρατίας δὲν διέφεραν, ἐπὶ τὸ καλύτερον ἢ μὴ, ἀπ' αὐτοὺς τῆς ὑπόλοιπης χώρας. Ὅλες οἱ πληροφορίες μας ἐδῶ λαμβάνονται ἀπὸ τὸ βιβλίον «Ἡ Σερραϊκὴ Χρονογραφία τοῦ Παπασυναδινού», ἐκδοσὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών (1989) τοῦ Γιώργου Καφταντζῆ. Ἐργο ἐπίπονο μὲ τὶς ἑκατοντάδες διενκρινίσεις του. Ὁ ἅγιος Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Μάξιμος στὸν πρόλογό του μεταξὺ τῶν ἄλλων δηλώνει: «Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρών καὶ Νιγρίτης, ἐκτιμώντας τὴν πολὺτιμη ἀξία ἀπὸ ἀποψὶ θρησκευτικὴ ἀλλὰ καὶ φιλολογικὴ τοῦ φημισμένου αὐτοῦ ἔργου τοῦ παπα-Συναδινού, πὺν διετελέσε κληρικὸς τῆς Μητροπόλεώς μας, ἀποφάσισε τὴν ἐκδοσί του... μὲ τὴν πεποιθήσι ὅτι συμβάλλει καὶ στὴν ψυχικὴ ὀφέλεια τῶν πιστῶν.»

Στὴν εἰσαγωγὴ τοῦ ὁ Γ. Καφταντζῆς γράφει: «Ὁ παπα - Συναδινὸς χρησιμοποιοῖ τὴ χρονολογία πὺν καθώρισε ἡ ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος Κωνσταντινουπόλης καὶ ἀρχίζει ἀπὸ κτίσεως κόσμου, δηλαδὴ τὴν 1η Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 5508 π.Χ.» (σελ. 10). (Ὑπενθυμίζουμε ἐδῶ, ὅτι οἱ ἀποφάσεις καὶ οἱ κανόνες τῆς

χνικούς δρόμους και άλλοτε στρέφεται στην αύστηρή ἐτυμολόγηση τῶν ἀθλητικῶν ἐννοιῶν. Τακτική, πού πέραν τῶν ἄλλων δέν τοῦ ἐπιτρέπει νά κρατήσῃ γιά περαιτέρω διερεῦνση καμμία ἀπό τίς ἀπόψεις του, θεωρώντας τες ἐπαρκῶς τεκμηριωμένες.

“Ὅσον ἀφορᾷ στίς ἀπόψεις του αὐτές καθ’ αὐτές, σημειώνουμε πῶς εἶναι λάθος ἢ καλύτερα ἄδικο νά μέμφεται καί ἐνίοτε νά χλευάζῃ τοὺς Εὐρωπαϊκοὺς ἀναβιωτὲς τοῦ Ἀθλητισμοῦ, θεωρώντας τοὺς μᾶλλον ἀναξίους πνευματικὰ νά ἀναβιώσουν ἓνα τόσο σημαντικὸ ὄντως ἰδεῶδες τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ὄχι μόνο δέν στέκεται στὸ ἱστορικὸ γεγονὸς τῆς ἀπαγόρευσης τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων καί τῆς διαβολοποίησης τοῦ Ἀθλητισμοῦ ἀπ’ τὸν χριστιανικὸ σκοταδισμό, ἀλλὰ ὑποστηρίζει πῶς ὁ Χριστιανισμὸς διατήρησε τοὺς ἀθλητικοὺς ὅρους καί τὴν ἐννοια τοῦ Ἀθλητισμοῦ «ἀλώθη-τα» Μάλιστα τὸ ἰδεῶδες τοῦ Ἀθλητισμοῦ διεύρυνε –κατὰ τὸν συγγραφέα πάντοτε– ὁ Χριστιανισμὸς, μὲ τὴν καθιέρωση τῶν «ἀθλητῶν τῆς πίστεως»! Καί ὡς ὑπόδειγμα τέτοιου ἀθλητοῦ φέρνει τὸν ...ἀπόστολο Παῦλο (ἡ λέξη «ἄθλιος», πού ἐτυμολογεῖ, σὲ ποιὸν ἄραγε θὰ ἄρμοζε καλύτερα;...).

Εἶναι κωμικοτραγικὸ πρᾶγμα τὸ γεγονὸς ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς σύγχρονους Ρωμιοὺς ἀγνοοῦμε μὲ μία πρωτόγνωρη ἐπαρση τὴν ἐθνικὴ μας πολυαίωνα πνευματικὴ ἀφάνεια, στὴν ὁποία μᾶς ἔφερε ἡ χριστιανικὴ θεοκρατία. Καί ἀγνοοῦμε ἐπίσης, πῶς –εἴτε τὸ θέλουμε εἴτε ὄχι– χωρὶς τὸν Εὐρωπαϊκὸ Διαφωτισμὸ ὄχι μόνο θὰ ἦταν γιὰ μᾶς σήμερα παντελῶς ἀγνωστες οἱ λέξεις «Ἀθλητισμὸς» ἢ «Ὀλυμπισμὸς», ἀλλὰ καί αὐτὲς ἀκόμη οἱ λέξεις

συνόδου αὐτῆς θεωροῦνται θεόπνευστες ἀπὸ τὴν Χριστιανοσύνη μέχρι καί τὴν σήμερον.)

Τὸ ἀξιόπιστον τοῦ παπᾶ - Συναδινοῦ δηλώνεται ὡς ἐξῆς (σελ. 12): «Οἱ πηγές του εἶναι πάντοτε αὐθεντικές, καὶ ὅταν δέν μπορῇ νὰ τίς ἐλέγξῃ, σημειώνει τίς ἐπιφυλάξεις του». Ἐπίσης (σελ. 14): «γεμᾶτος εἰλικρίνεια, εὐαισθησία καὶ προπαντὸς θαθεῖα θρησκευτικότητα.» Ἀξιοθαύμαστη τυγχάνει καί ἡ ἀντικειμενικότητα τοῦ Γ. Καφταντζῆ, ὅπως καί αὐτὴ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών, ἡ ὁποία, πρὸς τιμὴν τῆς, ἀνέχθηκε ὑποσημειώσεις τοῦ ἐξῆς εἵδους σὲ ἀναφορὰ τοῦ παπᾶ - Συναδινοῦ γιὰ τὴν καῦσι Χριστιανοῦ ἀπὸ τοὺς Τούρκους (σελ. 22): «Ὁ ἀπάνθρωπος αὐτὸς τρόπος ἐκτέλεσης δέν ἦταν ἐπινόηση τουρκική. Κατὰ τὸ μεσαίωνα τὰ θύματα τῆς Ἱερῆς Ἐξέτασης μόνο στὴν Ἰσπανία ἀνέβηκαν σὲ 320.000 άτομα, ἀπ’ τὰ ὁποῖα 30.000 κἀκαν ζωντανοί. Ἀγριότητα ἐδειχναν καὶ οἱ ποινεῖς τῶν Βυζαντινῶν. Κατὰ τὸν Φώτιο («Νομοκάνων», τίτλ. Ε, κεφ. κε): Ἡ “χειροκοπή” καὶ ἡ “τύφλωσις” ἀνῆκαν στὴν κατηγορία τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν, ὅπως καί τὸ “καυθῆναι”, τὸ “φουρμισθῆναι” (παλούκωμα)...».

Καί μιά κι ὁ λόγος περὶ παλουκώματος, ἀξίζει μᾶλλον ὁ κόπος νὰ πληροφορηθοῦμε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Γ. Καφταντζῆ (σελ. 25, ὑποσημείωση 42), τί παρέλαβαν οἱ Τούρκοι ἀπὸ τοὺς ἀθεόφοβους Βυζαντινοὺς: «Τὸ παλούκωμα (φούρμι- ▶

«Ἑλλην» καὶ «Ἑλλάδα».

Παν. Α. Κουδαλάκης

ΦΙΟΝΤΟΡ ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΥ, Ὁ Παίκτης

Ὁ Ντοστογιέφσκυ μὲ τὸν «Παίκτη» του, μεταφυσικός, μᾶς ὁδηγεῖ σὲ σκοτεινὰ καταγῶγια μὲ θαμῶνες πυρετικούς, μυστικοπαθεῖς, «ἄρρωστους» κυνηγούς τῆς οὐτοπίας. Δὲν μπορεῖς νὰ πάρῃς, ἂν δὲν πληρώσῃς μὲ τὸ διολογικὸ τίμημα τοῦ ὄργανισμοῦ: Ἄν δὲν λειτουργῇς κάποιο μουσικὸ ὄργανο, ἀλλὰ τὸ κλωτσᾷς, κι αὐτὸ θὰ ἀνταποδώσῃ ἀνάλογα. Τί εἶπαν, λέει, γιὰ ἀγάπη, κοινοκτημοσύνη, ἰσότητα κ.λπ. ὁ ἐβραϊο/χριστιανισμὸς καὶ ὁ μαρξισμὸς; Πῶς εἶναι δυνατόν μέσα ἀπὸ τὸ μεταφυσικὸ-οἰκονομικὸ πνεῦμα τοὺς νὰ προκύψουν τέτοια πράγματα; Μὲ ποιά κατάθεση πολιτισμοῦ; Ἀστειεύεστε; Ὁ λαθεμένος αὐτὸς δρόμος τοῦ «Παίκτη» εἶχε πολὺ πρὶν ἐξερευνηθῇ ἀπὸ τὶς Μαινάδες, σὲ ἀκραῖες θέσεις ποὺ μπορεῖ νὰ πάρῃ ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος. Ὅμως ἐκεῖ ἡ ὕβρις ἀφηνόταν στὴ Φύση, ποὺ ἐπαιρνε ἔτσι τὴν εὐθύνη, καθὼς αὐτὲς ἐξασκοῦσαν τὴν μανία τοὺς ἐπάνω της. Καὶ ἐνῶ ὁ «Παίκτης» χάνεται ναυαγὸς στὸ ἀνύπαρκτο ὑπερπέραν τῆς μεταφυσικῆς, στὴν Ἑλληνικὴ Ἀρχαιότητα ὅσα ὀργιώδη, ὑπερβολικά, ἑξάλλα κ.λπ. ἐγγίζουσιν τὸ ὑπαρξιακό, αὐτὰ τιθασσεύονται λειτουργικὰ σὰν κάλλος καὶ μὴ δὲν ἄγαν. Αὐτὸ θὰ πῇ ἀσύλληπτος πολιτισμὸς, διότι διαλεκτικά, περνώντας μέσα ἀπ' ὅλες τὶς ἀντιφατικότητες τῆς Φύσης (ποὺ ἀποτελοῦν κινητήρια δύναμη), φθάνει σὲ ἓνα τέ-

*σμα, ἀνασκολοπισμὸς) γινόταν δημόσια καὶ σὲ θέση περίοπτη μὲ τὸν ἐξῆς τρόπο: Ἐπαιρναν μιὰ μακρυνὰ ὥς 3 μέτρα σούβλα σιδερένια ἢ ξύλινη μὲ σιδερένια μύτη, τὴν ὁποία κουβαλοῦσε ὁ κατάδικος στὸν ὦμο ὥς τὸν τόπο τοῦ ἀπαισίου μαρτυρίου. Ἐκεῖ τὸν ξάπλωναν καταγῆς προὔμντα γυμνὸ μέχρι τῆ μέσῃ καὶ δεμένο χειροπόδαρά μὲ ἀνοιγμένα σκέλια. Ὑστερὰ ὁ μπόγιας, ἀφοῦ τοῦ ξέσχιζε τὸ πανταλόνι καὶ φάρδαινε μὲ τὸ μαχαίρι τὴν τρύπα τοῦ ἀπευθυνμένου, ἔχωνε τὴ σούβλα ἀλειμμένη λίπος, γιὰ νὰ γλυστρᾷ καὶ χτυπώντας τὴν σιγανά, προσέχοντας νὰ μὴ βλάψῃ βασικά ὄργανα ὅπως ἔντερα, καρδιά, πνευμόνια, τὴν ἔδγαζε ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς δεξιᾶς πλάτης...». Καὶ λίαν ἐπιεικῶς ἀποκαλέσαμε ἀθεόφο-
δους τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοὺς: «Χεῖριστοι τῶν κτηνῶν αὐτοὶ οἱ τοιαῦτα πράττοντες ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνεχόμενοι αὐτά. Κι ὅλοι μαζί αὐτοὶ ὑπὸ τὰ “τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος” βλέμματα κατὰ τὴν γνώμην τους.»*

Πῶς ἔτσι μπορεῖ νὰ διέτριβε ἡ Ἁγία Τριάς, μᾶς τὸ ἐξιστορεῖ ὁ ἴδιος ὁ παπᾶ - Συναδινὸς στὸν θρήνο του γιὰ τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως (σελ. 21, 13α)· ἀφοῦ θρηνεῖ γιὰ τὸ κατάντημα τῶν χριστιανῶν μετὰ τὴν ἄλωση, λέει:

*«Θεέ μου παντοδύναμε, καὶ πῶς τὸ ὑπομένεις;
Ὅμως, φιλανθρωπότατε, θαρρῶ ὅτι κοιμάσαι
καὶ μᾶς ἀπελησμόνησες καὶ δὲν μᾶς ἐνθυμᾶσαι...»*

τοιο καταπληκτικό αποτέλεσμα. Είχε και ὁ μακαρίτης μαρξισμὸς μιλήσει γιὰ τὴ διαλεκτική, μὰ αὐτὴ εἶναι μόνο λεκτικὸ προϊόν ψευτοφιλοσόφων ἢ καὶ θεολόγων τῆς ιστορικῆς ἀλυσίδας τοῦ Συστήματος Γιαχβέ. Οἱ μεγάλοι πολιτισμοὶ φτειάχνονται μὲ ἔργα ποὺ πρωτομάστορα ἔχουν τὴ Φύση, ὅπως αὐτὰ ποὺ ἄφησαν ἡ Φιλοσοφία, Ἐπιστήμη, Τέχνη τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος.

Σημείωση: Γιὰ νὰ ὀρίση κανεῖς τὸν τύπο «κουλτουριάρης» τῆς σημερινῆς πνευματικῆς κατάπτωσης, θὰ ἦταν χρήσιμο νὰ τὸν παρομοιάσῃ μὲ τὸν «Παίκτη» – αὐτὸ ἀρκεῖ.

Παντελῆς Γλάρος

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΝΙΤΣΕ, Χαρούμενη Ἐπιστήμη

«Συνήθως λέγεται (σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μιὰ ἐπανόρθωση γιὰ τὶς κατηγορίες τῆς δεισιδαιμονίας καὶ τῆς ἐξαντλήσεως), ὅτι αὐτοὶ οἱ καιροὶ διαφθορᾶς εἶναι εὐγενέστεροι καὶ ὅτι ἡ σκληρότητα ἐλαττώνεται σημαντικὰ σὲ σύγκριση μὲ τὴν παλαιότερη, ἰσχυρότερη, ἐποχή, ποὺ ἦταν περισσότερο ἀφωσιωμένη στὴν πίστη. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ δεχθῶ αὐτὸ τὸ ἐγκώμιο, ὅπως δὲν δέχτηκα καὶ τὶς προηγούμενες κατηγορίες. Στὸ μόνο ποὺ συμφωνῶ εἶναι στὸ ὅτι ἡ σκληρότητα γίνεται τώρα πιὸ ἐκλεπτυσμένη καὶ ὅτι οἱ παλαιότερες μορφές τῆς προσβάλλουν πιά τὸ καινούργιο γοῦστο· ἀλλὰ ἡ τέχνη τοῦ πληγώματος καὶ τοῦ βασανισμοῦ τῶν ἄλλων μὲ τὶς λέξεις καὶ τὰ βλέμματα φτάνει στὸ ἀπόγειό της σὲ καιροὺς διαφθορᾶς. Μόνο τότε γεννιέται ἡ κακία καὶ ἡ

ξύπνα, σηκώσου, δώξε κίνδυνον τῆς θαλάσσης...»

Εἶναι ἀξιοπαρατήρητο, ὅτι προτείνεται ἀπὸ κληρικὸ μέσα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς στίχους ἡ ἄποψη ὅτι ὁ Θεὸς «κοιμάται».

Ὁ παπᾶ - Συναδινός, μεταξύ τῶν πολλῶν ἄλλων χαρακτηρίζει καὶ τὸ ποιὸν τῶν ἱερέων ποὺ ἐγνώρισε, κυρίως δὲ τῶν ἀποθανόντων στὶς μέρες του. Περίπου ἀνάμεσα σὲ καμμὶὰ τριανταριά ποὺ ἀναφέρει, δύο τρεῖς τοὺς χαρακτηρίζει ὡς καλούς. Ἴσως καὶ σὰν καλούς. Τοὺς λοιποὺς τοὺς περιανθίζει μὲ τὰ ἐξῆς στίγματα: «ἀπὸ τὰ γράμματα πολλὰ ὀλίγος, καμπόσο πλεονέκτης, κρασοπατέρας καὶ ἀκαμάτης, πολλὰ μπεκρῆς καὶ μωρολόγος καὶ πόρνος, πολλὰ ἀγράμματος, δὲν ἦτον καθάριος ἀπὸ τὴν πορνείαν καὶ μοιχείαν, ἀπὸ γράμματα μωροσαχμνός, τὸν ἐμελλεν μόνον διὰ τὴν γούλαν, εἶχε ξεπέσει ἐν μοιχείᾳ, ζουλιάρης, λείξουρος...» καὶ δὲν ἀναφέρουμε παραπομπές, διότι δύσκολα θὰ ἀνοίξῃ κανεῖς τὸ βιβλίον ἀπὸ 27ης ἕως 100ῆς σελίδος, δίχως νὰ πέσῃ σὲ ἀνάλογη ἀναφορὰ.

Καὶ πάλι τέλος πάντων ἀληθῶς καταλήγουμε μὲ τὶς σιμωνίες τῶν ἀγοραπωλησιῶν τῶν ἐνοριῶν καὶ ἐπισκοπῶν, καὶ αὐτῆς τῆς πατριαρχικῆς ἑδρας, τῆς οἰκουμένης (σελ. 28) 1616: «Ἐγίνῃ ἀρχιερεὺς εἰς τὰς Σέρρας ὁ κύρ Τιμόθεος ὁ καθηγούμενος τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἐκ χώρας Νεγρίτα. Καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχῃ ἄσπρα (μετρητὰ) ὡς ὕ (= 300) χιλιάδες ... πολλὰ ἄσπρα ἐξωδίασεν καὶ ἦτον πᾶσα

ήδονή με τὴν κακία. Οἱ ἄνθρωποι τῆς διαφθορᾶς εἶναι πανοῦργοι καὶ συκοφάντες· γνωρίζουν εἶδη δολοφονίας, ποὺ δὲν ἀπαιτοῦν οὔτε σιλήττο οὔτε δῖαιες ἐπιθέσεις· γνωρίζουν ἐπίσης πὼς ὅ,τι λέγεται “καλὰ” γίνεται πιστευτό.»

Ὁ Νίτσε στὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμά του γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἀποδεικνύει τὴν διεισδυτικότητα καὶ τὴν διορατικότητά του· Παρὰ τίς ὅσες ἐξελίξεις καὶ ἐπισημάνσεις κάποιοι ἐμμένουν στὴν δικαιολόγηση τῶν δογμάτων τους μέσῳ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ «ἐλληνορθόδοξου» φληναφήματος, ἐπιμένοντας προκλητικώτατα νὰ παραδλέπουν ὅτι ὁ ἐβραιοχριστιανικὸς θεὸς εἶναι ἄπειρος καὶ εἶναι φυσικὰ παντοδύναμος καὶ πάνσοφος, πρᾶγμα ποὺ ἡ ἀρχαία ἐλληνικὴ φιλοσοφία δὲν ἐνστερνιζόταν· καὶ αὐτὰ τὰ δύο στοιχεῖα θὰ παίξουν πολὺ μεγάλο ρόλο ἀπὸ τὸν, ἃς ποῦμε, 14ο, 15ο αἰῶνα καὶ μετὰ. Ἀλλὰ ἐδῶ χρειάζεται προσοχή, ὅσον ἀφορᾷ στὶς ἱστορικὲς συνδέσεις καὶ στὴν ἱστορικὴ ἐπίπτωση αὐτῶν τῶν δύο θεολογικῶν ἰδεῶν. Αὐτὸς ὁ θεός, ὁ πάνσοφος, παντοδύναμος, πανάγαθος καὶ ἄπειρος, ὑπάρχει ἐπὶ 15 αἰῶνες στὴν Δύση καὶ ἐπὶ 19 αἰῶνες στὴν Ἀνατολή, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζῃ καθόλου τὰ ἐνδοκοσμικά· θέλω νὰ πῶ, τὸ ἄπειρο δὲν ὑπάρχει ἐδῶ, ὑπάρχει ἄλλοῦ, εἶναι ἐξωκοσμικόν, ὑπερβατικὸ ἄπειρο καὶ δὲν ἔχει καμμία σχέση με τοῦτον ἐδῶ τὸν κόσμον, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ λογικὴ ὑφή τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία εἶναι τὸ ἀναγκαῖο συμπέρασμα τῆς ἔλλογης φύσης τοῦ θεοῦ, δὲν ὀδηγεῖ ποτὲ σὲ ἐκλογίκευση αὐτῶν ποὺ ξέρουμε γιὰ τὴν φύση παρὰ μόνον ἀπὸ τὸν 17ο αἰῶνα καὶ πέρα με τὸν Γαλλοῦ, τὸν Ντεκάρτ, τὸν Νεύτωνα κ.λπ.

ἡμέρα εἰς μεγάλην στενοχωρίαν· καὶ ἀπὸ τὸ πικρόν του ἔπescen εἰς ἀσθένειαν...»

(Σελ. 42): Ὁ παπᾶ - Συναδινὸς γιὰ τὸν ἑαυτό του: «τῷ αὐτῷ χρόνῳ, τὸν Αὐγουστον ιδ' (12), ἔλαβον ἀπὸ τὸν κύρ Τιμόθεον τὴν ἐνορίαν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, τὸ Ταξιαρχοῦδι, τὴν Ἁγίαν Μαρίναν καὶ τὸν Ἅγιον Γεώργιον τῆς Δύρβης καὶ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην δι' ἄσπρας (6.000) Συναδινὸς ἱερεὺς καὶ ἀρχων τοῦ ψαλτῆρος Σεργῶν. Εἰς δόξαν Χριστοῦ!» Καὶ πάλι γιὰ τὴν περίπτωσί του: «... με ἔκαμαν ἀναφορὰν καὶ με ἀφώρισαν καὶ με ἀναθεμάτισαν καὶ με ἄργησαν, ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ τελεία μου καθαίρεσις. Καὶ δὲν με ἐσυγχώρησαν, ἕως οὗ με ἐπῆραν 6..... ἄσπρα καὶ τότες με ἐσυγχώρησαν με πολλὰ παρακαλέματα...». (Μᾶλλον θὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀνακατανομῆς τοῦ χριστιανικοῦ πλούτου, ὑποψιαζόμεθα.)

(Σελ. 63, ὑποσημείωση 346): «Ἀπὸ μαρτυρία τοῦ παπᾶ - Συναδινοῦ μαθαίνουμε, πὼς τὰ 2/3 περίπου τῆς παραγωγῆς ἐνὸς γεωργοῦ πῆγαιναν σὲ δοσίματα καὶ φόρους, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἀνάγκαζε νὰ πουλᾷ καὶ τὰ χωράφια του». Πλὴν τῶν Τούρκων ποιοὶ τὰ ἄρπαζαν; (Σελ. 76 ὑποσημείωσι 432): «... Γιατὶ τόσο ὁ πατριάρχης ὅσο καὶ οἱ μητροπολίτες ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικὰ μέτρα (ἀφορισμό, ἀργία, ἀπόλυσι κ.λπ.) εἶχαν καὶ εὐρύτατη ποινικὴ δικαιοδοσία (ἐξορία, φυλάκισι, μαστίγωμα κ.λπ.) πάνῳ σὲ χριστιανούς, ποὺ κατὰ τὴν κρίσιν τους παρεκτρέπονταν... καταργεῖται τὸ φερμάνι ποὺ εἶχε δοθῇ στὸ μητροπολίτη Μελέτιο,

Τὴν ἴδια στιγμή κάποιοι ἄλλοι δάσει ἀναλόγου ἡθους ἐπιλέγουν νὰ «ἐπισημονικοποιοῦν» τίς παραδοξολογίες τους (γύρω ἀπὸ ὑποτιθέμενη ἐξωφυσική ἢ ἐξωγήινη ἢ ἐξ ἀποκαλύψεως προέλευση τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς καὶ τῶν ἐπιτευγμάτων τῆς), ἀγνοῶντας ἐπιδεικτικῶς κάθε βασικὴ προϋπόθεση κατανόησης τῶν Ἑλλήνων, ὅπως γιὰ παράδειγμα ὅτι «στὸν κλειστὸ κύκλο τῶν Ἀναξογορείων τῆς Ἀθήνας ἡ μυθολογία τοῦ λαοῦ γινόταν ἀποδεκτὴ μόνον ὡς συμβολικὴ γλῶσσα· ὅλοι οἱ μῦθοι, ὅλοι οἱ θεοί, ὅλοι οἱ ἥρωες ἄξιζαν μόνον σὰν ἱερογλυφικά γιὰ τὴν ἐρμηνεία τῆς φύσεως· καὶ τὸ ἴδιο τὸ ὁμηρικὸ ἔπος δὲν ὤφειλε πιά νὰ εἶναι παρὰ ὁ κανονικὸς ὕμνος πὺν ἐξυμνοῦσε τὴν ἐξουσία τοῦ Νοῦ, τοὺς ἀγῶνες καὶ τοὺς νόμους τῆς Φύσεως» (Νίτσε, «Ἡ Φιλοσοφία στὴν Τραγικὴ Ἑποχὴ τῶν Ἑλλήνων»).

Ὁ θεὸς σημαίνει τὴν θέα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἀνθρωπο στὴν καλύτερη περίπτωση, ὅταν δηλαδὴ ὁ ἴδιος ὁ Ἀνθρωπος ἀποθεώνη τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτὸ στὴν ἰδανικώτερή του ἐκδοχή, τὴν θεία· αὐτὸς εἶναι ὁ θεός. Καὶ πάντα αὕτῃ ἡ διαδικασία πραγματώνεται συναρτῆσει τῆς Φύσεως.

Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς καθίσταται ἀπαραίτητὴ ἡ κατανόηση τῆς σημασιολογικῆς διαστάσεως τοῦ Ἀρχαίου Κόσμου καὶ ἡ ἐννοιολογικὴ σύλληψη τῆς ἑλληνικότητός του. Γιὰ τὴν ἐπίτευξη αὐτὴν προϋποτίθενται κοινωνικὴ μόρφωση καὶ πνευματικὴ ἀντιληπτικότητα, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ ἀναγκαία γνωσιοθεωρητικὴ κατάρτιση· στοιχεῖα τῶν ὁποίων ἡ ἔλλειψη χαρακτηρίζει τοὺς «ἐπιστημονίζοντες» ἢ «ἐλληνολάτρες».

Ἀλέξανδρος Μήτσιου

νὰ τιμωρῇ τοὺς παραδάτες... γιατί αὐτός, ὅπως ἐξακριβώθηκε ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο, ἐξεδίαιε μὲ τὸ μέτρο αὐτὸ τοὺς ραγιαδες τῆς ἐπαρχίας του». (Σελ. 81, ὑποσημείωση 444): «... Μὲ τὸν καιρὸ ἡ συναλλαγὴ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὀφφικίων αὐξήθηκε. Ὁ πατριάρχης, ἀφοῦ ἀγόραζε τὴ δική του θέση, πουλοῦσε ὕστερα τίς ἐπισκοπὲς στὸν μεγαλύτερο πλειοδότη. Τόσο προχώρησε ἡ διαφθορά, πὺν ἀνάμεσα στὰ 1670-1678 ὁ πατριάρχης στὴν ΚΠολὴ ἔλλαξε ἑξὶ φορές.» Στὴν ἴδια σελίδα ὁ παπα - Συναδινός: «Καὶ ἔτσι δὲν ἤθελε νὰ καθίσῃ τινὰς πατριάρχης μὲ τὸ νὰ ἔχη τὸ Πατριαρχεῖον πολλὰ χρέη καὶ διὰ τὰ πολλὰ σκάνδαλα.»

(Σελ. 86): «Τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἔφυγεν ὁ παπᾶ - κὺρ-Μανόλης (ἀκαμάτης, ἄδουλης (;), οἰνοπότης, λαίμαργος, ἄρπαγος, φόβον θεοῦ δὲν εἶχεν) νὰ πάγῃ εἰς ἀνεγνώριστον τόπον, διὰ νὰ ζητᾶ (ζητιανεύῃ). Ἡ αἰτία, μὲ τὸ νὰ ἔχη πολὺ χρέος καὶ ὅλον ἓνα ἦτον εἰς τὸ χάψι (φυλακὴ). Καὶ ἐπούλησεν ὅσα καὶ ἂν εἶχεν, ὡς καὶ ταῖς ἐνορίαις του, τὸν Ἅγιον Νικόλα καὶ τὸν Ἅγιον Βλάσση καὶ πάλιν ἀπόμεινεν χρέος.»

Εἶναι ἄξια συγχαρητηρίων ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρών καὶ Νιγρίτης γιὰ τὴν ἐκδοσί της αὐτῇ. Μακάρι οἱ σημερινοὶ ἱερεῖς νὰ διδαχθοῦν καὶ νὰ ἀποφύγουν ὅσα οἱ προκατοχοὶ τους διέπρατταν.

Σταῦρος Βασδέκης